

Forslag

til

Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love

(Ændringer som følge af PEPP-forordningen, ændring af reglerne for outsourcing og præcisering af reglerne om forsikringsmæglers uafhængighed)

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 937 af 6. september 2019, som ændret ved bl.a. § 2 i lov nr. 532 af 29. april 2015, § 1 i lov nr. 1520 af 18. december 2018, § 7 i lov nr. 554 af 7. maj 2019, § 1 i lov nr. xx af xxxx [lovforslag L 46] og senest ved § 2 i lov nr. xx af xxxx [lovforslag L 58], foretages følgende ændringer:

1. Fodnoten til lovens titel affattes således:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Rådets direktiv 86/635/EØF af 8. december 1986 (bankregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1986, nr. L 372, side 1, Rådets direktiv 89/117/EØF af 13. februar 1989 (offentliggørelse af årsregnskabsdokumenter for filialer fra ikkemedlemslande), EF-Tidende 1989, nr. L 44, side 40, Rådets direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 (forsikringsregnskabsdirektivet), EF-Tidende 1991, nr. L 374, side 7, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/26/EF af 29. juni 1995 (BCCI-direktivet), EF-Tidende 1995, nr. L 168, side 7, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF af 4. april 2001 (likvidationsdirektivet for kreditinstitutter), EF-Tidende 2001, nr. L 125, side 15, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/13/EF af 5. marts 2002 (solvens I-direktivet), EF-Tidende 2002, nr. L 77, side 17, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF af 16. december 2002 (konglomeratdirektivet), EU-Tidende 2003, nr. L 35, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/31/EF af 5. april 2006 (udsættelsesdirektivet), EU-Tidende 2006, nr. L 114, side 60, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/44/EF af 5. september 2007 (kapitalandelsdirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 (betalingstjenestedirektivet), EU-Tidende 2007, nr. L 319, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 (UCITS-direktivet), EU-Tidende 2009, nr. L 302, side 32, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 (Solvens II), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1, Kommissionens direktiv 2010/43/EU af 1. juli 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 42, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 (CRD IV), EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 338, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/50/EU af 16. april 2014, EU-

Tidende 2014, nr. L 128, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 (DGSD), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 149, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 (MiFID II), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 349, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014 om ændring af direktiv 2009/65/EF (UCITS V-direktivet), EU-Tidende 2014, nr. L 257, side 186, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/849/EU af 20. maj 2015 (4. hvidvaskdirektiv), EU-Tidende 2015, nr. L 141, side 73, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/843/EU af 30. maj 2018, EU-Tidende 2018, nr. L 156, side 43, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97 af 20. januar 2016, EU-Tidende 2016, nr. L 26, side 19, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/1148/EU af 6. juli 2016 (NIS-direktivet), EU-Tidende 2016, nr. L 194, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2017/828/EU af 17. maj 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 132, side 1. I loven er der endvidere medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning (EU) nr. 584/2010 af 1. juli 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 176, side 16, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 12, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010, EU-Tidende 2010, nr. L 331, side 48, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1095/2010 af 24. november 2010, nr. L 331, side 84, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 346/2013 af 17. april 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 18, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 345/2013 af 17. april 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 115, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 (CRR), EU-Tidende 2013, nr. L 176, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 (MiFIR), EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 84, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 (PRIIP'er), EU-Tidende 2014, nr. L 352, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.«

2. § 5, stk. 1, nr. 27, affattes således:

»27) Outsourcing: Enhver form for ordning mellem en virksomhed og en leverandør, i henhold til hvilken leverandøren udfører en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som virksomheden ellers selv ville udføre. For forsikringsselskaber defineres outsourcing som et arrangement af en hvilken som helst art mellem et forsikringsselskab og en tjenesteyder, hvor tjenesteyderen enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, en tjeneste eller en aktivitet, som forsikringsselskabet ellers selv ville have udført.«

3. I § 7, stk. 5, 1. pkt., ændres »jf. dog stk. 7« til »jf. dog stk. 6«.

4. I § 33 a, stk. 2, nr. 3, ændres »aktivitetsområder« til »operationelle funktioner til tredjemand«.

5. § 72 a affattes således:

»§ 72 a. Et pengeinstitut, en sparevirksomhed, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab og et investeringsforvaltningsselskab kan outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som virksomheden ellers selv ville udføre til en leverandør.

Stk. 2. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at outsourcingvirksomhedens outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne fastsat i medfør af stk. 3.

Stk. 3. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcing vedrørende

- 1) outsourcingvirksomhedens ledelsesordninger, ansvar, risikostyring, overvågning, kontrol og rapportering i tilknytning til outsourcing til en leverandør, herunder leverandørens videreoutsourcing,
- 2) outsourcingvirksomhedens interne retningslinjer for outsourcing,
- 3) outsourcingvirksomhedens håndtering af interessekonflikter i forbindelse med outsourcing,
- 4) krav, som outsourcingvirksomheden som minimum skal sikre, at leverandører eller underleverandører til enhver tid skal opfylde, herunder også adgangs-, oplysnings- og revisionsrettigheder hos leverandører og underleverandører,
- 5) krav, som outsourcingkontrakten skal indeholde og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten,
- 6) outsourcing på koncern- og delkoncernniveau og
- 7) outsourcingvirksomhedens pligt til at underrette Finanstilsynet om outsourcing.«

6. Efter § 72 a indsættes:

»§ 72 b. Forsikringsselskaber kan outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som virksomheden ellers selv ville udføre, til en tjenesteyder.

Stk. 2. Forsikringsselskaber skal sikre, at outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter ikke foregår på en måde, der kan:

- 1) Medføre en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i forsikringsselskabet.
- 2) Medføre en unødigt forøgelse af den operationelle risiko.
- 3) Forringe tilsynsmyndighedernes mulighed for at kontrollere, at forsikringsselskabet overholder sine forpligtelser.
- 4) Være til hinder for, at forsikringsselskabet til enhver tid kan tilbyde forsikringstagerne en tilfredsstillende service.

Stk. 3. Forsikringsselskaber skal i god tid underrette Finanstilsynet om en forestående outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter. Finanstilsynet skal endvidere underrettes om væsentlige forandringer for de i 1. pkt., nævnte funktioner eller aktiviteter.

Stk. 4. Forsikringsselskaber er ansvarlige for samtlige outsourcete funktioner eller aktiviteter.

Stk. 5. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at forsikringsselskabets outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne i denne bestemmelse eller regler fastsat i medfør af stk. 6.

Stk. 6. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcing vedrørende

- 1) forsikringsselskabers ansvar og kontrol med en tjenesteyder, herunder deres videreoutsourcing,
- 2) forsikringsselskabers interne retningslinjer for outsourcing og
- 3) krav, som forsikringsselskaber som minimum skal sikre, at tjenesteydere eller underleverandører til enhver tid skal opfylde, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten.«

7. I § 157 a og § 157 b, stk.1, ændres »§ 157, 2. pkt.« til: »§ 157, stk. 1, 2. pkt.«

8. I § 194, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »til Finanstilsynet«: »ved digital kommunikation«.

9. § 200 affattes således:

»§ 200. En ekstern revisor og en intern revisionschef skal straks meddele Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver beslutning vedrørende den finansielle virksomhed, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor, og som kan

- 1) udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som særlig vedrører virksomhedens drift,
- 2) påvirke virksomhedens fortsatte aktivitet, eller
- 3) føre til nægtelse af at påtage regnskabet eller til, at konklusionen modificeres.

Stk. 2. Meddelelsespligten omfatter tillige ethvert forhold og enhver beslutning omfattet af stk. 1, som den eksterne revisor og en intern revisionschef bliver vidende om som revisor for en virksomhed, der har snævre forbindelser med den finansielle virksomhed.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder ikke anvendelse for forsikringsselskaber.«

10. Efter § 200 indsættes:

»§ 200 a. En ekstern revisor og en intern revisionschef i et forsikringsselskab skal straks meddele Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver beslutning vedrørende forsikringsselskabet, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor og som kan

- 1) udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for selskabets tilladelse eller udøvelse af selskabets virksomhed,
- 2) påvirke selskabets fortsatte aktivitet,
- 3) føre til nægtelse af at påtage regnskabet eller til, at konklusionen modificeres,
- 4) resultere i manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet, eller
- 5) resultere i manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet.

Stk. 2. Meddelelsespligten omfatter tillige ethvert forhold og beslutning omfattet af stk. 1, som den eksterne revisor og en intern revisionschef bliver vidende om som revisor for en virksomhed, der har snævre forbindelser med forsikringsselskabet.«

11. I § 343 r, stk. 3, udgår »væsentlige«.

12. I § 344, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »standardiseret securitisering og regler udstedt i medfør heraf,«: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014, Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt og regler udstedt i medfør heraf,«.

13. I § 354, stk. 3, indsættes som 2. pkt.:

»Oplysninger i eller med nær tilknytning til sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i medfør af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, er ikke omfattet af 1. pkt. fra det tidspunkt, sagen er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning.«

14. I § 354, stk. 6, indsættes som *nr. 46*:

»46) Forbrugerombudsmanden i sager omfattet af stk. 3, 2. pkt.«

15. I § 361, stk. 3, ændres »lov om betalingstjenester og elektroniske penge« til: »lov om betalinger«.

16. I § 372 a, stk. 1, ændres »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/2402/EU«, og efter »standardiseret securitisering« indsættes: »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt«.

17. Efter § 372 b indsættes før kapitel 24:

»§ 372 c. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om kompetencekrav til fysiske personer, der yder rådgivning om pensionsprodukter omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt. Erhvervsministeren kan endvidere fastsætte regler om nationale underkontis opsparings- og udbetalingsfase, samt udbetalinger herfra, i overensstemmelse med artikel 47 og 57 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt.«

18. I § 373, stk. 1, indsættes efter »200«: », 200 a«.

19. I § 373, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »§ 72, stk. 1 og 2, og stk. 3, 3. pkt.,«: »§ 72 a, stk. 2-4,«, og »samt artikel 28« ændres til: », artikel 28«, »investeringsselskaber og« ændres til »investeringsselskaber,«, og efter »(PRIIP'er)« indsættes: »og artikel 5-7, 18-30, 33-42, 44-46, 48, 50, og 52-56 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt«.

20. I § 373, stk. 9, ændres »(Solvens II) og« til: »(Solvens II),«, og efter »(Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed)« indsættes: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt«.

§ 2

I lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1047 af 14. oktober 2019, som ændret ved § 4 i lov nr. 369 af 9. april 2019, § 9 i lov nr. 554 af 7. maj 2019 og § 9 i lov nr. xx af xxxx [lovforslag L 58], foretages følgende ændringer:

1. I § 16, stk. 7, 1. pkt., ændres »§ 162, stk. 1, nr. 8« til: »§§ 157 a og 157 b«.

2. I § 155, stk. 1, 6. pkt., indsættes efter »(PRIIP'er)«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt og regler udstedt i medfør heraf«.

3. I § 170, stk. 3, nr. 1, indsættes efter »§ 18, stk. 3«: », medmindre oplysningerne indgår i eller har nær tilknytning til en sag, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i medfør af § 156. I sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning efter § 156, finder stk. 1 anvendelse fra det tidspunkt, sagen er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning«.

4. I § 170, stk. 7, indsættes som nr. 29:

»29) Forbrugerombudsmanden som uafhængig tilsynsmyndighed for efterlevelse af markedsføringsregler og forbrugerbeskyttende regler i sager omfattet af stk. 3, nr. 1, 2. pkt.«

5. I § 190, stk. 2, ændres », og artikel 5« til: », artikel 5«, »(PRIIP'er) samt« ændres til: »(PRIIP'er)«, og efter »pengemarkedsforeninger« indsættes: »og artikel 5-7, 18-30, 33-42, 44-46, 48, 50, og 52-56 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt«.

§ 3

I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1046 af 14. oktober 2019, som ændret ved § 8 i lov nr. 532 af 29. april 2015, § 10 i lov nr. 554 af 7. maj 2019, § 3 i lov nr. xx af xxxx [lovforslag L 46] og § 8 i lov nr. xx af xxxx [lovforslag L 58], foretages følgende ændringer:

1. I § 2, nr. 5 og 9, indsættes efter »Den EU-medlemsstat«: »eller det land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område«.

2. I § 2, nr. 6 og 10, indsættes efter »En EU-medlemsstat«: »eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område«.

3. I § 10, stk. 1, nr. 2, ændres »§ 3, stk. 1-3, 6 og 7« til: »§ 3, stk. 1-3 og 5«.

4. I § 11, stk. 1, nr. 1, og § 11, stk. 2, ændres »§ 3, stk. 1-3, 8 og 9« til: »§ 3, stk. 1-3 og 6«.

5. I § 94, stk. 5, indsættes efter »til Finanstilsynet«: »ved digital kommunikation«.

6. I § 161, stk. 1, 2. pkt., indsættes efter »pengemarkedsforeninger og regler fastsat i medfør heraf«: » Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt og regler fastsat i medfør heraf«.

7. I § 175, stk. 3, nr. 1, indsættes efter »§ 29, stk. 2«: », medmindre oplysningerne indgår i eller har nær tilknytning til en sag, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning efter § 162. I sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning efter § 162, finder stk. 1 anvendelse fra det tidspunkt, sagen er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning«.

8. I § 175, stk. 6, indsættes som nr. 28:

»28) Forbrugerombudsmanden som uafhængig tilsynsmyndighed for efterlevelse af markedsføringsregler og forbrugerbeskyttende regler i sager omfattet af stk. 3, nr. 1, 2. pkt.«

9. I § 190, stk. 3, indsættes efter »pengemarkedsforeninger«: »og artikel 5-7, 18-30, 33-42, 44-46, 48, 50, og 52-56 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt«.

§ 4

I lov om betalinger, jf. lovbekendtgørelse nr. 1024 af 3. oktober 2019, som ændret ved § 7 i lov nr. xx af xxxx [lovforslag L 46] og § 5 i lov nr. xx af xxxx [lovforslag L 58], foretages følgende ændringer:

1. I § 39, stk. 1, ændres »væsentlige driftsmæssige funktioner« til: »en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet«.

2. § 39, stk. 1, nr. 1, ophæves.
Nr. 2-6 bliver herefter nr. 1-5.

3. § 39, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om e-pengeinstitutters og betalingsinstitutters outsourcing vedrørende

1) instituttets ledelsesordninger, ansvar, risikostyring, overvågning, kontrol og rapportering i tilknytning til outsourcing til en leverandør, herunder leverandørens videreoutsourcing,

2) instituttets interne retningslinjer for outsourcing,

3) instituttets håndtering af interessekonflikter i forbindelse med outsourcing,

- 4) krav, som instituttet som minimum skal sikre, at leverandører eller underleverandører til enhver tid skal opfylde, herunder også adgangs-, oplysnings- og revisionsrettigheder hos leverandører og underleverandører,
- 5) krav, som outsourcingkontrakten skal indeholde og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten og
- 6) institutternes pligt til at underrette Finanstilsynet om outsourcing.«

4. I § 130, stk. 1, 2. pkt., ændres »artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b« til: »artikel 3-3b«.

5. I § 138, stk. 1, 8. pkt., ændres »artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b« til: »artikel 3-3b«.

6. I § 139, stk. 1, 2. pkt., ændres »artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b« til: »artikel 3-3b«.

7. I § 143 ændres »artikel 3, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, artikel 3b« til: »artikel 3-3b«.

8. I § 152, stk. 2, indsættes efter »artikel 3, stk. 1 og 1a,«: »artikel 3a, stk. 3-4, artikel 3b,«.

§ 5

I lov om kapitalmarkeder, jf. lovbekendtgørelse nr. 931 af 6. september 2019, som ændret ved § 2 i lov nr. 369 af 9. april 2019, § 2 i lov nr. xx af xxxx [lovforslag L 46] og § 6 i lov nr. xx af xxxx [lovforslag L 58], foretages følgende ændringer:

1. § 62 affattes således:

»§ 62. En operatør af et reguleret marked kan outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet som operatøren ellers selv ville udføre, til en leverandør.

Stk. 2. Outsourcing, outsourcingvirksomhed, leverandør og videreoutsourcing forstås med de nødvendige tilpasninger, på samme måde som i § 5, stk. 1, nr. 27, 1. pkt., og § 5, stk. 1, nr. 29-31 i lov om finansiel virksomhed.

Stk. 3. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at outsourcingvirksomhedens outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne fastsat i medfør af stk. 4.

Stk. 4. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcing vedrørende

- 1) outsourcingvirksomhedens ledelsesordninger, ansvar, risikostyring, overvågning, kontrol og rapportering i tilknytning til outsourcing til en leverandør, herunder leverandørens videreoutsourcing,
- 2) outsourcingvirksomhedens interne retningslinjer for outsourcing,
- 3) outsourcingvirksomhedens håndtering af interessekonflikter i forbindelse med outsourcing,
- 4) krav, som outsourcingvirksomheden som minimum skal sikre, at leverandører eller underleverandører til enhver tid skal opfylde, herunder også adgangs-, oplysnings- og revisionsrettigheder hos leverandører og underleverandører,

5) krav, som outsourcingkontrakten skal indeholde og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten og

6) outsourcingvirksomhedens pligt til at underrette Finanstilsynet om outsourcing.«

2. I § 249, *stk. 1*, ændres »artikel 19, stk. 1, 2,« til: »artikel 19, stk. 1-3,«.

3. I § 251 indsættes efter »artikel 4, stk. 1«: »og 3a«.

4. I § 251 indsættes efter »artikel 9, stk. 1,«: »1a og 1e,«.

5. I § 251 indsættes efter »artikel 10, stk. 1«: »og 2«.

§ 6

I lov nr. 41 af 22. januar 2018 om forsikringsformidling, som ændret ved § 7 i lov nr. 706 af 8. juni 2018, § 2 i lov nr. 552 af 7. maj 2019, § 6 i lov nr. xx af xxxx [lovforslag L 46] og § 4 i lov nr. xx af xxxx [lovforslag L 58], foretages følgende ændringer:

1. I § 16, *stk. 3*, indsættes efter »forsikringskontrakter«: »eller kundeopsparinger«.

2. I § 22, *stk. 1, 2. pkt.*, indsættes efter »(PRIIP'er)«: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt og regler udstedt i medfør heraf,«.

3. I § 31, *stk. 3*, indsættes som 2. *pkt.*:

»Oplysninger i eller med nær tilknytning til sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i medfør af § 22, stk. 2, er ikke omfattet af 1. pkt. fra det tidspunkt, sagen er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 22, stk. 2, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning.«

4. I § 42, *stk. 2*, ændres »og § 20« til: », § 20«, »samt artikel« ændres til: », artikel«, og efter »(PRIIP'er),« indsættes: »og artikel 7, 18, 22-25, 33, 34, og 50 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt,«.

§ 7

I lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. lovbekendtgørelse nr. 1110 af 10. oktober 2014, som senest ændret ved § 14 i lov nr. xx af xxxx [lovforslag L 58], foretages følgende ændringer:

1. § 23 *c* affattes således:

»§ 23 c. Arbejdsmarkedets Tillægspension kan outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som er underlagt Finanstilsynets tilsyn, og som Arbejdsmarkedets Tillægspension ellers selv ville udføre, til en leverandør.

Stk. 2. Arbejdsmarkedets Tillægspension skal sikre, at outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter ikke foregår på en måde, der kan:

- 1) Medføre en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i Arbejdsmarkedets Tillægspension.
- 2) Medføre en unødigt forøgelse af den operationelle risiko.
- 3) Forringe tilsynsmyndighedernes mulighed for at kontrollere, at Arbejdsmarkedets Tillægspension overholder sine forpligtelser.
- 4) Være til hinder for, at Arbejdsmarkedets Tillægspension til enhver tid kan tilbyde sine medlemmer en tilfredsstillende service.

Stk. 3. Arbejdsmarkedets Tillægspension skal underrette Finanstilsynet i forbindelse med indgåelse af aftale om outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter. Finanstilsynet skal endvidere underrettes om væsentlige forandringer for de i 1. pkt., nævnte funktioner eller aktiviteter.

Stk. 4. Arbejdsmarkedets Tillægspension er ansvarlig for samtlige outsourcete funktioner eller aktiviteter.

Stk. 5. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at Arbejdsmarkedets Tillægspensions outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne i denne bestemmelse eller regler fastsat i medfør af stk. 6.

Stk. 6. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcing vedrørende

- 1) Arbejdsmarkedets Tillægspensions ansvar og kontrol med en leverandør, herunder leverandørens videreoutsourcing,
- 2) Arbejdsmarkedets Tillægspensions interne retningslinjer for outsourcing og
- 3) krav, som Arbejdsmarkedets Tillægspension som minimum skal sikre at leverandører til enhver tid skal opfylde, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten.«

§ 8

I lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, jf. lovbekendtgørelse nr. 1109 af 9. oktober 2014, som senest ændret ved § 16 i lov nr. xx af xxxx [lovforslag L 58], foretages følgende ændring:

1. § 4 d affattes således:

»§ 4 d. Lønmodtagernes Dyrtidsfond kan outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som er underlagt Finanstilsynets tilsyn, og som Lønmodtagernes Dyrtidsfond ellers selv ville udføre, til en leverandør.

Stk. 2. Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal sikre, at outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter ikke foregår på en måde, der kan:

- 1) Medføre en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i Lønmodtagernes Dyrtidsfond.
- 2) Medføre en unødigt forøgelse af den operationelle risiko.
- 3) Forringe tilsynsmyndighedernes mulighed for at kontrollere, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond overholder sine forpligtelser.
- 4) Være til hinder for, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond til enhver tid kan tilbyde sine kontohavere en tilfredsstillende service.

Stk. 3. Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal underrette Finanstilsynet i forbindelse med indgåelse af aftale om outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter. Finanstilsynet skal endvidere underrettes om væsentlige forandringer for de i 1. pkt., nævnte funktioner eller aktiviteter.

Stk. 4. Lønmodtagernes Dyrtidsfond er ansvarlig for samtlige outsourcete funktioner eller aktiviteter.

Stk. 5. Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at Lønmodtagernes Dyrtidsfonds outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne i denne bestemmelse eller regler fastsat i medfør af stk. 6.

Stk. 6. Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcing vedrørende

- 1) Lønmodtagernes Dyrtidsfonds ansvar og kontrol med en leverandør, herunder leverandørens videreoutsourcing,
- 2) Lønmodtagernes Dyrtidsfonds interne retningslinjer for outsourcing og
- 3) krav, som Lønmodtagernes Dyrtidsfond som minimum skal sikre at leverandører til enhver tid skal opfylde, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten.«

§ 9

I lov nr. 450 af 24. april 2019 om forbrugslånsvirksomheder foretages følgende ændringer:

1. I § 19, stk. 3, indsættes som 2. pkt.:

»Oplysninger i eller med nær tilknytning til sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i medfør af § 15, stk. 2, er ikke omfattet af 1. pkt. fra det tidspunkt, sagen er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 15, stk. 2, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning.«.

2. I § 19, stk. 6, indsættes som nr. 13:

»13) Forbrugerombudsmanden som uafhængig tilsynsmyndighed for efterlevelse af markedsføringsregler og forbrugerbeskyttende regler i sager omfattet af stk. 3, 2. pkt.«

§ 10

I lov om betalingskonti, jf. lovbekendtgørelse nr. 1805 af 12. december 2018, foretages følgende ændring:

1. I § 14 indsættes som stk. 3:

»Stk. 3. Oplysninger i eller med nær tilknytning til sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i medfør af § 14, stk. 2, er omfattet af § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fra det tidspunkt, sagen er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 14, stk. 2, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning. Oplysninger omfattet af 1. pkt. kan videregives til Forbrugerombudsmanden i medfør af § 354, stk. 6, nr. 46, i lov om finansiel virksomhed.«

§ 11

I lov nr. 1703 af 27. december 2018 om firmapensionskasser, som ændret ved § 6 i lov nr. 369 af 9. april 2019, § 13 i lov nr. 552 af 7. maj 2019 og § 8 i lov nr. 554 af 7. maj 2019, foretages følgende ændringer:

1. § 103, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. Stk. 1 finder ikke anvendelse på oplysninger i sager om god skik og oplysningspligt, jf. § 8 og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf. Oplysninger i eller med nær tilknytning til sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i medfør af § 97, stk. 2, er ikke omfattet af 1. pkt. fra det tidspunkt, sagen er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 97, stk. 2, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning.«

2. I § 103, stk. 6, indsættes som nr. 30:

»30) Forbrugerombudsmanden som uafhængig tilsynsmyndighed for efterlevelse af markedsføringsregler og forbrugerbeskyttende regler i sager omfattet af stk. 3, 2. pkt.«

§ 12

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2020.

Stk. 2. § 4, nr. 8, træder i kraft den 19. april 2020.

Stk. 3. § 4, nr. 4-7, træder i kraft den 19. april 2021.

Stk. 4. § 5, nr. 4 og 5, træder i kraft den 18. juni 2020.

Stk. 5. § 5, nr. 3, træder i kraft den 18. juni 2021.

Stk. 6. [bemyndigelse til at sætte PEPP-ændringer i kraft]

§ 13

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. §§ 1-5, 9 og 10 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Stk. 3. §§ 1-6 og 9-11 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

UDKAST

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Ændringer som følge af PEPP-forordningen
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.1.3. Lovforslagets udformning
 - 2.2. Ændring af reglerne for brug af outsourcing
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.2.3. Lovforslagets udformning
 - 2.3. Præcisering af regler om uafhængighed for forsikringsformidlere
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.3.3. Lovforslagets udformning
 - 2.4. Finanstilsynets tavshedspligt
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.4.3. Lovforslagets udformning
 - 2.5. Revisors meddelelsespligt til Finanstilsynet
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.5.3. Lovforslagets udformning
 - 2.6. Anvendelse af digital kommunikation ved indsendelse af årsrapporter til Finanstilsynet
 - 2.6.1. Gældende ret
 - 2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.6.3. Lovforslagets udformning
 - 2.7. Anvendelse af digital kommunikation ved feederinstitutters indsendelse af årsrapporter til Finanstilsynet
 - 2.7.1. Gældende ret
 - 2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.7.3. Lovforslagets udformning
 - 2.8. Ændringer som følge af cross border-forordningen
 - 2.8.1. Gældende ret
 - 2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.3. Lovforslagets udformning
 - 2.9. Gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer

- 2.9.1. Gældende ret
- 2.9.2 Erhvervsministeriets overvejelser
- 2.9.3. Lovforslagets udformning
- 2.10. Straf for overtrædelse af nye bestemmelser i EMIR-forordningen
 - 2.10.1. Gældende ret
 - 2.10.2 Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.10.3. Lovforslagets udformning
- 3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
- 4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet
 - 4.1. Administrative konsekvenser
 - 4.2. Øvrige økonomiske konsekvenser
 - 4.3. Agil erhvervsrettet regulering
- 5. Administrative konsekvenser for borgerne
- 6. Miljømæssige konsekvenser
- 7. Ligestillingsmæssige konsekvenser
- 8. Forholdet til EU-retten
- 9. Høring
- 10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Formålet med lovforslaget er at sikre efterlevelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20 juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-forordningen) som blev vedtaget i juni 2019. Forordningen vil medføre, at europæiske pensionsudbydere i henhold til forordningens regler vil kunne vælge at tilbyde en ny form for frivillig og individuel pensionsordning (et PEPP-produkt) til alle EU-borgere i alle EU-landene. PEPP-produktet vil kunne tilvælges som et supplement til offentlige pensioner og arbejdsmarkedspensioner. Forordningen vil være direkte gældende i dansk ret, når den træder i kraft. De nødvendige tilpasninger i dansk lovgivning som følge af forordningen er bl.a., at Finanstilsynets udpeges som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af PEPP-forordningen, og at overtrædelse af en række af forordningens bestemmelser strafbelægges i de ovenfor nævnte love. Med lovforslaget foreslås derfor enkelte nødvendige ændringer af lov om finansiel virksomhed, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., lov om investeringsforeninger m.v. og lov om forsikringsformidling.

Det foreslås også, at der foretages ændringer i reglerne for finansielle virksomheders outsourcing af aktiviteter såsom eksempelvis dataopbevaring eller håndtering af bogføring til underleverandører. I rapporten om eftersynet af den finansielle regulering blev det fremhævet, at de eksisterende regler og krav for de finansielle virksomheder, der gør sig gældende for ”væsentlig” outsourcing, har givet anledning til tvivl i fortolkningen af ”væsentlig”. Den tidligere anvendte terminologi omkring ”væsentlig outsourcing” foreslås derfor afløst af en sondring mellem ”kritisk eller vigtig outsourcing” og

”øvrige outsourcing”. Formålet med forslaget er at gøre det klarere, hvornår de finansielle virksomheders outsourcing af aktiviteter er ”kritisk” eller ”vigtig”, hvor kravene til outsourcingen vil være større, når der er tale om kritisk eller vigtig outsourcing end til øvrige outsourcing. Hertil er formålet at sikre, at de danske regler på outsourcing området er i overensstemmelse med en række nye retningslinjer fra EU på området. Ændringerne foretages i en række love for finansielle virksomheder herunder bl.a. i lov om finansiel virksomhed, lov om betalinger og lov om kapitalmarkeder.

Det foreslås endvidere, at der foretages nødvendige ændringer i tilsynsbestemmelserne i lov om finansiel virksomhed, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., lov om investeringsforeninger m.v., således at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed for tilsynet med overholdelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014 (cross border-forordningen). Cross border-forordningen blev vedtaget i juni 2019, og dele af forordningen finder anvendelse allerede i dag. Forordningen indeholder bl.a. bestemmelser, der skal gøre det lettere for kollektive investeringsinstitutter at yde grænseoverskridende tjenester, herunder ved at forbedre gennemsigtigheden med hensyn til nationale markedsføringskrav og en mere klar formulering af processen med kontrol af markedsføringsmateriale.

Lovforslaget indeholder i øvrigt en række ændringer af henvisninger i henholdsvis lov om finansiel virksomhed, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og lov om investeringsforeninger m.v. Herudover indeholder lovforslaget præciseringer om bl.a. indsendelse af årsrapporter til Finanstilsynet ved anvendelse af digital kommunikation.

Endelig foreslås det, at Finanstilsynet skal føre tilsyn med efterlevelsen af kravene i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Ændringer som følge af PEPP-forordningen

2.1.1. Gældende ret

Der findes ikke i dag et europæisk indre marked for såkaldte paneuropæiske personlige pensionsprodukter (PEPP-produkter). Personlige pensionsprodukter er individuelle pensionsordninger, som borgerne kan vælge at oprette ved siden af det, de modtager i folkepension og de bidrag, deres arbejdsgiver indsætter på en arbejdsmarkedspension. Der findes allerede i dag et dansk marked for individuelle pensionsordninger, der i det danske pensionssystem typisk kaldes for ”søjle 3”-pensionsordninger, hvor søjle 1 udgøres af de offentlige pensionsordninger såsom folkepension, mens søjle 2 udgøres af arbejdsmarkedspensionsordninger.

At der ikke i dag er et europæisk indre marked for individuelle pensionsordninger skyldes bl.a., at der i EU-landene er forskelligartede markeder for pension og pensionsprodukter, der er tilpasset nationale

forhold og regler. Hertil er der forskellige skatteregimer i de enkelte medlemslande til håndtering af udbydere af pensionsordninger fra pensionsinstitutter med hjemsted i andre EU/EØS-lande.

Der er ikke tradition i dansk ret for at lave meget konkret regulering af personers opsparring i frivillige individuelle pensionsordninger (søjle 3-pensionsordninger). Personers opsparring i søjle 3-pensionsordninger er som udgangspunkt udelukkende reguleret ved, at der i lov om beskatningen af pensionsordninger m.v. (pensionsbeskatningsloven) er fastsat krav til, hvordan opsparringen kan foretages for, at opsparringen samtidig kan opnå den lempelige skattebehandling. Reglerne indebærer således en række konkrete krav til nogle pensionsprodukter, herunder f.eks. beløbsgrænser for den årlige indbetaling på pensionsordningen, for at produkterne kan leve op til kravene for lempelig skattebehandling efter pensionsbeskatningsloven. Som eksempel herpå kan nævnes det lovfastede maksimale årlige indskud på ratepensioner og ophørende alderspensioner, de er fast i pensionsbeskatningslovens § 16, stk. 2.

Efter den gældende § 15 C i lov om beskatningen af pensionsordninger m.v. (pensionsbeskatningsloven) er det endvidere muligt for et pensionsinstitut med hjemsted i et EU/EØS-land at få typegodkendt et pensionsprodukt, så det kan udbydes til danske pensionsopparere med samme skattebehandling som danske pensionsudbydere får, hvis de lever op til tilsvarende krav. Det er således muligt for danske pensionsopparere at oprette og indbetale til en pensionsordning i en anden medlemsstat og samtidig opnå den samme skattemæssige behandling som ved indbetalinger på danske pensionsordninger, hvis pensionsordningen er typegodkendt.

Efter pensionsbeskatningslovens § 15 C er det et krav, at pensionsinstituttet er et livsforsikringselskab, en pensionskasse eller et kreditinstitut med hjemsted i et EU/EØS-land, der i sit hjemland har tilladelse til at drive den type virksomhed, for at pensionsinstituttet kan opnå samme skattemæssige behandling ved udbud af sine pensionsordninger i Danmark. Desuden stilles der en række krav til selve pensionsproduktet, pensionsoppareren skal indvilge i at blive beskattet af pensionsudbetalinger efter pensionsbeskatningsloven, og pensionsinstituttet skal påtage sig de forpligtelser m.v., der stilles til udbydere af pensionsordninger omfattet af kapitel 1 i pensionsbeskatningsloven. En ny form for pensionsprodukt, såsom et PEPP-produkt, vil også kunne opnå godkendelse til samme skattebehandling som andre pensionsordninger, hvis de lever op til de samme krav i lovgivningen. Det gælder uanset om PEPP-produktet udbydes af danske eller udenlandske pensionsinstitutter. Typegodkendelsen gives af Skattestyrelsen på baggrund af en konkret vurdering af ansøgningen fra pensionsudbyderen.

Efter pensionsbeskatningslovens § 1 a forstås pensionsudbetalingsalderen som 3 år før folkepensionsalderen, hvor folkepensionsalderen er fastsat i henhold til § 1 a i lov om social pension. Der er endvidere en række overgangsbestemmelser for pensionsudbetalingsalderen for personer født i perioden 1. januar 1954 til 30. juni 1960 i pensionsbeskatningslovens § 1 a, stk. 2. For at en PEPP-pensionsordning vil kunne skattebehandles efter reglerne i pensionsbeskatningsloven vil det derfor være et krav, at pensionsordningen følger pensionsudbetalingsalderen.

2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1238/EU af 20 juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-forordningen) blev vedtaget i juni 2019. Forordningen vil få direkte virkning i Danmark fra anvendelsestidspunktet, der dog endnu ikke er fastlagt. Anvendelsesdatoen er sat til 12 måneder efter offentliggørelsen af de delegerede retsakter, som Kommissionen skal vedtage. De delegerede retsakter forventes offentliggjort i sensommeren 2020. Det indebærer, at PEPP-forordningen forventes at træde i kraft i sensommeren 2021.

Erhvervsministeriet vurderer overordnet, at der er behov for at foretage de nødvendige tilpasninger i dansk lovgivning for, at Danmark kan leve op til sine forpligtelser i henhold til den nye EU-regulering på området.

PEPP-forordningen har til formål at skabe et stort og konkurrencedygtigt indre marked for opsparingsprodukter, der kan være med til at bidrage til flere langsigtede investeringer for private pensionsprodukter. Det er ikke formålet med forordningen at erstatte eller harmonisere eksisterende nationale personlige pensionssystemer. Forordningen tager sigte på frivillige og individuelle pensionsopsparinger, dvs. såkaldte private søjle 3-pensionsprodukter, der supplerer de eksisterende pensionssystemer, der findes i de forskellige medlemslande.

Forordningen introducerer et standardiseret pensionsprodukt, et PEPP-produkt, og definerer en række egenskaber ved produktet, som skal være opfyldt for, at det kan betegnes som et PEPP-produkt. PEPP-produkter vil have de samme standardegenskaber, uanset hvor i EU de sælges, dog således, at medlemslandene selv kan fastsætte udbetalingsalder m.v. Standardegenskaberne ved et PEPP-produkt skal bl.a. sikre forbrugerbeskyttelsen og dermed give tillid til produktet på tværs af landegrænser. Eksempelvis indeholder forordningen regler om, at kunder skal tilbydes grundig og individualiseret information både før aftaleindgåelse og under opsparingen.

Forordningen skal sikre, at PEPP-udbydere får adgang til markedet i hele EU med én fælles produkt-tilladelse udstedt af Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA) på grundlag af et fælles regelsæt. Virksomheder, der ønsker at udbyde PEPP-produkter, skal således indhente forudgående tilladelse hertil, før udbyderen kan distribuere PEPP-produkter. I Danmark vil ansøgning skulle indgives til Finanstilsynet, som efter godkendelse videregiver til EIOPA med henblik på registrering i et fælles, offentligt register.

PEPP-produktet kan udbydes af både banker, forsikringsselskaber, investeringsselskaber (UCITS) og forvaltere af alternative investeringsfonde (FAIF'er). Forordningen supplerer de reguleringsmæssige rammer, som udbyderne allerede er underlagt via anden EU-regulering, eksempelvis Solvens II-direktivet, der regulerer forsikringsvirksomheder, og MIFID II-direktivet, der regulerer fondsmægler-selskaber.

Det bemærkes i øvrigt, at forordningen også tillader arbejdsmarkedsrelaterede pensionskasser (IORP'er) at udbyde PEPP-produkter. IORP'er er i EU-retten reguleret ved et særskilt regelsæt, der

er fastsat i IORP-direktivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/2341/EU). IORP'er udgør i nogle EU-lande en stor del af pensionsmarkederne. I Danmark finder IORP-direktivet kun anvendelse for firmapensionskasser, der udgør ca. 1 procent af det danske pensionsmarked, hvor de danske regler er fastsat i lov om firmapensionskasser. Det fremgår af lov om firmapensionskasser, at firmapensionskasser alene kan udbyde pensionsordninger, der er knyttet til et ansættelsesforhold. Danske firmapensionskasser vil dermed ikke kunne udbyde PEPP-produkter. Resten af pensionsudbyderne på det danske pensionsmarked, herunder særligt tværgående pensionskasser og livsforsikringsselskaber, er underlagt reglerne fra Solvens II-direktivet.

Erhvervsministeriet vurderer, at PEPP-produkter udbudt i henhold til PEPP-forordningens regler kan bidrage til at skabe et stærkt og konkurrencedygtigt marked for frivillige individuelle pensionsprodukter i tråd med forordningens formål. Det kan komme de forbrugere til gode, hvor produktet passer til deres ønsker.

Det bemærkes, at Europa-Kommissionen sammen med forslaget til PEPP-forordningen offentliggjorde en henstilling til medlemsstaterne om den skattemæssige behandling af PEPP-produkter. Europa-Kommissionen anbefalede i henstillingen samme behandling som for sammenlignelige nationale produkter. Kommissionens henstilling er ikke juridisk bindende for medlemsstaterne, og den skattemæssige behandling er ikke en del af forordningen, idet skattelovgivning som udgangspunkt er et nationalt anliggende. Det er dog allerede indført regler i dansk ret, der giver mulighed for typegodkendelse af udenlandske pensionsordninger til den samme skattemæssige behandling som danske pensionsordninger, hvis de lever op til de samme krav, som stilles til pensionsordninger, der bliver udbudt af danske pensionsudbydere. Det er Erhvervsministeriets og Skatteministeriets vurdering, at de eksisterende regler sikrer lige vilkår for danske og udenlandske udbydere af pensionsordninger, hvilket er i overensstemmelse med Kommissionens henstilling.

Det bemærkes endvidere, at det er Erhvervsministeriets og Skatteministeriets hensigt, at det ved senere fastsættelse af nærmere regler for opsparing og udbetaling sikres, at PEPP-produkter reguleres i overensstemmelse med gældende danske regler for pensionsopsparing og pensionsudbetalingsalder.

2.1.3. Lovforslagets udformning

Med lovforslaget foreslås, at Finanstilsynets udpeges som kompetent myndighed til at påse overholdelsen af PEPP-forordningen i forbindelse med udbud og distribution af PEPP-produkter.

PEPP-produkter vil efter ikrafttrædelse af PEPP-forordningen kunne udbydes og distribueres af både banker, forsikringsselskaber, investeringsselskaber (UCITS) og forvaltere af alternative investeringsfonde (FAIF'er). Det foreslås derfor, at der foretages en række ændringer i både lov om finansiel virksomhed (for banker og forsikringsselskaber), lov om forsikringsdistribution, lov om investeringsforeninger m.v. (der regulerer UCITS'er) og lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. (FAIF-loven).

Det følger af PEPP-forordningen, at et PEPP-produkter vil skulle godkendes og registreres, inden de kan udbydes og distribueres. Det foreslås derfor, at Finanstilsynet som kompetent myndighed vil skulle administrere godkendelse og registrering af PEPP-produkter, hvis danske pensionsudbydere ønsker at udbyde et PEPP-produkt. Finanstilsynet vil herefter skulle anmelde godkendelsen af PEPP-produktet hos Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA). På den baggrund foreslås en række tilsynsbestemmelser i § 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, § 161, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., § 155, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og § 22, stk. 1, i lov om forsikringsformidling tilpasset.

Der henvises i øvrigt til bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 9, § 2, nr. 2, § 3, nr. 6 og § 6, nr. 2, for en nærmere beskrivelse af de relevante artikler i forordningen.

Det følger af PEPP-forordningen, at medlemsstaterne skal fastsætte kompetencekrav til fysiske personer, der rådgiver om PEPP-produkter, og at medlemsstaterne kan fastsætte nærmere betingelser for opsparing i og udbetaling fra PEPP-produkter. På den baggrund foreslås indsat en ny § 372 c, i lov om finansiel virksomhed, der bemyndiger ministeren til at udstede regler herom.

PEPP-forordningens regler vil desuden blive uddybet i delegerede retsakter, der udarbejdes af EIOPA og vedtages af Kommissionen. Det foreslås derfor at tilføje PEPP-forordningen til bemyndigelsesbestemmelsen i § 372 a, i lov om finansiel virksomhed, så ministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler på baggrund af disse delegerede retsakter.

Det foreslås også, at overtrædelse af PEPP-forordningens relevante artikler vil kunne straffes med bøde. Dette skyldes, at PEPP-forordningen kræver at medlemsstaterne kan sanktionere overtrædelser af de pågældende artikler i forordningen. Det foreslås på den baggrund, at der laves de nødvendige tilføjelser til strafbestemmelserne i § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, § 190, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., § 190, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v., og § 42, stk. 2, i lov om forsikringsformidling.

Der henvises til bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 19, § 2, nr. 5, § 3, nr. 9 og § 6, nr. 4, for en nærmere beskrivelse af sanktionsmulighederne for de relevante artikler i forordningen.

Da forordningens anvendelsesdato endnu ikke er fastlagt, foreslås det, at erhvervsministeren bemyndiges til at sætte lovforslagets relevante bestemmelser i kraft på et senere tidspunkt.

For ændringerne i lov om finansiel virksomhed henvises til lovforslagets § 1, nr. 12, 13, 14, 15 og 16, samt bemærkningerne til disse bestemmelser.

For ændringerne i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. (FAIF-loven) henvises til lovforslagets § 2, nr. 2 og 5, samt bemærkningerne til disse bestemmelser.

For ændringerne i lov om investeringsforeninger m.v. (der regulerer UCITS'er) henvises til lovforslagets § 3, nr. 6 og 9, samt bemærkningerne til disse bestemmelser.

For ændringerne i lov om forsikringsformidling henvises til lovforslagets § 6, nr. 2 og 3, samt bemærkningerne til disse bestemmelser.

For erhvervsministerens bemyndigelse til at sætte lovforslagets relevante bestemmelser i kraft på et senere tidspunkt henvises der til lovforslagets § 12, stk. 6, samt bemærkningerne til denne bestemmelse.

2.2. Ændring af reglerne for brug af outsourcing

2.2.1. Gældende ret

Outsourcing dækker over situationer, hvor en virksomhed vælger at købe varer eller ydelser hos en leverandør, fremfor at opgaverne (f.eks. dataopbevaring eller håndtering af bogføring) varetages internt i den enkelte virksomhed. Det kræver en tilladelse af drive finansiell virksomhed, da virksomhederne i henhold til lovgivningen har en række forpligtelser overfor bl.a. deres kunder og overfor Finanstilsynet. Outsourcingreglerne på det finansielle område har derfor overordnet til formål at sikre, at finansielle virksomheder fortsat bærer ansvaret for de opgaver, der udføres hos leverandøren i tilfælde af outsourcing, samt at sikre at Finanstilsynet fortsat kan udøve et effektivt tilsyn. Reglerne fastsætter således, hvordan den finansielle virksomhed skal sikre, at en opgave varetages i henhold til gældende lovgivning, selvom den er henlagt til en leverandør.

I den gældende § 5, stk. 1, nr. 27, i lov om finansiell virksomhed, defineres outsourcing som en finansiell virksomheds henlæggelse af væsentlige aktivitetsområder, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn, til en leverandør. For gruppe 1-forsikringsselskaber defineres outsourcing dog som et arrangement af en hvilken som helst art mellem et gruppe 1-forsikringsselskab og en tjenesteyder, hvor tjenesteyderen enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, en tjeneste eller en aktivitet, som gruppe 1-forsikringsselskabet ellers selv ville have udført.

En outsourcingvirksomhed er en finansiell virksomhed, der vælger at outsource aktiviteter til en leverandør, jf. § 5, stk. 1, nr. 29, i lov om finansiell virksomhed. Ved finansiell virksomhed forstås pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringsselskaber, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiell virksomhed.

Ved en leverandør forstås den virksomhed, som varetager outsourcete opgaver for outsourcingvirksomheden jf. § 5, stk. 1, nr. 30 i lov om finansiell virksomhed. Ved videreoutsourcing forstås en leverandørs outsourcing af opgaver til en underleverandør, når der er tale om de opgaver, som leverandøren skal varetage i henhold til en aftale med outsourcingvirksomheden. Der kan også ske videreoutsourcing til næste led i kæden af underleverandører samt eventuel videreoutsourcing til andre led i kæden af underleverandører, jf. § 5, stk. 1, nr. 31, i lov om finansiell virksomhed.

Efter en række gældende bestemmelser i lovgivningen for finansielle virksomheder kan erhvervsministeren fastsætte nærmere regler om outsourcing for outsourcingvirksomhederne. Erhvervsministerens hjemmel til at udstede nærmere regler for finansielle virksomheders anvendelse af outsourcing er bl.a. fastsat i § 72 a, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, § 62, og § 255, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder, § 39, stk. 3, og § 152, stk. 7, i lov om betalinger, § 23 c, stk. 1, og § 32 a, stk. 2, i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension og § 4 d, stk. 1, og § 14 a, stk. 2, i lov om Lønmodtagernes Dyr-tidsfond.

Der er med hjemmel i de eksisterende bestemmelser på tværs af lovgivningen for de finansielle virksomheder udstedt en bekendtgørelse, der fastsætter nærmere regler for de finansielle virksomheders outsourcing. Den gældende bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing med senere ændringer fastsætter nærmere regler for en række finansielle virksomheders outsourcing.

Bekendtgørelsen omfatter pengeinstitutter, realkreditinstitutter, sparevirksomheder, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber, operatører af regulerede markeder, fælles datacentraler, Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyr-tidsfond. Gruppe 2-forsikringsselskaber er ligeledes omfattet af bekendtgørelsen, hvorimod gruppe 1-forsikringsselskaber kun i mindre omfang er omfattet af bekendtgørelsen. Danmarks Skibskredit A/S er ligeledes omfattet af reglerne, jf. § 7 i bekendtgørelse nr. 79 af 27. januar 2015 om et skibsfinansieringsinstitut.

Bekendtgørelsens regler, der finder anvendelse for de finansielle virksomheders væsentlige outsourcing, er bl.a. en række krav til outsourcingvirksomhedens ansvar og kontrol med leverandører, herunder dennes videreoutsourcing, samt outsourcingvirksomhedens pligt til at have interne retningslinjer for outsourcing. Der stilles hertil krav til outsourcingvirksomhedens valg af leverandør, så det sikres, at de har leverandørerne fornødne tilladelser m.v. til at udføre de outsourcete opgaver. Der stilles endvidere krav til den kontrakt, som skal indgås med leverandøren, således at kontrakten sikrer, at opgaverne bliver udført korrekt og rettidigt, samt giver outsourcingvirksomheden mulighed for at føre løbende kontrol med leverandøren. Endelig stilles der krav til, at Finanstilsynet får mulighed for at føre tilsyn med leverandørerne, samt at outsourcingvirksomheder forpligtes til at underrette Finanstilsynet om nye indgåede kontrakter om outsourcing. Der eksisterer et særligt dansk krav i § 5, nr. 10 i bekendtgørelsen, der medfører at outsourcingvirksomheden aktivt skal godkende leverandørens eller underleverandørens eventuelle videreoutsourcing af de outsourcete opgaver.

Der gælder i dag et væsentlighedskrav for finansielle virksomheder, da reglerne alene finder anvendelse ved outsourcing af "væsentlige" aktivitetsområder. Outsourcing af en aktivitet er væsentlig, hvis det går ud over, hvad direktionen normalt kan beslutte, når der tages hensyn til virksomhedens art og størrelse samt til sædvane inden for de enkelte brancher. Det er ikke afgørende om bestyrelsen har taget stilling til outsourcingen, men om det går udover, hvad direktionen sædvanligt kan beslutte.

Der er ikke tale om væsentlig outsourcing, hvis aftalen kun vedrører en enkeltstående ydelse. Væsentlig outsourcing omfatter f.eks. som udgangspunkt ikke en beslutning om uddannelse af medarbejdere eller drift af kantine, da disse aktiviteter ikke vil være væsentlige for virksomhedens kerneaktiviteter, og derfor heller ikke er underlagt Finanstilsynets tilsyn.

Betalingsinstitutter og e-pengeinstitutter har i dag inden for visse rammer mulighed for at outsource væsentlige driftsmæssige funktioner. Lov nr. 652 af 8. juni 2017 om betalinger indeholder en bemyndigelse til, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler vedrørende e-pengeinstitutters og betalingsinstitutters outsourcing af væsentlige driftsmæssige funktioner, jf. § 39, stk. 3, i lov om betalinger. Erhvervsministeren har ikke udnyttet bemyndigelsen.

Virksomheder, der yder investeringservice og udfører investeringsaktiviteter, er underlagt regler om outsourcing, i medfør af Kommissionens delegerede forordning 2017/565/EU af 25. april 2017 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU for så vidt angår de organisatoriske krav til og vilkårene for drift af investeringselskaber samt definitioner af begreber med henblik på nævnte direktiv. Disse regler fungerer ved siden af den gældende bekendtgørelse om outsourcing.

Operatører af regulerede markeder er ud over reglerne i bekendtgørelsen om outsourcing også underlagt regler om outsourcing i medfør af Kommissionens delegerede forordning 2017/584/EU af 14. juli 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder om præcisering af organisatoriske krav til markedspladser. Disse regler vedrører hel eller delvis outsourcing af operationelle funktioner i forbindelse med systemer, der tillader eller giver mulighed for algoritmisk handel.

Gruppe 1-forsikringsselskabers anvendelse af outsourcing var frem til 1. januar 2018 omfattet af de danske regler for outsourcing, men fra 1. januar 2018 er de primært reguleret af artikel 274 i Kommissionens delegerede forordning 2015/35/EU af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-forordningen). For gruppe 1-forsikringsselskaber er outsourcing defineret efter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-direktivet). Gruppe 1-forsikringsselskaber er ikke længere omfattet af de danske outsourcing-regler, da gruppe 1 forsikringsselskaber er direkte reguleret af artikel 274 i Solvens II-forordningen. Ifølge disse krav skal gruppe 1-forsikringsselskaber i god tid skal underrette Finanstilsynet om en forestående outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter, og om efterfølgende væsentlige forandringer for så vidt angår disse funktioner eller aktiviteter. Ved vurderingen af om den outsourcete funktion eller aktivitet er kritisk eller vigtig, bør forsikringsselskaberne vurdere, om funktionen eller aktiviteten er vigtig for selskabets drift. Den outsourcete funktion eller aktivitet er kritisk eller vigtig, hvis forsikringsselskabet ikke ville kunne tilbyde forsikringstagerne service uden denne funktion eller aktivitet.

2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Arbejdsgruppen for eftersynet af den finansielle regulering afgav i april 2018 deres afrapportering, der indeholdte en række anbefalinger til mulige justeringer i reguleringen, der kunne lempe erhvervslevets byrder, samtidig med at den finansielle stabilitet og forbrugerbeskyttelsen understøttedes. I rapporten blev det fremhævet, at de eksisterende regler og krav for de finansielle virksomheder, der gør sig gældende for ”væsentlig outsourcing”, har givet anledning til tvivl hos branchen i fortolkningen af, hvad kriterierne er for, at outsourcing er ”væsentlig”.

Det anbefales derfor i rapporten om eftersynet af den finansielle regulering, at definitionerne på outsourcing og væsentlighed i de eksisterende regler bliver præciseret, så både omfanget i forhold til den enkelte virksomhed og aktiviteten af outsourcingen fremover indgår i vurderingen. Det er endvidere anbefalet, at de nye regler for banker bør være i overensstemmelse med Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds (EBA) kommende retningslinjer om outsourcing.

EBA har den 25. februar 2019 udstedt ”Retningslinjer for outsourcing”. Retningslinjerne erstatter tidligere retningslinjer om outsourcing af 14. december 2006, som var udstedt af Det Europæiske Banktilsynsudvalg (CEBS). Den gældende bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing med senere ændringer baserer sig på de tidligere udstedte CEBS retningslinjer fra 2006.

De nye retningslinjer fra EBA nødvendiggør ændringer i dansk ret, hvis Danmark skal være i overensstemmelse med de nye retningslinjer. Det er Erhvervsministeriets vurdering, at de nationale regler om outsourcing skal harmoniseres med de regler, der anvendes i EU-reguleringen. I EBA’s ”Retningslinjer for outsourcing” sondres der mellem kritisk eller vigtig outsourcing og øvrig outsourcing, hvorimod der i dansk ret for blandt andet kreditinstitutter sondres mellem væsentlig eller uvæsentlig outsourcing. En revidering af de nationale regler om outsourcing vil gøre det nemmere for finansielle virksomheder, at outsource til virksomheder med hjemsted i andre lande både inden og uden for EU/EØS.

I den gældende bekendtgørelse om outsourcing er flere typer virksomheder omfattet, som efterfølgende har fået særskilte regler. Det gælder bl.a. gruppe 1-forsikringselskaber, der i dag primært er reguleret af artikel 274 i Solvens II-forordningen, artikel 49 i Solvens II-direktivet, lov om finansiel virksomhed og en enkelt bestemmelse i den gældende bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing med senere ændringer. Gruppe 2-forsikringselskaber er i dag reguleret af de samme regler som kreditinstitutter. Erhvervsministeriet finder det uhensigtsmæssigt, at der er forskelle i regelsættene for forskellige typer forsikringsvirksomhed. På baggrund heraf vurderes det hensigtsmæssigt at lade gruppe 2-forsikringselskaber, Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtdsfond omfatte af samme regelsæt som gruppe 1-forsikringselskaber, så der ikke gælder en række parallelle regelsæt inden for beslægtede virksomhedsområder.

Hensigten er således at harmonisere de danske regler om outsourcing med de regler, der anvendes i EU-reguleringen på de forskellige virksomhedsområder, og i samme forbindelse at ensarte regelsættet for forsikringsvirksomheder.

I forlængelse af rapporten ”Eftersyn af den finansielle regulering”, er der desuden tydeliggjort et behov for en præcisering af reglerne for outsourcing og cloud-løsninger. Finansielle virksomheder anvender i stigende grad cloud-løsninger. Det skaber et behov for, dels at have regler der understøtter virksomhedernes mulighed for at anvende cloud-leverandører, dels at sikre at virksomhederne bliver drevet på en måde, så kunderne kan have tiltro til, at deres midler og data bliver behandlet forsvarligt. Med lovforslaget er ønsket derfor, at erhvervsministeren bemyndiges til at udstede bekendtgørelser, hvor outsourcing til udbydere af cloud-løsninger vil blive ændret. Det betyder, at det i relation til cloud-løsninger tilsigtes, at der fremadrettet skal tages afsæt i en notifikationsmekanisme frem for det nuværende krav om aktiv godkendelse, jf. § 5, nr. 10 i bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing med senere ændringer. Det er Erhvervsministeriets opfattelse, at det vil gøre det lettere for virksomheder at outsource til flere forskellige finansielle cloud-leverandører, samtidig med at virksomhederne sikrer tilstrækkelig kontrol med deres leverandører.

Det tiltænkes, at bemyndigelsen vil blive udnyttet til at udstede en ny bekendtgørelse, der erstatter den eksisterende bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing med senere ændringer.

2.2.3. Lovforslagets udformning

Med lovforslaget foreslås det, at revidere reglerne for outsourcing, således at de harmoniseres med den terminologi og de sondringer, der anvendes i EBA's ”Retningslinjer for outsourcing” og Solvens II-forordningen. Reglerne for outsourcing vil for kreditinstitutter m.fl. fremover følge EBA's ”Retningslinjer for outsourcing”, imens reglerne om outsourcing for forsikringsselskaber, Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtidsfond fremover vil følge Solvens II-direktivet.

Med lovforslaget foreslås det først og fremmest at nyaffatte definitionsbestemmelsen om outsourcing i § 5, stk. 1, nr. 27, i lov om finansiellvirksomhed. Bestemmelsen foreslås ændret således, at den vil være i overensstemmelse med de definitioner, der anvendes i EBA's ”Retningslinjer for outsourcing” og Solvens II-forordningen. Ændringen medfører, at outsourcingbegrebet udvides, så det ikke længere kun omfatter ”væsentlig outsourcing”. Ændringen medfører også, at den definition for outsourcing, der følger af Solvens II-forordningen, og som allerede gælder for gruppe 1-forsikringsselskaber, fremover også vil gælde for gruppe 2-forsikringsselskaber. Ændringerne af definitionsbestemmelserne forventes at gøre det lettere for danske virksomheder at outsource til virksomheder med hjemsted i andre lande inden for EU/EØS, da terminologien vil være i overensstemmelse med EU-reguleringen.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 2, og bemærkningerne hertil.

Det foreslås desuden at nyaffatte § 72 a i lov om finansiell virksomhed, så bestemmelsen tilpasses de nye ”Retningslinjer for outsourcing” udstedt af EBA og vil ikke længere omfatte forsikringsvirksomheder. Det foreslås, at bestemmelsen skal indeholde en bemyndigelse for erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler om outsourcing for kreditinstitutter m.fl., der skal være i overensstemmelse

med EBA's "Retningslinjer for outsourcing". Erhvervsministeren vil med bemyndigelsen kunne fastsætte krav til virksomhedens ledelsesordninger, ansvar, risikostyring, overvågning, kontrol og rapportering i tilknytning til outsourcing til en leverandør. Erhvervsministeren vil desuden kunne fastsætte nærmere krav til virksomhedens interne retningslinjer, outsourcingkontrakten, krav til håndtering af eventuelle interessekonflikter og krav som en leverandør eller en underleverandør skal opfylde. Desuden vil ministeren kunne fastsættes nærmere regler om outsourcingvirksomhedernes pligt til at underrette Finanstilsynet om outsourcing.

E-pengeinstitutter og betalingsinstitutter er også omfattet af EBA's "Retningslinjer for outsourcing" guidelines. Det foreslås derfor, at disse virksomheder også bliver omfattet af de samme nationale regler om outsourcing, der med lovforslaget foreslås for kreditinstitutter m.fl. Dette foreslås gjort ved, at nyaffatte § 39, stk. 3, i lov om betalinger, så der indsættes en tilsvarende bemyndigelsesbestemmelse for erhvervsministeren, som den der foreslås i lovforslagets § 1, nr. 5.

Det foreslås endvidere, at operatører af regulerede markeder bliver omfattet af de samme nationale regler om outsourcing, der foreslås for kreditinstitutter m.fl. For at harmonisere bemyndigelsesbestemmelserne foreslås § 62 i lov om kapitalmarkeder nyaffattet, så der indsættes en tilsvarende bemyndigelsesbestemmelse for erhvervsministeren, som den der foreslås i lovforslagets § 1, nr. 5.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 5, § 4, nr. 1 og 3, og § 5, nr. 1, samt bemærkningerne hertil.

Det foreslås herudover, at der indsættes en ny § 72 b i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, der skal gælde for forsikringsselskaber. Formålet er at videreføre de krav til outsourcing, der i dag alene gælder for gruppe 1-forsikringsselskaber, og som følger af § 8 a i bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing med senere ændringer. Reglerne supplerer for gruppe 1-forsikringsselskaber de regler, der allerede følger af Solvens II-forordningen. Med bestemmelsen vil kravene fremover gælde alle forsikringsselskaber, herunder også gruppe 2-forsikringsselskaber. Det betyder bl.a., at forsikringsselskaber skal sikre, at outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter ikke medfører en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i forsikringsselskabet, unødigt forøgelse af den operationelle risiko, forringelse af tilsynsmyndighedernes kontrolmulighed eller hindre, at forsikringstagerne tilbydes en tilfredsstillende service. Formålet med bestemmelsen er at sikre et mere ensartet regelsæt med samme terminologi og sontringer for alle forsikringsvirksomheder.

Det foreslås endvidere i lovforslagets § 1, nr. 6, at der indsættes en bemyndigelse til erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler om outsourcing for forsikringsselskaber. Dette gælder regler om forsikringsselskabets ansvar og kontrol med en tjenesteyder, herunder dennes videreoutsourcing, forsikringsselskabets interne retningslinjer for outsourcing og de krav, som forsikringsselskabet skal sikre, at tjenesteydere eller underleverandører opfylder, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten.

Denne bekendtgørelse skal gælde for gruppe 2-forsikringsselskaber, og i indhold skal svare til den regulering, der følger af artikel 274 i Solvens II-forordningen, og som i dag gælder for gruppe 1-forsikringsselskaber. Hensigten med bekendtgørelsen er, således at skabe ensartede forretningsbetingelser for forsikringsselskaber i Danmark, uanset at det alene er gruppe 1-forsikringsselskaber, der er omfattet af Solvens II-reglerne.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 6, samt bemærkningerne hertil.

Det foreslås hertil også, at nyaffatte § 23 c i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, og § 4 d i lov om Lønmodtagernes Dyrtdisfond, så disse i indhold svarer til den foreslåede § 72 b i lov om finansiel virksomhed. Tilsvarende foreslås det, at § 23 c, stk. 6, i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension og § 4 d, stk. 6, i lov om Lønmodtagernes Dyrtdisfond, skal indeholde en bemyndigelsesbestemmelse svarende til § 72 b, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed, så Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtdisfond kan blive omfattet af den bekendtgørelse, der fremover skal gælde for gruppe 2-forsikringsselskaber.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 7, nr. 1, og § 8, nr. 1, samt bemærkningerne hertil.

2.3. Præcisering af regler om uafhængighed for forsikringsformidlere

2.3.1. Gældende ret

Lov om forsikringsformidling indeholder i kapitel 5 en række supplerende krav til en forsikringsformidler, der betegner sig som uafhængig forsikringsformidler, forsikringsmægler eller anvender lignende betegnelser, der giver indtryk af, at forsikringsformidleren er uafhængig. Betegnelsen uafhængige pensionsmæglere bruges f.eks. om den andel af ”uafhængige forsikringsformidlere”, hvis primære forretningsmodel er at yde uafhængig rådgivning om pension og at bistå virksomheder i forbindelse med udbud af pensionsordninger til virksomhedernes medarbejdere.

Det er et grundlæggende princip i loven, at en uafhængig forsikringsformidler og forsikringsmægler skal handle som kundens uvildige rådgiver. Derfor må en uafhængig formidler alene handle på baggrund af kundens interesser og forhold, og må ikke være påvirket af egne eller tredjemands interesser, jf. § 16, stk. 1, nr. 1, i lov om forsikringsformidling. Dette er også baggrunden for, at bestemmelsen bl.a. indeholder et provisionsforbud, jf. § 16, stk. 1, nr. 2, og et forbud mod forbindelser til forsikringsdistributører, der er egnede til at skabe tvivl om forsikringsformidlerens uafhængighed af andre forsikringsdistributørers interesser, som ikke er en følge af virksomhedernes indbyrdes ejerforhold, jf. § 16, stk. 1, nr. 3. Endvidere indeholder reglerne et forbud mod, at en forsikringsformidler placerer forsikringskontrakter i virksomheder, som den uafhængige forsikringsformidler har snævre forbindelser med, jf. § 16, stk. 3.

Snævre forbindelser er defineret i § 2, stk. 1, nr. 7 i lov om forsikringsformidling. Der foreligger en snæver forbindelse i de tilfælde, hvor to eller flere virksomheder er knyttet til hinanden gennem ka-

pitalinteresser (besiddelser af mindst 20 procent af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed direkte eller gennem kontrol), koncernforhold (moder- og dattervirksomheder) eller en situation, hvor de virksomheder eller personer har en fælles forbindelse med en virksomhed.

2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Erhvervsministeriet ønsker overordnet at sikre klarheden af uafhængighedsprincippet for forsikringsformidlere, der betegner sig som uafhængige, således at der ikke kan opstå tvivl om forsikringsmæglerens uafhængighed. Baggrunden er, at Finanstilsynet ved tidligere tilsynsreaktioner har konstateret, at der har været eksempler på forsikringsmæglere, der har handlet i strid med uafhængighedsprincippet på baggrund af nogle uklarheder i lovgivningen.

Det følger allerede af § 16, stk. 1, nr. 3, i lov om forsikringsformidling, at forsikringsformidlere ikke må have direkte eller indirekte forbindelser til forsikringsdistributører, der er egnet til at skabe tvivl om uafhængigheden hos forsikringsformidleren. Det fremgår imidlertid ikke eksplicit af bestemmelsen, at en forsikringsformidler ikke må have direkte eller indirekte forbindelser til *andre virksomheder*, der er egnet til at skabe tvivl om en forsikringsformidlers uafhængighed. Der kan således opstå situationer, hvor en forsikringsformidlers uafhængighed kan blive påvirket som følge af kolliderende interesser i forhold til en virksomhed, som forsikringsformidleren har snævre forbindelser med (f.eks. hvis forsikringsformidleren har kapitalinteresser i virksomheden).

Ligeledes indeholder § 16, stk. 3, ikke i dag et udtrykkeligt forbud mod placering af kundeopsparinger i virksomheder, som forsikringsformidleren måtte have snævre forbindelser til. En forsikringsformidler kan have en direkte eller indirekte interesse i en kundes valg af selskab i forbindelse med et udbud af en pensionsordning, f.eks. fordi forsikringsformidleren er koncernforbundet med udbydere af fonde, som er tilgængelig hos nogle pensionsselskaber men ikke hos andre. Ved udbud af en firmapensionsordning vil den uafhængige forsikringsformidler være tilskyndet til at anbefale bud fra pensionsselskaber, der har formidlerfonden blandt opsparingsmulighederne. Hvis den uafhængige forsikringsformidler efter udbuddet har en rolle med betjening af pensionskunderne, vil den uafhængige forsikringsformidler endvidere have incitament til at anbefale pensionstageren til at vælge den pågældende fond.

Det følger dog af Finanstilsynets praksis, at en uafhængig forsikringsformidlers formidling af forsikringsprodukter ikke må medvirke til direkte eller indirekte at generere indtjening til virksomheder, som den indgår i koncern med som følge af den koncernforbundne virksomheds interesser i selve forsikringsproduktet eller tilknyttede produkter.

Det er således allerede i dag i strid med uafhængighedsprincippet, hvis en uafhængig forsikringsformidler har kolliderende interesser i forhold til en virksomhed, som den har snævre forbindelser med, f.eks. som følge af at forsikringsformidleren placerer sine kunders opsparinger i den pågældende virksomhed med den konsekvens, at forsikringsformidleren eller en koncernforbundet virksomhed opnår en gevinst.

Erhvervsministeriet vurderer, at det er hensigtsmæssigt at tydeliggøre reguleringen i § 16, stk. 3, så det kommer til at fremgå direkte af bestemmelsen, at uafhængige forsikringsformidlere ikke må placere kundeopsparinger i virksomheder, som forsikringsformidleren har snævre forbindelser med.

2.3.3. Lovforslagets udformning

Det foreslås at ændre lovens § 16, stk. 3, så det tilføjes bestemmelsen, at det ikke vil være tilladt for en uafhængig forsikringsformidler at placere kundeopsparinger i virksomheder, som den uafhængige forsikringsformidler har snævre forbindelser med.

Den foreslåede ændring vil medføre, at forbuddet i § 16, stk. 3, tydeligt omfatter både placering af forsikringskontrakter og kundeopsparinger. Ændringen vil ikke indebære en ændring af retstilstanden, men alene en tydeliggørelse af retstilstanden.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 6, nr. 1, samt bemærkningerne hertil.

2.4. Finanstilsynets tavshedspligt

2.4.1. Gældende ret

Finanstilsynets ansatte er under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsyns- og afviklingsvirksomheden, og fortrolige oplysninger, som de får kendskab til fra Finansiell Stabilitet. Ligeledes er personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, og eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne, underlagt samme tavshedspligt. Tavshedspligten gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør. Den særlige tavshedspligt for Finanstilsynets ansatte følger af § 354, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed.

Tavshedspligten omfatter ikke oplysninger i sager om god skik, prisoplysning og kontraktforhold, jf. § 354, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed. Formålet med at undtage disse oplysninger fra tavshedspligten er at øge offentligheden og åbenheden på forbrugerområdet. Tilsvarende bestemmelser findes også i de øvrige dele af den finansielle lovgivning, der indeholder regler om god skik m.v.

Ifølge bemærkningerne til § 354, stk. 3, skal bestemmelsen sikre den samme offentlighed om oplysninger, der kommer frem i forbindelse med tilsynet med forbrugerrettede regler på det finansielle område, som hvis reglerne havde været underlagt Forbrugerombudsmandens tilsyn, jf. Folketingstidende 2018-19 (1. samling), A, L 189 som fremsat, side 89. Bestemmelsen giver desuden mulighed for, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger om tilsynsvirksomheden på forbrugerområdet til Forbrugerombudsmanden, hvilket også kan ske efter § 348 a, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed.

Offentligheden kan dermed få aktindsigt i Finanstilsynets sager om god skik m.v. på forbrugerområdet efter de almindelige regler om aktindsigt i offentlighedsloven, herunder de sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i sagen, dog med de undtagelser, der følger af offentlighedslovens §§ 19-34. Det betyder, at Finanstilsynet f.eks. kan undtage en sag om god skik m.v. fra retten

til aktindsigt, hvis sagen skal overgives til politiet, jf. offentlighedslovens § 19. Tilsvarende vil Finanstilsynet kunne undtage interne dokumenter fra retten til aktindsigt, jf. offentlighedslovens § 23. Det omfatter dog ikke interne dokumenter, der er afgivet til udenforstående. Efter § 23 i offentlighedsloven mister et internt dokument sin interne karakter, når det afgives til udenforstående, f.eks. personer eller virksomheder, som Finanstilsynet vil træffe afgørelse overfor. Et udkast til afgørelse mister dermed sin interne karakter, når det i forbindelse med en partshøring videregendes til den virksomhed eller person, der skal træffes afgørelse overfor, fordi det er afgivet til en udenforstående i forhold til Finanstilsynet.

Finanstilsynets bestyrelse har kompetence til træffe beslutning i sager om god skik m.v., hvis sagerne kan medføre politianmeldelse, er af principiel karakter eller har videregående betydelige følger. Det følger af § 345, stk. 12, i lov om finansiel virksomhed. Bestyrelsens beslutningskompetence sikrer en løbende kontrol med Finanstilsynets tilsynsvirksomhed, heriblandt tilsynet med god skik m.v.

2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Den gældende retstilstand indebærer, at enhver som udgangspunkt har ret til aktindsigt i sager om god skik m.v. Det omfatter også sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i sagen, men endnu ikke har fået sagen forelagt med henblik på endelig stillingtagen. Retstilstanden er med til at sikre åbenhed og offentlighed. Den kan imidlertid være uhensigtsmæssig i forhold til den beslutningskompetence, som Finanstilsynets bestyrelse er tillagt ved lov.

Finanstilsynets kompetencer og beføjelser er siden den finansielle krise blevet styrket for at fremme den finansielle stabilitet og sikre en effektiv og velfungerende tilsynsvirksomhed, der kan imødegå fremtidige kriser. De styrkede kompetencer og beføjelser kræver en stærk og effektiv organisation, der kan træffe indgribende beslutninger overfor aktører i den finansielle sektor. På baggrund heraf blev Finanstilsynets bestyrelse etableret i 2014, og den træffer i dag bl.a. beslutning i de tilsynsmæssige sager, der kan medføre politianmeldelse, er af principiel karakter eller har videregående betydelige følger. Finanstilsynets bestyrelse har kompetence til at træffe beslutning i sager om god skik m.v., fordi sagsområdet er omfattet af Finanstilsynets tilsynsvirksomhed.

Det forhold, at retten til aktindsigt i sager om god skik m.v. ikke kan begrænses med henvisning til Finanstilsynets tavshedspligt, gør, at sagens omstændigheder og Finanstilsynets overvejelser kan blive genstand for omtale i offentligheden forud for Finanstilsynets bestyrelses stillingtagen. Det omfatter eksempelvis udkast til afgørelser, der ikke længere har karakter af interne dokumenter, fordi dokumenterne er blevet afgivet til udenforstående i forbindelse med partshøring. Væsentlige oplysninger i sager om god skik m.v. kan dermed komme til offentlighedens kendskab, på trods af at Finanstilsynets bestyrelse endnu ikke har fået sagen forelagt og truffet sin beslutning. Denne adgang til oplysninger i sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning, men endnu ikke har fået sagen forelagt, kan have uhensigtsmæssige konsekvenser for bestyrelsens beslutningsproces og dens kontrolfunktion.

Når Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i sager, der kan have indgribende konsekvenser for adressaterne og den finansielle sektor i øvrigt, er det væsentligt, at bestyrelsens handlen og stillingtagen er uafhængig, så bestyrelsen kan udøve sin kontrolfunktion. Den eksisterende adgang til oplysninger i sager om god skik m.v. kan påvirke bestyrelsens beslutningsproces ved bl.a. at skabe forudindtagede indtryk af og konklusioner på en sag og dens omstændigheder. Det kan i sidste ende vanskeliggøre en objektiv beslutningsproces for Finanstilsynets bestyrelse.

Finanstilsynets tilsynsmæssige uafhængighed er essentiel for et effektivt og velfungerende tilsyn. Under hensyntagen til Finanstilsynets bestyrelses uafhængighed og beslutningsproces bør sager om god skik m.v. derfor være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt og undtaget aktindsigt, indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning i den enkelte sag.

Hensynet til åbenhed og offentlighed i forvaltningen taler dog for en tidsmæssig begrænsning af tavshedspligtens omfang, så tavshedspligten ikke fremstår absolut. Såvel borgere som virksomheder under tilsyn har en væsentlig interesse i at blive bekendt med baggrunden for og udfaldet af sager om god skik m.v. Som følge heraf bør oplysninger i disse sager alene være omfattet af tavshedspligten i den periode, hvor sagen er underlagt Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning. Derudover bør Finanstilsynet have mulighed for at dele tavshedsbelagte oplysninger i sager om god skik m.v. med Forbrugerombudsmanden, da det vil opretholde et tæt samarbejde om håndhævelsen af forbrugerlovgivningen på det finansielle område.

2.4.3. Lovforslagets udformning

Med lovforslaget foreslås det at ændre reglerne om tavshedspligt i sager om god skik m.v., så oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik m.v. fremover er omfattet af Finanstilsynets særlige, lovbestemte tavshedspligt, når Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i sagen som følge af dens karakter. Det vil omfatte sager, der kan medføre politianmeldelse, er af principiel karakter eller har videregående betydelige følger.

Med de foreslåede ændringer vil visse sager om god skik m.v. være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt i en begrænset periode. Oplysningerne i sagerne vil nærmere bestemt være omfattet af tavshedspligten fra det tidspunkt, hvor sagen og dens omstændigheder gør, at den er underlagt Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning.

Derudover foreslås det at ændre reglerne om tavshedspligt, så Finanstilsynet fortsat vil kunne videregive oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik m.v. til Forbrugerombudsmanden, på trods af at oplysningerne er omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt i en periode.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 13 og 14, § 2, nr. 3 og 4, § 3, nr. 7 og 8, § 6, nr. 3, og §§ 9-11, samt bemærkningerne hertil.

2.5. Revisors meddelelsespligt til Finanstilsynet

2.5.1. Gældende ret

§ 200 i lov om finansiel virksomhed indeholder en meddelelsespligt for finansielle virksomheders eksterne revisor og interne revisionschef. Finansielle virksomheder er defineret i lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 1, som pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringsselskaber. Ifølge bestemmelsen skal en finansiel virksomheds eksterne revisor og interne revisionschef straks meddele Finanstilsynet oplysninger om forhold, der er af afgørende betydning for virksomhedens fortsatte aktivitet, herunder forhold, som revisorerne måtte være gjort bekendt med som led i hvervet som revisor i virksomheder, som virksomheden har snævre forbindelser med. Bestemmelsen har til formål, at sikre, at Finanstilsynet kan udføre et effektivt tilsyn og opretholde et velfungerende kapitalmarked.

2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at der er behov for enkelte ændringer til de gældende regler om revisorernes meddelelsespligt i lov om finansiel virksomhed. Ændringerne skal sikre en mere direktivnær implementering af den europæiske regulering, og samtidig sikre Finanstilsynets muligheder for at modtage meddelelser om forhold, der er af afgørende betydning for de finansielle virksomheder, så Finanstilsynet kan reagere hurtigst muligt og føre et effektivt tilsyn.

I EU-direktiverne på området, er det alene den eksterne revision, der er omfattet af meddelelsespligten i artiklerne. Det reguleres konkret i artikel 63 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (kreditinstitutdirektivet), artikel 72, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II-direktivet), artikel 106 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (UCITS-direktivet) og artikel 77, stk. 1 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU (MiFID II-direktivet).

Den gældende implementering af meddelelsespligten i lov om finansiel virksomhed omfatter kun forhold, der er af ”afgørende” betydning for virksomhedens fortsatte aktivitet. I direktiverne er meddelelsespligten mere detaljeret beskrevet og kan i praksis også omfatte forhold, der ikke er af afgørende betydning for virksomhedens fortsatte aktivitet. Direktivets anvendelsesområde er derfor bredere end den nuværende bestemmelse i lov om finansiel virksomhed.

Den gældende meddelelsespligt omfatter alle forsikringsselskaber. Dette er en overimplementering af meddelelsespligten i Solvens II-direktivet, da Solvens II-direktivet alene finder anvendelse på gruppe 1-forsikringsselskaber. Erhvervsministeriet vurderer dog, at det er hensigtsmæssigt at fastholde princippet om, at samme virksomhedstyper bør være underlagt de samme regler uanset størrelse, således at forbrugerne sikres den samme beskyttelse uanset hvilken virksomhed, de er kunde i.

Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt, at meddelelsespligten til Finanstilsynet fortsat finder anvendelse ved revision af gruppe 2-forsikringsselskaber.

Den gældende meddelelsespligt omfatter tillige den interne revisionschef. Dette er en overimplementering af direktivernes bestemmelser, da det alene er den eksterne revision, som efterdirektiverne skal omfattes af meddelelsespligten.

Erhvervsministeriet finder det vigtigt, at Finanstilsynet bliver orienteret om forhold, der kan have betydning for den fortsatte eksistens for de virksomheder, som Finanstilsynet fører tilsyn med. Kun på den måde kan Finanstilsynet føre et effektivt tilsyn med den finansielle stabilitet. I lov om finansiel virksomhed foreslås det derfor videreført, at meddelelsespligten også skal omfatte den interne revisionschef. Den interne revision skal omfatte alle væsentlige og risikofyldte områder i virksomheden og er tilstede i virksomheden hele året. Den interne revisionschef vil derfor kunne opdage forhold omfattet af meddelelsespligten tidligere og på andre områder i virksomheden end en ekstern revisor. Ekstern revision reviderer årsregnskabet og fokuserer derfor på årsregnskabet. Ekstern revision baserer sig ofte på dele af den revision, der er udført af intern revision, i de virksomheder, der har en intern revision. Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt, at både den eksterne revisor og den interne revisionschef for finansielle virksomheder fortsat er omfattet af meddelelsespligt til Finanstilsynet i lov om finansiel virksomhed. I lov om finansiel virksomhed foreslås det videreført, at meddelelsespligten også skal omfatte gruppe 2-forsikringsselskaber.

Det skal sikres, at Solvens II-direktivet er korrekt implementeret i dansk ret. Ved beskrivelsen af, hvornår der skal gives meddelelse i henhold til Solvens II-direktivet, er der anvendt forsikrings-specifik terminologi. Det vurderes derfor hensigtsmæssigt, at meddelelsespligten for forsikringsselskabers eksterne revisor og interne revisionschef reguleres i en særskilt bestemmelse. Det foreslås derfor at indsætte en ny bestemmelse i § 200 a, som gennemfører en direktivnær implementering af Solvens II-direktivets artikel 72, stk. 1, og fastsætter meddelelsespligten for forsikringsselskabers eksterne revisor og interne revisionschef.

2.5.3. Lovforslagets udformning

Med lovforslaget nyaffattes § 200 i lov om finansiel virksomhed, og der indsættes en ny § 200 a, således at meddelelsespligten i direktiv 2013/36 (kreditinstitutdirektivet), direktiv 2009/138 (Solvens II-direktivet), direktiv 2009/65 (UCITS-direktivet) og direktiv 2014/65 (MiFID II-direktivet) klart fremgår af bestemmelsernes ordlyd.

Lovændringen vil medføre, at en finansiel virksomheds eksterne revisor og interne revisionschef straks skal meddele Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver beslutning vedrørende den finansielle virksomhed, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor, og som kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som særligt vedrører virksomhedens drift, kan påvirke virksomhedens fortsatte aktivitet, eller kan føre til nægtelse af at påtage regnskabet eller til, at konklusionen modificeres. En ekstern revisor og en intern revisionschef i et forsikringsselskab skal tillige, i

overensstemmelse med artikel 71, stk. 1, i Solvens II-direktivet, straks meddele Finanstilsynet om ethvert forhold eller enhver beslutning, som kan resultere i manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet, eller resultere i manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet.

Meddelelsespligten omfatter udover den konkrete finansielle virksomhed, som den interne revisionschef eller den eksterne revisor arbejder for, samtidig også virksomheder, som den finansielle virksomhed har snævre forbindelse med. Det betyder, at den interne revisionschef eller den eksterne revisor ligeledes har meddelelsespligt i forhold til ethvert forhold og enhver beslutning, som vedkommende bliver vidende om for virksomheder, der har snævre forbindelser med den finansielle virksomhed. Der foreligger en snæver forbindelse i de tilfælde, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er knyttet til hinanden gennem kapitalinteresser (besiddelser af mindst 20 procent af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed direkte eller gennem kontrol), koncernforhold (moder- og dattervirksomheder) eller en situation, hvor de fysiske eller juridiske personer er fast knyttet til samme person i et kontrolforhold.

Efter forslaget skal meddelelsespligten omfatte ekstern revision og den interne revisionschef for en finansiel virksomhed. De omfattede får i flere tilfælde end i dag meddelelsespligt i forhold til Finanstilsynet.

Formålet med bestemmelsen er at pålægge en finansiel virksomheds eksterne revisor og interne revisionschef en pligt til at indberette forhold, der kan have afgørende betydning for virksomhedens aktivitet i overensstemmelse med direktiverne. I direktiverne er meddelelsespligten mere detaljeret beskrevet end de gældende bestemmelser og kan i praksis også omfatte forhold, der ikke er af afgørende betydning for virksomhedens fortsatte aktivitet. Med forslaget gennemføres en direktivnær implementering ved beskrivelsen de forhold, der er omfattet af meddelelsespligten.

Endelig foreslås det, at overtrædelser af den foreslåede nye bestemmelse i 200 a strafbelægges i medfør af § 373, stk .1, i lov om finansiel virksomhed, ligesom det allerede er tilfældet for § 200.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 9, 10 og 18, samt bemærkningerne hertil.

2.6. Anvendelse af digital kommunikation ved indsendelse af årsrapporter til Finanstilsynet

2.6.1. Gældende ret

§ 194, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder krav om, at finansielle virksomheder omfattet af loven skal indsende den bestyrelsesgodkendte årsrapport til Finanstilsynet uden ugrundet ophold efter det bestyrelsesmøde, hvor årsrapporten er endeligt godkendt. Herudover skal ekstern revisors revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten samt for virksomheder med intern revisor tillige den interne revisionschefs revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten indsendes til Finanstilsynet samtidig med indsendelse af årsrapporten efter stk. 1, jf. § 194, stk. 2, 1. pkt.

2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Samfundet bliver stadig mere digitalt, og de fleste virksomheder bruger it-løsninger, herunder digital kommunikation, i deres interaktion med myndighederne. Det er Erhvervsministeriets opfattelse, at digital kommunikation bør anvendes i det omfang, det er muligt og hensigtsmæssigt, og at der ikke bør være hindringer herfor i den finansielle lovgivning.

Erhvervsministeriet finder det på den baggrund også hensigtsmæssigt, at finansielle virksomheder anvender digital kommunikation i forbindelse med indsendelse af årsrapporter til Finanstilsynet.

Anvendelsen af digital kommunikation ved indsendelse af årsrapporter til Finanstilsynet vil effektivisere sagsbehandlingen i Finanstilsynet og gøre det nemmere for institutterne, når de skal indsende årsrapporten til Finanstilsynet.

Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt at ændre ordlyden af § 194, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., således at det fremgår, at der skal anvendes digital kommunikation ved indsendelse af årsrapport til Finanstilsynet.

2.6.3. Lovforslagets udformning

Det foreslås at ændre § 194, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, så det kommer til at fremgå, at årsrapporten skal indsendes til Finanstilsynet ved anvendelse af digital kommunikation.

Ændringerne vil betyde, at årsrapporterne ikke længere vil kunne indsendes i fysisk form.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 8, samt bemærkningerne hertil.

2.7. Anvendelse af digital kommunikation ved feederinstitutters indsendelse af årsrapporter til Finanstilsynet

2.7.1. Gældende ret

Bestemmelsen i § 94 i lov om investeringsforeninger m.v. omhandler danske UCITS' pligt til at indsende årsrapporter til Erhvervsstyrelsen og Finanstilsynet.

Det følger af § 94, stk. 5, i lov om investeringsforeninger m.v., at et feederinstitut med et udenlandsk masterinstitut skal sende masterinstitutets årsrapport og halvårsrapport til Finanstilsynet.

Et feederinstitut kan være en UCITS eller en afdeling heraf, der har tilladelse i sit hjemland til at investere mindst 85 pct. af sin formue i en anden UCITS. Et feederinstitut kan ligeledes være en dansk UCITS eller en afdeling heraf, der har tilladelse efter reglerne i lov om investeringsforeninger m.v.

Et masterinstitut er en UCITS, herunder en dansk UCITS eller en afdeling heraf, som har mindst et feederinstitut blandt sine investorer, ikke selv er et feederinstitut og ikke investerer i et feederinstitut.

2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Samfundet bliver stadig mere digitalt, og de fleste virksomheder bruger it-løsninger, herunder digital kommunikation, i deres interaktion med myndighederne.

Det er Erhvervsministeriets opfattelse, at digital kommunikation bør anvendes i det omfang, det er muligt og hensigtsmæssigt, og at der ikke bør være hindringer herfor i den finansielle lovgivning. Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt, at danske UCITS anvender digital kommunikation i forbindelse med indsendelse af årsrapporter til Finanstilsynet. Dette vil effektivisere sagsbehandlingen i Finanstilsynet og gøre det nemmere for danske UCITS, når de skal indsende årsrapporter til Finanstilsynet.

Erhvervsministeriet foreslår på den baggrund, at bestemmelsen i § 94, stk. 5, i lov om investeringsforeninger m.v., ændres, så det følger, at de omfattede års- og halvårsrapporter skal indsendes til Finanstilsynet ved anvendelse af digital kommunikation.

2.7.3. Lovforslagets udformning

Det foreslås at ændre § 94, stk. 5, så det kommer til at følge af bestemmelsen, at et feederinstitut med et udenlandsk masterinstitut skal sende masterinstitutets årsrapport og halvårsrapport til Finanstilsynet ved anvendelse af digital kommunikation.

Ændringen vil medføre, at et feederinstitut med et udenlandsk masterinstitut ikke længere vil kunne indsende årsrapporterne i fysisk form til Finanstilsynet.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 3, nr. 5, samt bemærkningerne hertil.

2.8. Ændringer som følge af cross border-forordningen

2.8.1. Gældende ret

§ 344, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, § 155, stk.1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og § 161, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder tilsynsbestemmelser, hvoraf det blandt andet fremgår, at Finanstilsynet påser overholdelse af oplyste forordninger. Med tilsynsbestemmelserne har Finanstilsynet hjemmel til at føre tilsyn med, at finansielle virksomheder, forvaltere af alternative investeringsfonde og danske UCITS overholder bestemmelserne i de forordninger, som er oplyst i tilsynsbestemmelserne.

Forvaltere af alternative investeringsfonde har en oplysningsforpligtelse over for investorerne, hvis forvalteren ønsker at markedsføre en alternativ investeringsfond, jf. kapitel 10 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde. Dette gælder uanset, om forvalteren ønsker at markedsføre en alternativ investeringsfond til danske investorer eller grænseoverskridende i EU eller i et EØS-land. Forvalteren skal stille de i § 62 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. oplyste oplysninger til rådighed for investorerne, inden investorerne investerer i fonden, herunder oplysninger om investeringsstrategi, risici og omkostninger. Forvaltere, der ønsker at markedsføre en alternativ investeringsfond i en anden medlemsstat eller EØS-land skal anmelde dette til Finanstilsynet.

Investeringsforvaltningsselskaber, der ønsker at markedsføre en dansk UCITS i en anden medlemsstat eller EØS-land skal anmelde dette til Finanstilsynet. Investeringsforvaltningsselskabet skal på vegne af hver danske UCITS sørge for at stille prospekt, vedtægter, regnskab og central investorinformation til rådighed for investorerne. Danske UCITS er investeringsforeninger, SIKAV'er (selskaber for investering med kapital, der er variabel) og værdipapirfonde.

2.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014 (cross border-forordningen), blev vedtaget den 20. juni 2019 og dele af forordningen finder anvendelse allerede i dag.

Forordningen har direkte virkning i Danmark og skal ikke implementeres i dansk ret. Det er dog nødvendigt at indføre tilsyns- og strafbestemmelser, der giver hjemmel til, at Finanstilsynet kan føre tilsyn med, at virksomhederne overholder forordningen, og at overtrædelser af forordningen kan straffes.

Cross border-forordningen skal ses i sammenhæng med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/1160 af 20. juni 2019 om ændring af direktiv 2009/65/EF og 2011/61/EU for så vidt angår grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter (cross border-direktivet). Direktivet skal implementeres i dansk ret, og de nye regler skal senest finde anvendelse fra den 2. august 2021. Der vil derfor på et senere tidspunkt blive fremsat et lovforslag, der vil implementere direktivet i dansk ret.

Cross border-forordningen og direktivet indeholder bestemmelser, der skal gøre det lettere for kollektive investeringsinstitutter at yde grænseoverskridende tjenester, herunder ved at forbedre gennemsigtigheden med hensyn til nationale markedsføringskrav, og en mere klar formulering af processen med kontrol af markedsføringsmateriale.

Cross border-forordningen indeholder herudover en række bestemmelser af mere teknisk karakter rettet mod Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) og nationale myndigheder. Det gælder bl.a. principper for fastsættelse af lovbestemte gebyrer, samt en række pligter til både ESMA og medlemsstaterne om offentliggørelse af oplysninger om gebyrer og afgifter.

Cross border-forordningen finder anvendelse på forvaltere af alternative investeringsfonde, investeringsforvaltningsselskaber, selvforvaltende danske UCITS, forvaltere af europæiske venturekapitalfonde (EuVECA-forvaltere) og forvaltere af europæiske sociale iværksætterfonde (EuSEF-forvaltere). Disse typer virksomheder er allerede i dag underlagt Finanstilsynets tilsyn i henhold til en række EU-forordninger og danske love, herunder lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og lov om investeringsforeninger m.v.

Der er imidlertid behov for, at Finanstilsynet også udpeges som tilsynsmyndighed i henhold til cross border-forordningens regler, så det sikres, at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med, at virksomheder, der udøver grænseoverskridende aktivitet, overholder forordningen.

Erhvervsministeriet finder det derfor hensigtsmæssigt, at forordningen tilføjes til tilsynsbestemmelserne i lov om finansiel virksomhed, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og lov om investeringsforeninger m.v.

2.8.3. Lovforslagets udformning

Det foreslås at ændre § 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, § 155, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og § 161, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., så det fremgår af bestemmelserne, at Finanstilsynet er kompetent myndighed og skal føre tilsyn med overholdelsen af cross border-forordningen.

Finanstilsynet er allerede i dag tilsynsmyndighed for de virksomheder, der omfattes af forordningen.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 12, § 2, nr. 2, og § 3, nr. 6, samt bemærkningerne hertil.

2.9. Gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer

2.9.1. Gældende ret

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 indeholder bestemmelser om grænseoverskridende betalinger. Forordningen skal sikre, at gebyrerne for grænseoverskridende betalinger inden for Den Europæiske Union er de samme som gebyrerne for betalinger i samme valuta, som sker inden for en medlemsstat. Ifølge forordningen må grænseoverskridende betalinger i euro f.eks. ikke pålægges et højere gebyr end indenlandske betalinger i euro. En eurobetaling fra Danmark til Tyskland må således ikke pålægges et højere gebyr end en indenlandsk eurobetaling i Danmark.

Tilsynet med at forordningen overholdes er delt mellem Finanstilsynet og Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen. Det fremgår af § 130, stk. 1, i lov om betalinger, at Finanstilsynet fører tilsyn med forordningens artikel 3, 4 og 8, mens Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen i henhold til § 145 i lov om betalinger fører tilsyn med forordningens artikel 6 og 7.

Efter § 138, stk. 1, 8. pkt., skal det offentliggøres, hvis Finanstilsynet beslutter at overgive sager efter forordningens artikel 3, 4 eller 8 til politimæssig efterforskning. Desuden skal Finanstilsynet efter § 139, stk. 1, 2. pkt., orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af forordningens artikel 3, 4 og 8.

Hvis Finanstilsynet træffer afgørelser i henhold til forordningens artikel 3, 4 og 8 kan den, som afgørelsen retter sig mod, i medfør af § 143 indbringe afgørelsen for Erhvervsankenævnet senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Efter § 152, stk. 2, straffes overtrædelse af forordningens artikel 3, stk. 1 og 1a, artikel 4, stk. 1, 3 og 4, og artikel 6 og 7, med bøde.

Artikel 3 i forordningen fastsætter regler om gebyrer for grænseoverskridende betalinger, der medfører, at gebyrerne skal være de samme som de gebyrer, der opkræves for tilsvarende indenlandske betalinger af samme værdi og i samme valuta. Betalingstjenesteudbydere, f.eks. pengeinstitutter, må derfor ikke opkræve forskellige gebyrer for tilsvarende indenlandske og grænseoverskridende betalinger i euro.

Artikel 4 i forordningen vedrører foranstaltninger, der kan lette automatiseringen af betalinger. En udbyder af en betalingstjeneste skal bl.a. give brugeren af betalingstjenester oplysninger om brugerens internationale bankkontonummer (International Bank Account Number eller IBAN) og udbyderen af betalingstjenestens identifikationsnummer (Bank Identifier Code eller BIC).

Artikel 8 i forordningen om sikring af adgang til direkte debiteringstransaktioner er ophævet.

2.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 er ændret med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer.

Der er indsat to nye artikler i forordningen, som vedrører gennemsigtighed med gebyrer for valutaomveksling ved kortbaserede betalinger og kreditoverførsler. Reglerne supplerer de gældende regler i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked (2. betalingstjenestedirektiv), der er implementeret i kapitel 7 ilov om betalinger.

Efter forordningens nye artikel 3a skal betalingstjenesteudbydere og parter, der udbyder valutaomregningstjenester i en pengeautomat eller på et salgssted i forbindelse med en transaktion, fra den 19. april 2020, når de giver betaleren obligatoriske oplysninger om vekselgebyrer og den gældende vekselkurs, give disse oplysninger som et procentuelt avancetillæg i forhold til den senest tilgængelige vekselkurs fra Den Europæiske Centralbank. Avancetillægget skal oplyses til betaleren, før betalingen initieres, og oplysningerne skal være tilgængelige på et bredt anvendt og nemt tilgængeligt elektronisk medie.

Desuden er der en ny artikel 3b i forordningen, hvorefter betalingstjenesteudbydere fra den 19. april 2020 skal informere betaleren om de anslåede gebyrer for valutaomregningstjenester, der gælder for

kreditoverførslen. Fra den 19. april 2021 skal betalingstjenesteudbyderen desuden sende betaleren oplysning om avancetillægget i en elektronisk meddelelse, når der foretages en betalingsordre ved en kontanthævning i en pengeautomat eller fra en betaling på et salgssted. Betalere kan fravælge at modtage disse elektroniske meddelelser.

Ændringerne til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet gør det nødvendigt at foretage enkelte ændringer i lov om betalinger. Formålet med denne del af lovforslaget er derfor at bringe nationale regler i overensstemmelse med forordningen.

Ændringen af artikel 3 finder anvendelse fra den 15. december 2019. Artikel 3a, stk. 1-4, og den tilhørende del af stk. 7, og artikel 3b finder anvendelse fra den 19. april 2020. Artikel 3a, stk. 5-6, og den tilhørende del af stk. 7, finder anvendelse fra den 19. april 2021. På grund af de forskellige anvendelsesdatoer i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer er ændringerne af lov om betalinger foreslået gennemført ved flere lovændringer. Således er henvisningerne til artikel 3, stk. 1a, artikel 3a, stk. 1-4 og 7, og artikel 3b omfattet af [lov nr. xxx af yy. december 2019 – lovforslag L 46]. Derved er der vedtaget de ændringer af §§ 130, 138, 139 og 143 i lov om betalinger, som træder i kraft den 19. april 2020 og den ændring af § 152 i lov om betalinger, der træder i kraft den 15. december 2019.

Med dette lovforslag foreslås de resterende og nødvendige ændringer til lov om betalinger gennemført, idet henvisningen til artikel 3a, stk. 5, dog først foreslås indarbejdet i § 152 med et senere lovforslag, der forventes fremsat til efteråret 2020.

2.9.3. Lovforslagets udformning

Med forslaget foreslås forordningens artikel 3a, stk. 5 og 6, implementeret i §§ 130, 138, 139 og 143 i lov om betalinger, og artikel 3a, stk. 3-4, og artikel 3b i implementeret i § 152 i lov om betalinger.

Det foreslås således at ændre § 130, stk. 1, i lov om betalinger, så Finanstilsynet fører tilsyn med forordningens artikel 3-3b og 4.

Desuden foreslås det at ændre § 138, stk. 1, 8. pkt., i lov om betalinger, så det skal offentliggøres, hvis Finanstilsynet beslutter at overgive sager efter forordningens artikel 3-3b og 4 til politimæssig efterforskning.

Endvidere foreslås det, at Finanstilsynet efter § 139, stk. 1, 2. pkt., i lov om betalinger, skal orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af forordningens artikel 3-3b og 4.

Det foreslås også at ændre § 143, i lov om betalinger, så afgørelser fra Finanstilsynet truffet i henhold til forordningens artikel 3-3b og 4, kan indbringes for Erhvervsankenævnet af den, som afgørelsen retter sig imod, senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Endelig foreslås straffebestemmelsen i § 152, stk. 2, i lov om betalinger, ændret, så overtrædelse af forordningens artikel 3, stk. 1 og 1a, artikel 3a, stk. 3 og 4, artikel 3b, artikel 4, stk. 1, 3 og 4, artikel 6 og 7, kan straffes med bøde.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 4, nr. 4-8, samt bemærkningerne hertil.

2.10. Straf for overtrædelse af nye bestemmelser i EMIR-forordningen

2.10.1. Gældende ret

Både finansielle og ikke-finansielle virksomheder er i dag underlagt et krav om indberetning af over-the-counter (OTC) derivathandler, samt krav om at parterne i en OTC-derivathandel cleares hos en central modpart (CCP) eller et medlem heraf, efter reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2012/648/EU af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EMIR-forordningen). EMIR-forordningen finder direkte anvendelse i dansk ret.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/834/EU af 20. maj 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 for så vidt angår clearingforpligtelsen, suspension af clearingforpligtelsen, indberetningskrav, risikoreduktionsteknikker for OTC-derivataftaler, der ikke cleares af en central modpart, registrering af og tilsyn med transaktionsregistre samt krav til transaktionsregistre (EMIR REFIT), supplerer reglerne i EMIR-forordningen. Det sker ved at stille krav om, at clearingmedlemmer og kunder, som direkte eller indirekte leverer clearingydelser, leverer ydelserne på fair, rimelig, ikke-diskriminerende og gennemsigtige forretningsmæssige vilkår. Derudover lempes EMIR REFIT byrden for små finansielle og ikke-finansielle modparter ved at fritage dem fra clearingforpligtelsen, hvis parternes positioner i OTC-derivater ligger under clearinggrænseværdien for den pågældende OTC-derivatklasse. Det påhviler en finansiell eller ikke-finansiell modpart, som ikke lader sig klare, at beregne sine positioner i OTC-derivataftaler hver 12. måned, og dokumentere at beregningen ikke udgør en systematisk undervurdering af positionerne i OTC-derivataftalen. Unlader en modpart at beregne sine positioner i OTC-derivataftaler, eller er modpartens positioner i OTC-derivataftaler større end clearinggrænseværdien, skal modparten underrette ESMA og den relevante kompetente myndighed (Finanstilsynet), samt etablere en clearingordning inden for fire måneder fra den førnævnte underretning. Derudover fastlægger EMIR REFIT, hvornår en modpart, som har været underlagt en clearingforpligtelse som anført oven for, har ret til at stoppe med at klare.

Det følger endvidere af EMIR REFIT, at hvis en OTC-derivataftale er indgået mellem en finansiell modpart og en ikke-finansiell modpart, så påhviler det den finansielle modpart at indberette oplysningerne om aftalen på vegne af en ikke-finansiell modpart. Den finansielle modpart skal sikre rigtigheden af de indberettede oplysninger. Den ikke-finansielle modpart skal udlevere oplysninger til den finansielle modpart, som er nødvendige for indberetningen, og som det ikke med rimelighed kan

forventes, at den finansielle modpart er i besiddelse af. Den ikke-finansielle modpart er ansvarlig for korrektheden af de oplysninger, som denne udleverer til den finansielle modpart.

Det følger i dag af § 251 i lov om kapitalmarkeder, at visse overtrædelser af EMIR-forordningen kan straffes med bøde.

2.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser

EMIR REFIT lempet clearingforpligtelsen for finansielle modparter. Fremover gælder forpligtelsen kun for de finansielle modparter, der kan udgøre en væsentlig systemisk risiko for det finansielle system qua deres aktiviteter på derivatmarkedet. En ny kategori af såkaldte små finansielle modparter vil ikke være omfattet af clearingforpligtelsen. Det kræver dog, at de overvåger, om deres positioner i OTC-derivater overstiger nærmere fastslagne clearinggrænseværdier, og kan dokumentere dette.

For at modvirke overtrædelser af disse nye krav, der er indført i EMIR-forordningen med EMIR REFIT, vurderer Erhvervsministeriet, at der er behov for, at strafbelægge de relevante nye bestemmelser.

2.10.3. Lovforslagets udformning

Det foreslås at ændre § 251 i lov om kapitalmarkeder, så de bestemmelser, der er indført i EMIR-forordningen med EMIR REFIT vedrørende overtrædelse af krav til beregning af clearingthreshold og dokumentation heraf for finansielle modparter, forvaltere af UCITS og AIF'er, strafbelægges. Derudover foreslås det i § 251 i lov om kapitalmarkeder, at strafbelægge de bestemmelser, der vedrører rapporteringspligt af OTC-derivataftaler og angivelse af ukorrekte oplysninger, der også er indført i EMIR med EMIR REFIT.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 5, nr. 3-5, samt bemærkningerne hertil.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

4.1. Administrative konsekvenser

Erhvervsstyrelsens Område for Bedre Regulering (OBR), har vurderet, at de potentielle administrative konsekvenser af lovforslaget på nuværende tidspunkt ikke overstiger 4 mio. kr. årligt. og kvantificerer derfor ikke lovforslaget yderligere.

Det bemærkes dog, at der med lovforslaget fastsættes bemyndigelse til at erhvervsministeren kan udstede nærmere regler om outsourcing for en række finansielle virksomheder med lovforslagets § 1, nr. 9 og 10, § 4, nr. 3 og § 5, nr. 1. Bemyndigelsesbestemmelserne forventes på nuværende tidspunkt at blive benyttet til at udstede to bekendtgørelser, der vil fastsætte de nærmere regler for finansielle virksomheders anvendelse af outsourcing.

Den første bekendtgørelse vedrørende outsourcing forventes at fastsætte regler for anvendelsen af outsourcing i pengeinstitutter, sparevirksomheder, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber, e- pengeinstitutter, betalingsinstitutter, skibsfinansieringsinstitutter, fælles datacentraler samt operatører af et reguleret marked, jf. § 1, nr. 9 og 10, § 4, nr. 3 og § 5, nr. 1. Disse virksomheder, bortset fra e- pengeinstitutter og betalingsinstitutter, er allerede i dag omfattet af den gældende bekendtgørelse om outsourcing. E- pengeinstitutter og betalingsinstitutter er omfattet af EBA's nyligt affattede "retningslinjer for outsourcing". Den nye bekendtgørelse vil udgøre en tilpasning af de gældende outsourcingregler for de omfattede virksomheder, så reglerne i mere væsentlig grad harmoneres med EBA's "retningslinjer for outsourcing".

Bekendtgørelsen forventes at fastsætte nærmere regler om finansielle outsourcingvirksomheders interne retningslinjer for outsourcing af processer, tjenesteydelser og aktiviteter. Herunder eksempelvis krav om, at virksomhederne skal føre et enkelt register over outsourcete aktiviteter samt potentielt skærpede krav til udarbejdelse af "outsourcingpolitik", "exitplaner" mv. som fremgår af EBA's retningslinjer. De nye krav for de finansielle virksomheder vurderes i betydelig grad at afspejle de eksisterende regler, men den nye bekendtgørelse forventes dog at indebære en nærmere udspecificering af reglerne og de enkelte krav, end tilfældet er i dag. At kravene udspecificeres nærmere forventes at gøre det nemmere for virksomhederne at vurdere, hvorvidt der er tale om "kritisk eller vigtig" outsourcing. Der forventes at forekomme justeringer af virksomhedernes gældende praksis for anvendelse af outsourcing, hvilket kan afføde administrative omstillingsbyrder i form af ajourføring af politikker mv. Byrderne forventes dog på nuværende tidspunkt ikke at være væsentlige.

Den anden bekendtgørelse vedrørende outsourcing forventes at fastsætte nærmere regler for gruppe 2-forsikringsselskabers anvendelse af outsourcing (jf. § 1 nr. 4). Bekendtgørelsen forventes at fastsætte sammenlignelige regler for gruppe 2-forsikringsselskaber, som gruppe 1-forsikringsselskaber allerede i dag er underlagt som følge af Solvens II-forordningen. Da antallet af gruppe 2-forsikringsselskaber imidlertid er yderst begrænset, så forventes de potentielle administrative byrder ved tilpasning til det nye regelsæt at være mindre væsentlige.

Der vil dog blive taget yderligere stilling til de administrative konsekvenser af de nye bekendtgørelser om outsourcing forud for udstedelsen, hvor konsekvenserne vil skulle nærmere kvantificeres, hvis de vurderes at være væsentlige.

4.2. Øvrige efterlevelseskonsekvenser

I rapporten om eftersynet af den finansielle regulering fra april 2018, der blev det foreslået at ændre § 5, nr. 10, i den gældende bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing af væsentlige aktiviteter i relation til cloud-tjenester. Forslaget indebærer, at der i reglerne fremadrettet tages afsæt i en notifikationsmekanisme fremfor det nuværende krav om aktiv godkendelse, hvor outsourcingvirksomheden aktivt skal godkende leverandørens eller underleverandørens eventuelle videreoutsourcing af de outsourcete opgaver. For den finansielle sektor kan dette krav være udfordrende,

da de nuværende regler har den konsekvens, at outsourcingvirksomheden dels kan opleve et væsentligt tidsforbrug i forbindelse med selve kontraktindgåelsen med en leverandør, og dels kan opleve øgede omkostninger ved brug af leverandørens ydelser, som følge af kravet.

Der lægges med nærværende lovforslag op til at gennemføre anbefalingen fra eftersynet af den finansielle regulering. Erhvervsministeren vil med lovforslagets § 1, nr. 9 og 10, § 4, nr. 3 og § 5, nr. 1 kunne udstede nærmere regler for de finansielle virksomheders anvendelse af outsourcing. Bemyndigelsesbestemmelserne forventes på nuværende tidspunkt at blive benyttet til at udstede to bekendtgørelser. Det forventes på nuværende tidspunkt, at de nye regler vil gennemføre anbefalingen fra eftersynet af den finansielle regulering, således at der i outsourcingkontrakten ikke længere vil skulle fremgå et krav om aktiv godkendelse. Der forventes i stedet at fremgår en pligt til, at leverandøren notificerer outsourcingvirksomheden om planlagte ændringer hos underleverandører. Ændringen forventes at medføre, at de finansielle virksomheder i højere grad vil kunne anvende standardiserede it-ydelser, hvilket vil kunne reducere den tid og de omkostninger, der i dag er forbundet med kravet om aktiv godkendelse.

Samlet set vurderes de øvrige efterlevelseskonsekvenser ikke at være væsentlige, hvilket vil sige, at lettelserne ikke vurderes at være over 10 mio. kr. årligt. De er derfor ikke kvantificeret nærmere. De erhvervsøkonomiske konsekvenser af de nye bekendtgørelser om outsourcing vil blive vurderet i forbindelse med udarbejdelsen og udstedelsen af bekendtgørelserne, hvor konsekvenserne vil skulle kvantificeres nærmere, hvis de vurderes at være væsentlige.

4.3. Agil erhvervsrettet regulering

Erhvervsministeriet vurderer, at principperne for agil erhvervsrettet regulering er relevante for lovforslaget. Den nye regulering forventes i en større udstrækning at understøtte de finansielle virksomheders anvendelse af cloudbaserede løsninger og øvrige nye teknologier, hvilket muliggør anvendelse af nye forretningsmodeller.

Den gældende bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing inklusiv senere ændringer, indeholder et krav om, at en outsourcingvirksomhed aktivt skal godkende leverandørens eller underleverandørens eventuelle videreoutsourcing af de outsourcete opgaver. Dette krav har for nogle finansielle virksomheder givet visse udfordringer ved anvendelse af cloud-tjenester.

Den nye regulering forventes i en større udstrækning at understøtte de finansielle virksomheders anvendelse af cloudbaserede løsninger og øvrige nye teknologier, hvilket muliggør anvendelse af nye forretningsmodeller. Den kommende bekendtgørelse for kreditinstitutter mfl. vil i således indeholde en notifikationsordning i stedet for en godkendelsesordning, hvor outsourcingvirksomheden skal notificeres ved ændringer, for fortsat at sikre outsourcingvirksomhedens kontrol over de outsourcete funktioner.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have miljømæssige konsekvenser.

7. Ligestillingsmæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have ligestillingsmæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Med lovforslaget foretages fornødne ændringer i lov om finansiel virksomhed, lov om investeringsforeninger m.v., lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og lov om forsikringsformidling som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/1238/EU af 12. december 2018 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-forordningen). De foreslåede ændringer indebærer bl.a., at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed i forhold til at påse overholdelsen af PEPP-forordningen i Danmark. Med de foreslåede ændringer sikres det endvidere, at overtrædelser af reglerne i PEPP-forordningen kan sanktioneres i Danmark. Disse forhold følger af PEPP-forordningen. De foreslåede ændringer går ikke videre end det, der er nødvendigt som følge af forordningen. PEPP-forordningen finder anvendelse 12 måneder efter offentliggørelsen af de delegerede retsakter, der fremgår af artikel 74. Det forventes at ske i sensommeren 2020.

Med lovforslaget foretages også fornødne ændringer af tilsynsbestemmelser i lov om finansiel virksomhed, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og lov om investeringsforeninger m.v., som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1156 af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014. Ændringerne betyder, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed til at føre tilsyn med forordningens overholdelse.

Lovforslaget fastlægger endvidere tilsynsbeføjelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001. Forordningen er ændret med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer. Det følger desuden af ændringsforordningen, at medlemslandene skal sikre, at overtrædelser af forordningen sanktioneres. Lovforslaget angiver derfor, hvilke bestemmelser i forordningen, der bliver strafbelagt med bøde. Den nye artikel 3a, stk. 1-4, og den tilhørende del af stk. 7, og den nye artikel 3b finder anvendelse fra den 19. april 2020. Den nye artikel 3a, stk. 5 og 6, og den tilhørende del af stk. 7, finder anvendelse fra den 19. april 2021.

Med lovforslaget foretages også ændringer i strafbestemmelsen i lov om kapitalmarkeder, så nye bestemmelser, der er indført i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2012/648/EU af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EMIR-forordningen), vedrørende overtrædelse af krav til beregning af clearingthreshold og dokumentation heraf for finansielle modparter, forvaltere af UCITS og AIF'er, strabelægges. Derudover foreslås det at strafbelægge de bestemmelser, der vedrører rapporteringspligt af OTC-derivataftaler og angivelse af ukorrekte oplysninger, der også er indført i EMIR-forordningen.

9. Høring

Et udkast til lovforslaget har været sendt i høring hos følgende organisationer og myndigheder m.v.:
[Der indsættes høringsparter, når lovforslaget har været i høring].

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner		
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner		
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Der lægges med nærværende lovforslag op til at gennemføre anbefalingen fra eftersynet af den finansielle regulering. Erhvervsministeren vil med lovforslagets § 1, nr. 9 og 10, § 4, nr. 3 og § 5, nr. 1 kunne udstede nærmere regler for de finansielle virksomheders anvendelse af outsourcing. Bemyndigelsesbestemmelserne forventes på nuværende tidspunkt at blive benyttet til at udstede to bekendtgørelser. Det forventes på nuværende tidspunkt, at de nye regler vil gennemføre anbefalingen fra eftersynet af den	

	<p>finansielle regulering, således at der i outsourcingkontrakten ikke længere vil skulle fremgå et krav om aktiv godkendelse. Der forventes i stedet at fremgår en pligt til, at leverandøren notificerer outsourcingvirksomheden om planlagte ændringer hos underleverandører. Ændringen forventes at medføre, at de finansielle virksomheder i højere grad vil kunne anvende standardiserede it-ydelser, hvilket vil kunne reducere den tid og de omkostninger, der i dag er forbundet med kravet om aktiv godkendelse.</p> <p>Samlet set vurderes de øvrige efterlevelseseffekter ikke at være væsentlige, hvilket vil sige, at lettelserne ikke vurderes at være over 10 mio. kr. årligt. De er derfor ikke kvantificeret nærmere. De erhvervsøkonomiske konsekvenser af de nye bekendtgørelser om outsourcing vil blive vurderet i forbindelse med udarbejdelsen og udstedelsen af bekendtgørelserne, hvor konsekvenserne vil skulle kvantificeres nærmere, hvis de vurderes at være væsentlige.</p>	
Administrative konsekvenser for erhvervslivet		Erhvervsstyrelsens Område for Bedre Regulering (OBR), har vurderet, at de potentielle administrative konsekvenser af lovforslaget på nuværende tidspunkt ikke overstiger 4 mio. kr. årligt. og kvantificerer derfor ikke lovforslaget yderligere.

		<p>Det bemærkes dog, at der med lovforslaget fastsættes bemyndigelse til at erhvervsministeren kan udstede nærmere regler om outsourcing for en række finansielle virksomheder med lovforslagets § 1, nr. 9 og 10, § 4, nr. 3 og § 5, nr. 1. Bemyndigelsesbestemmelserne forventes på nuværende tidspunkt at blive benyttet til at udstede to bekendtgørelser, der vil fastsætte de nærmere regler for finansielle virksomheders anvendelse af outsourcing.</p> <p>Der forventes på den baggrund at forekomme justeringer af virksomhedernes gældende praksis for anvendelse af outsourcing, hvilket kan afføde administrative omstillingsbyrder i form af ajourføring af politikker mv. Byrderne forventes dog på nuværende tidspunkt ikke at være væsentlige.</p> <p>Der vil blive taget yderligere stilling til de administrative konsekvenser af de nye bekendtgørelser om outsourcing forud for udstedelsen, hvor konsekvenserne vil skulle nærmere kvantificeres, hvis de vurderes at være væsentlige.</p>
Administrative konsekvenser for borgerne	Lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.	
Miljømæssige konsekvenser	Lovforslaget vurderes ikke at have miljømæssige konsekvenser.	
Ligestillingsmæssige konsekvenser	Lovforslaget vurderes ikke at have ligestillingsmæssige konsekvenser.	

<p>Forholdet til EU-retten</p>	<p>Med lovforslaget foretages fornødne ændringer i lov om finansiel virksomhed, lov om investeringsforeninger m.v., lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og lov om forsikringsformidling som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2019/1238/EU af 12. december 2018 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-forordningen). De foreslåede ændringer indebærer bl.a., at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed i forhold til at påse overholdelsen af PEPP-forordningen i Danmark. Med de foreslåede ændringer sikres det endvidere, at overtrædelser af reglerne i PEPP-forordningen kan sanktioneres i Danmark. Disse forhold følger af PEPP-forordningen. De foreslåede ændringer går ikke videre end det, der er nødvendigt som følge af forordningen. PEPP-forordningen finder anvendelse 12 måneder efter offentliggørelsen af de delegerede retsakter, der fremgår af artikel 74. Det forventes at ske i sensommeren 2020.</p> <p>Med lovforslaget foretages også fornødne ændringer af tilsynsbestemmelser i lov om finansiel virksomhed, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og lov om investeringsforeninger m.v., som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1156 af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014. Ændringerne betyder, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed til at føre tilsyn med forordningens overholdelse.</p> <p>Lovforslaget fastlægger tilsynsbeføjelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning 924/2009/EF om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001. Forordningen er ændret med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer. Det følger desuden af ændringsforordningen, at medlemslandene skal sikre, at overtrædelser af forordningen sanktioneres. Lovforslaget angiver derfor, hvilke bestemmelser i forordningen, der bliver strafbelagt med bøde.</p> <p>Da forordningen har tre forskellige anvendelsesdatoer, er indarbejdelsen af de nye artikler i lov om betalinger af lovtekniske grunde fordelt på [lov nr. xxx af yy. december 2019 – lovforslag L 46], dette lovforslag og et senere lovforslag. De nye artikler 3a og 3b finder anvendelse på to forskellige tidspunkter. Artikel 3a, stk. 1-4, og den tilhørende del af stk. 7, og artikel</p>
--------------------------------	---

	<p>3b finder anvendelse fra den 19. april 2020 og indsættelsen af artiklerne i § 130, stk. 1, 2. pkt., § 138, stk. 1, 8. pkt., § 139, stk. 1, 2. pkt., og § 143, var en del af [lov nr. xxx af yy. december 2019 - – lovforslag L 46]. Artikel 3a, stk. 5 og 6, og den tilhørende del af stk. 7, finder anvendelse fra den 19. april 2021 og indsættelsen af disse artikler i de nævnte bestemmelser er en del af nærværende lovforslag. Indsættelsen af artikel 3a, stk. 3-4, og den tilhørende del af stk. 7, og artikel 3b, i § 152, stk. 2, er en del af nærværende lovforslag, mens indsættelsen af artikel 3a, stk. 5 og 6, i § 152, stk. 2, sker med et senere lovforslag.</p> <p>Med lovforslaget foretages også ændringer i strafbestemmelsen i lov om kapitalmarkeder, så nye bestemmelser, der er indført i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2012/648/EU af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EMIR-forordningen), vedrørende overtrædelse af krav til beregning af clearingthreshold og dokumentation heraf for finansielle modparter, forvaltere af UCITS og AIF'er, strabelægges. Derudover foreslås det at strafbelægge de bestemmelser, der vedrører rapporteringspligt af OTC-derivataftaler og angivelse af ukorrekte oplysninger, der også er indført i EMIR-forordningen.</p>	
Overimplementering af EU-retlige minimumsforpligtelser (sæt X)	<p style="text-align: center;">JA</p> <p style="text-align: center;">X</p>	<p style="text-align: center;">NEJ</p>

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (Fodnoten til lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at fodnoten til lovens titel ændres, således at ophævede direktiver og forordninger og mellemliggende ændringsdirektiver udgår. Derudover udelades retsakternes fulde titel.

Til nr. 2 (§ 5, stk. 1, nr. 27, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende bestemmelse i § 5, stk. 1, nr. 27, i lov om finansiel virksomhed, at der ved outsourcing forstås en virksomheds henlæggelse af væsentlige aktivitetsområder, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn, til en leverandør, jf. dog 2. pkt. For gruppe 1-forsikringsselskaber defineres outsourcing som et arrangement af en hvilken som helst art mellem et gruppe 1-forsikringsselskab og en tjenesteyder, hvor tjenesteyderen enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, en tjeneste eller en aktivitet, som gruppe 1-forsikringsselskabet ellers selv ville have udført.

Det foreslås, at § 5, stk. 1, nr. 27, nyaffattes. Det foreslås således i *1. pkt.*, at outsourcing vil omfatte enhver form for ordning mellem en virksomhed og en leverandør, i henhold til hvilken leverandøren udfører en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som virksomheden ellers selv ville udføre.

Definitionen af outsourcing er formuleret med udgangspunkt i Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) reviderede ”Retningslinjer for outsourcing” fra 2019 (EBA/GL/2019/02).

Der foreslås en udvidelse af omfanget af den tidligere bestemmelse, hvor det alene var henlæggelse af væsentlige aktivitetsområder, der var omfattet af definitionen. Efter den nye bestemmelse er det således al outsourcing, og ikke kun væsentlig outsourcing, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn. Begrebet »ordning« i definitionen af outsourcing skal forstås bredt, således at outsourcingreglerne finder anvendelse, uanset at der ikke er indgået en formel, skriftlig aftale.

Det foreslås i *2. pkt.*, at for forsikringsselskaber defineres outsourcing som et arrangement af en hvilken som helst art mellem et forsikringsselskab og en tjenesteyder, hvor tjenesteyderen enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, en tjeneste eller en aktivitet, som forsikringsselskabet ellers selv ville have udført.

Begrebet »arrangement« i definitionen af outsourcing for forsikringsselskaber skal forstås bredt, således at outsourcingreglerne finder anvendelse, uanset at der ikke er indgået en formel, skriftlig aftale.

Bestemmelsen er en videreførelse af § 5, stk. 1, nr. 27, i lov nr. 1547 af 19. december 2017 i lov om finansiel virksomhed. Med lovforslaget omfattes gruppe 2-forsikringsselskaber, Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtdsfond af definitionen i Solvens II-direktivet.

Ved vurderingen af om virksomheden selv ville have udført den outsourcete proces, tjenesteydelse eller aktivitet, bør virksomheden overveje om den proces, den tjenesteydelse eller den aktivitet, eller dele heraf, der outsources til en leverandør, udføres gentagne gange eller løbende af leverandøren. Det skal forudsættes af parterne, at aftalen ikke kun er en enkeltstående ydelse, men en aftale der på tidspunktet for dens indgåelse, forventes gentage sig og strække sig over en periode af en vis varighed, og om denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet, eller dele heraf, normalt ville falde inden for rammerne af processer, tjenesteydelser eller aktiviteter, der ville eller kunne blive udført af virksomheden, også selvom virksomheden ikke har udført denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet selv tidligere.

Såfremt det outsourcete kan kategoriseres som en proces, tjenesteydelse eller en aktivitet, finder reglerne anvendelse, også selvom det outsourcete kan kategoriseres i mere end én af de pågældende kategorier.

Til nr. 3 (§ 7, stk. 5, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Af den gældende § 7, stk. 5, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed fremgår, hvilke betegnelser pengeinstitutter skal benytte i deres navn.

Pengeinstitutter har eneretten til og skal benytte betegnelsen »bank«, »sparekasse« eller »andelskasse«. Andelskasser og sparekasse drives ikke som aktieselskaber. Det er derfor præciseret i § 7, stk. 6, at aktieselskaber, der i medfør af reglerne i § 207-213, om sparekassers og andelskasser omdannelse til aktieselskaber, overtager en andelskasse eller en sparekasse, kan betegne sig som »sparekasse« eller »andelskasse«, idet dog ordet »aktieselskab« eller deraf dannede forkortelser skal tilføjes navnet.

§ 7, stk. 5, henviser imidlertid ikke til § 7, stk. 6, men henviser i stedet fejlagtigt til § 7, stk. 7, der omhandler aktiekapitalkravet til virksomheder, der søger om tilladelse som pengeinstitut.

§ 7, stk. 5, 1. pkt., henviste tidligere til det korrekte stykke. Bestemmelsen i § 7, blev dog ændret ved lov nr. 665 af 8. juni 2017, hvor § 7, stk. 2, blev ophævet og stk. 3-8 blev til stk. 2-7. Henvisningen i § 7, stk. 5, 1. pkt. blev ikke konsekvensrettet.

Det foreslås på den baggrund at ændre henvisningen § 7, stk. 5, 1. pkt., så bestemmelsen henviser til § 7, stk. 6, i stedet for til § 7, stk. 7.

Ændringen vil medføre, at der fremover henvises til det korrekte stykke i § 7.

Til nr. 4 (§ 33 a, stk. 2, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 33 a, stk. 2, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed, at et udenlandsk kreditinstitut eller investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, skal i forbindelse med ansøgning om tilladelse til at yde investeringsservice eller udføre investeringsaktiviteter her i landet gennem en filial, bl.a. oplyse Finanstilsynet om eventuel outsourcing af væsentlige aktivitetsområder.

Det foreslås at ændre ordlyden i § 33 a, stk. 2, nr. 3, således at væsentlige aktivitetsområder ændres til væsentlige operationelle funktioner til tredjemand.

Der er alene tale om en redaktionel præcisering, og derved ikke en ændring af anvendelsesområdet. Med ændringen sikres en mere direktivnær implementering af artikel 40, litra b, i direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter og om ændring af direktiv 2002/92/EF og direktiv 2011/61/EU.

Til nr. 5 (§ 72 a i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende § 72 a, i lov om finansiel virksomhed, kan erhvervsministeren fastsætte nærmere regler om outsourcing vedrørende outsourcingvirksomhedens ansvar og kontrol med en leverandør, herunder dennes videreoutsourcing, outsourcingvirksomhedens pligt til at underrette Finanstilsynet senest 8 hverdage efter outsourcingkontraktens indgåelse, outsourcingvirksomhedens interne retningslinjer for outsourcing, krav, som outsourcingvirksomheden som minimum skal sikre, at leverandøren til enhver tid opfylder, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten og særlige krav til gruppe 1-forsikringsselskaber. Bemyndigelsen er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing med senere ændringer.

Endvidere kan Finanstilsynet træffe afgørelse om, at outsourcingvirksomhedens outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne fastsat i medfør af ministeren.

Outsourcingreglerne har til formål at sikre, at outsourcingvirksomheden fortsat bærer ansvaret for de opgaver, der udføres hos outsourcingleverandøren samt at sikre, at Finanstilsynet fortsat kan udøve et effektivt tilsyn. Ved outsourcing skal outsourcingvirksomheden derfor sikre, at den har kontrol over opgaverne, og at outsourcingvirksomheden har mulighed for at udøve nødvendig indflydelse på opgavernes udførelse.

Det foreslås, at § 72 a nyaffattes.

Det foreslås således i *stk. 1* at, et pengeinstitut, en sparevirksomhed, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab og et investeringsforvaltningsselskab kan outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som virksomheden ellers selv ville udføre, til en leverandør.

Ved vurderingen af om virksomheden selv ville have udført den outsourcete proces, tjenesteydelse eller aktivitet, bør virksomheden overveje om den proces, den tjenesteydelse eller den aktivitet, eller dele heraf, der outsources til en leverandør, udføres gentagne gange eller løbende af leverandøren. Det skal forudsættes af parterne, at aftalen ikke kun er en enkeltstående ydelse, men en aftale der på tidspunktet for dens indgåelse forventes at strække sig over en periode af en vis varighed. og om denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet, eller dele heraf, normalt ville falde inden for rammerne af processer, tjenesteydelser eller aktiviteter, der ville eller kunne blive udført af virksomheden, også selvom virksomheden ikke har udført denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet selv tidligere.

Såfremt det outsourcete kan kategoriseres som enten en proces, tjenesteydelse eller en aktivitet, finder reglerne anvendelse, også selvom det outsourcete kan kategoriseres i mere end én af de pågældende kategorier.

En virksomhed bør til enhver tid opretholde tilstrækkelig substans og ikke blive "tomme skaller" eller "postboks-selskaber". Virksomheder kan eksempelvis ikke outsource ledelsesorganets effektive udøvelse af det ansvar som påhviler dem.

Det foreslås i *stk. 2*, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at outsourcingvirksomhedens outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne fastsat i medfør af *stk. 3*.

Ophør er relevant, hvor outsourcingkontrakten ikke lever op til kravene, eller hvor det konstateres, at kontraktens parter ikke efterlever de fastsatte krav. Inden Finanstilsynet træffer afgørelse, skal Finanstilsynet give outsourcingvirksomheden mulighed for at få forholdene bragt på plads, medmindre outsourcingvirksomheden gentagne gange har overtrådt kravene, eller hvis Finanstilsynet skønner, at en udsættelse af afgørelsen er formålsløs. Ved fastsættelsen af fristen skal der tages hensyn til de alvorlige følgevirkninger, der kan være ved, at outsourcingvirksomheden i utide skal bringe outsourcingaktiviteten til ophør, og efter omstændighederne kan der tages hensyn til den tid, det tager virksomheden at kontrahere til anden side.

Med reglen gives Finanstilsynet en beføjelse til at gribe ind i et privatretligt kontraktforhold, og dermed bringe uforsvarlig outsourcing til ophør, såfremt virksomheden eller dens kontraktparter ikke inden for en rimelig frist har gjort tiltag, der kan sikre, at outsourcingen sker på forsvarlig vis, og i overensstemmelse med reglerne.

Såfremt der er tale om en principiel afgørelse eller en afgørelse, der har videregående, betydelige følger for pengeinstituttet, sparevirksomheden, realkreditinstituttet, fondsmæglerselskabet eller investeringsforvaltningsselskabet, skal sagen i henhold til § 345, *stk. 7* [flytter til *stk. 12* med L 58], behandles af Finanstilsynets bestyrelse.

Det foreslås i *stk. 3*, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcing. I dag er reglerne fastsat i bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing med senere ændringer, som vil blive ophævet og erstattet med en ny bekendtgørelse som følge af lovforslaget.

Erhvervsministeren fastsætter efter den foreslåede *stk. 3, nr. 1*, nærmere regler om outsourcingvirksomhedens ledelsesordninger, ansvar, risikostyring, overvågning, kontrol og rapportering i tilknytning til outsourcing til en leverandør, herunder leverandørens videreoutsourcing.

Erhvervsministeren fastsætter efter den foreslåede *stk. 3, nr. 2*, nærmere regler om outsourcingvirksomhedens interne retningslinjer for outsourcing.

Erhvervsministeren fastsætter efter den foreslåede *stk. 3, nr. 3*, nærmere regler om outsourcingvirksomhedens håndtering af interessekonflikter i forbindelse med outsourcing.

Erhvervsministeren fastsætter efter den foreslåede *stk. 3, nr. 4*, nærmere regler om de krav, som outsourcingvirksomheden som minimum skal sikre, at leverandører eller underleverandører til enhver tid skal opfylde, herunder også adgangs-, oplysnings- og revisionsrettigheder hos leverandører og underleverandører.

Erhvervsministeren fastsætter efter den foreslåede *stk. 3, nr. 5*, nærmere regler om de krav, som outsourcingkontrakten skal indeholde og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten.

Erhvervsministeren fastsætter efter den foreslåede *stk. 3, nr. 6*, nærmere regler om outsourcing på koncern- og delkoncernniveau.

Erhvervsministeren fastsætter efter den foreslåede *stk. 3, nr. 7*, nærmere regler om outsourcingvirksomhedens pligt til at underrette Finanstilsynet om outsourcing.

Outsourcingvirksomheden skal have en effektiv form for virksomhedsstyring, ligesom at outsourcingvirksomheden skal sikre, at organisationens opbygning indrettes således, at der er klart definerede ansvars- og arbejdsområder for outsourcing.

Bemyndigelsesbestemmelserne vil blive udnyttet i én samlet bekendtgørelse der forventes udformet i overensstemmelse med ”Retningslinjer for outsourcing” udstedt af EBA. Reglerne vil blive revideret for outsourcingvirksomhedens brug af outsourcing i forhold til blandt andet den governance og de processer, som outsourcingvirksomheden skal efterleve, når den foretager outsourcing. Retningslinjerne for outsourcing stiller differentierede krav i forhold til virksomhedstypen, men i særdeleshed også i relation til, om outsourcingen kan betegnes som kritisk eller vigtig, hvor kravene er større end for anden outsourcing. Den nærmere afgrænsning af kritisk eller vigtig outsourcing og øvrig outsourcing vil blive fastlagt igennem Finanstilsynets praksis.

Til nr. 6 (§ 72 b i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 72 a, stk. 1, nr. 5, at erhvervsministeren kan fastsætte særlige krav for gruppe 1-forsikringsselskaber. Erhvervsministeren har med hjemmel i bestemmelsen udstedt bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing (outsourcingbekendtgørelsen). Med bekendtgørelse nr. 1737 af 19. december 2017 blev der indsat en § 8 a i outsourcingbekendtgørelsen. Det følger af bestemmelsen, at gruppe 1-forsikringsselskaber skal sikre, at outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle aktiviteter ikke foregår på en måde, der kan medføre en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i det pågældende selskab, medføre en unødigt forøgelse af den operationelle risiko, forringe tilsynsmyndighedernes mulighed for at kontrollere, at selskabet overholder sine forpligtelser eller være til hinder for, at selskabet til stadighed kan tilbyde forsikringstagerne til tilfredsstillende service.

Endvidere skal gruppe 1-forsikringsselskaber i god tid underrette Finanstilsynet om en forestående outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter og om efterfølgende væsentlige forandringer for så vidt angår disse funktioner eller aktiviteter. Endelig bærer gruppe 1-forsikringsselskaber fuldt ud ansvaret for outsourcete funktioner eller forsikringsaktiviteter, også for outsourcing, der ikke kategoriseres som kritisk eller vigtig.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i § 72 b i lov om finansiel virksomhed.

Med forslaget indsættes særlige regler for forsikringsselskaber. I dag følger reglerne for gruppe 1-forsikringsselskaber af § 8 a i bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing og Solvens II-forordningen. Reguleringen foreslås flyttet til lov om finansiel virksomhed, hvorefter gruppe 1-forsikringsselskaber for så vidt angår outsourcing vil være omfattet dels af regler i Solvens II-forordningen og dels i lov om finansiel virksomhed. Gruppe 2-forsikringsselskaber vil alene være reguleret af lov om finansiel virksomhed og en ny bekendtgørelse om outsourcing for forsikringsselskaber.

Outsourcingreglerne har bl.a. til formål at sikre, at forsikringsselskaber, i tilfælde af outsourcing, fortsat bærer ansvaret for de opgaver, der udføres hos tjenesteyderen samt at sikre, at Finanstilsynet fortsat kan udøve et effektivt tilsyn. Ved outsourcing skal forsikringsselskaber derfor sikre, at den har kontrol over opgaverne, og at forsikringsselskaberne har mulighed for at udøve nødvendig indflydelse på opgavernes udførelse.

Efter den foreslåede § 72 b, stk. 1 kan forsikringsselskaber outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som virksomheden ellers selv ville udføre, til en tjenesteyder.

Ved vurderingen af om virksomheden selv ville udføre en outsourcet proces, tjenesteydelse eller aktivitet, bør det overvejes om den proces, tjenesteydelse eller aktivitet, eller dele heraf, der outsources til en leverandør, udføres gentagne gange eller løbende af leverandøren, og om denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet, eller dele heraf, normalt ville falde inden for rammerne af processer, tjenesteydelser eller aktiviteter, der realistisk set ville eller kunne udføres af virksomheden, også selvom virksomheden ikke har udført denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet, eller dele heraf, selv tidligere.

Såfremt det outsourcete kan kategoriseres som enten en proces, tjenesteydelse eller en aktivitet, finder reglerne anvendelse, også selvom det outsourcete kan kategoriseres i mere end én af de pågældende kategorier.

En virksomhed bør til enhver tid opretholde tilstrækkelig substans og ikke blive "tomme skaller" eller "postboks-selskaber". Virksomheder kan eksempelvis ikke outsource ledelsesorganets effektive udøvelse af det ansvar, som påhviler medlemmerne af ledelsesorganet.

Det foreslås i *stk. 2*, at forsikringsselskaber skal sikre, at outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter ikke foregår på en måde, der kan medføre en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i forsikringsselskabet, medføre en unødigt forøgelse af den operationelle risiko, forringe tilsynsmyndighedernes mulighed for at kontrollere, at selskabet overholder sine forpligtelser eller være til hinder for, at forsikringsselskabet til enhver tid kan tilbyde forsikringstagerne en tilfredsstillende service.

Det er således en afgørende forudsætning for outsourcing, at forsikringsselskaberne sikrer, at outsourcingen ikke medfører forringelse i forhold til de omhandlede områder. De nærmere krav der skal iagttages fremgår for gruppe 1-forsikringsselskaber i Solvens II-forordningens artikel 274, mens de nærmere krav, der skal iagttages af gruppe 2-forsikringsselskaber vil fremgå af de regler, som erhvervsministeren bemyndiges til at udstede. Der er i dag således forskellige regler for gruppe 1- og gruppe 2-forsikringsselskaber.

For gruppe 2-forsikringsselskaber er der ikke tale om en implementering af EU-retlige regler, men indførelse af nationale regler, der skal sikre ensartede forretningsbetingelser for både gruppe 1 og gruppe 2-forsikringsselskaber i Danmark. Der er således tale om noget nyt og dette følger af erhvervsministeriets forslag om, at gruppe 2-forsikringsselskaber skal følge samme regler som gruppe 1-forsikringsselskaber. Formålet er at regulere forsikringsselskaberne ud fra princippet om, at ensartet virksomhed bør efterleve de samme regler, så de danske forbrugere sikres en ensartet beskyttelse.

Det er i udgangspunktet op til forsikringsselskaberne at vurdere, om den outsourcete funktion eller aktivitet er en kritisk eller vigtig funktion eller aktivitet for forsikringsselskabet. Ved vurderingen bør forsikringsselskaberne bl.a. skele til, om funktionen eller aktiviteten er vigtig for selskabets drift, således at forsikringsselskabet ikke ville kunne tilbyde forsikringstagerne sin service uden denne funktion eller aktivitet. Det beror således på en konkret vurdering, om den outsourcete funktion eller aktivitet er en kritisk eller vigtig funktion eller aktivitet.

En række outsourcingarrangementer vil dog almindeligvis udgøre outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter. Dette omfatter f.eks. outsourcing af produktudvikling, fastsættelse af forsikringsbetingelser og tarifiering, diskretionær porteføljepleje, skadesbehandling, it-drift og –sikkerhed, regnskabs-/solvensopgørelser, databehandling og -opbevaring og outsourcing af nøglefunktioner.

Omvendt er der også en række outsourcingarrangementer, som almindeligvis ikke vil udgøre outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter. Dette omfatter f.eks. investeringer i investeringsforeninger, rådgivning, der ikke relaterer sig til forsikringsaktiviteter, herunder juridisk rådgivning, personaleoplæring, køb af markedsinformation og HR-ydelser, herunder rekruttering af medarbejdere m.v.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at forsikringselskaber i god tid skal underrette Finanstilsynet om en forestående outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter. I *2. pkt.*, foreslås det, at Finanstilsynet skal endvidere underrettes om væsentlige forandringer for de i *1. pkt.*, nævnte funktioner eller aktiviteter.

Den foreslåede § 72 b, *stk. 3*, er en direktivnær implementering af artikel 49 i Solvens II-direktivet, og der sker ingen ændring i retstilstanden for gruppe 1-forsikringselskaber, da bestemmelsen blot flyttes fra bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing med senere ændringer til lov om finansiel virksomhed.

Efter at gruppe 1-forsikringselskabers outsourcing nu er reguleret direkte af artikel 274 i Solvens II-forordningen, så er der i dag forskellige regler for gruppe 1 og gruppe 2-forsikringselskabers outsourcing.

Ved vurderingen af om Finanstilsynet skal underrettes om virksomhedens outsourcing, bør virksomheden som minimum overveje, om outsourcingen kan have en kritisk eller vigtig indvirkning på den fortsatte levering af virksomhedens forretnings- og tilladelsespligtige aktiviteter.

Hvad der forstås ved i god tid vil bero på den konkrete situation. Ved vurderingen af underretnings-tidspunktet skal indgå Finanstilsynets mulighed for at gøre indsigelser mod eller fremkomme med bemærkninger til den påtænkte outsourcing. Perioden skal således være tilstrækkelig lang til at sikre, at en sådan indsigelsesadgang ikke gøres illusorisk. En manglende indsigelse fra Finanstilsynet vil imidlertid ikke være udtryk for en godkendelse af den påtænkte outsourcing, og at Finanstilsynet ikke ved en efterfølgende vurdering af en påbegyndt outsourcing ikke vil kunne reagere over for forhold, der ikke lever op til reglerne.

I forslaget *stk. 4*, præciseres det, at forsikringselskaber er ansvarlige for samtlige outsourcete funktioner eller aktiviteter.

Ved outsourcing skal forsikringselskabet således fortsat sikre sig kontrol over opgaverne og have mulighed for at udøve nødvendig indflydelse på opgavernes udførelse. Det gælder ikke mindst i forhold til virksomhedens mulighed for at udøve indflydelse på situationer, hvor en leverandør ønsker at foretage videreoutsourcing til en underleverandør.

Det følger af Solvens II-direktivet artikel 49, nr. 1, at forsikrings- og genforsikringselskaber forbliver fuldt ud ansvarlige for opfyldelsen af de forpligtelser, der påhviler dem i henhold til Solvens II-direktivet, når de outsourcer funktioner eller en hvilken som helst forsikrings- og genforsikringsaktivitet.

Forslaget er en direktivnær implementering af artikel 49 i Solvens II-direktivet, og der sker ingen ændring i retstilstanden for gruppe 1-forsikringsselskaber, da bestemmelsen blot foreslås flyttet fra bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing til loven.

Forslaget om, at et gruppe 2-forsikringsselskab fuldt ud skal bære ansvaret for outsourcete funktioner eller aktiviteter, også for outsourcing, der ikke kategoriseres som kritisk eller vigtig, er ikke i sig selv nyt. Kravet følger i dag indirekte af de bestemmelser om outsourcingvirksomhedens ansvar og kontrol med en leverandør i bekendtgørelse om outsourcing nr. 1304 af 25. november 2010 med senere ændringer. Forslaget fastslår således et allerede gældende princip om, at en virksomhed ikke kan outsource ansvaret for de funktioner eller aktiviteter, der henlægges til tredjemand.

Det foreslås i *stk. 5*, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at forsikringsselskabets outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne i denne bestemmelse eller de regler fastsat i medfør af *stk. 6*.

I dag følger Finanstilsynets adgang til at bringe en outsourcingkontrakt til ophør af § 72 a, *stk. 2*, i lov om finansiel virksomhed.

Ophør er relevant, hvor outsourcingkontrakten ikke lever op til kravene, og hvor det konstateres, at kontraktens parter ikke efterlever de krav, der følger af den foreslåede bestemmelse, eller de efter *stk. 6* fastsatte krav. Inden Finanstilsynet træffer afgørelse, skal Finanstilsynet give outsourcingvirksomheden mulighed for at få forholdene bragt på plads, medmindre outsourcingvirksomheden gentagne gange har overtrådt kravene, eller hvis Finanstilsynet skønner, at en udsættelse af afgørelsen er formålsløs. Ved fastsættelsen af fristen skal der tages hensyn til de alvorlige følger, der kan være ved, at outsourcingvirksomheden i utide skal bringe outsourcingaktiviteten til ophør, og efter omstændighederne kan der tages hensyn til den tid, det tager virksomheden at kontrahere til anden side.

Med reglen gives Finanstilsynet en beføjelse til at gribe ind i et privatretligt kontraktforhold, og dermed bringe uforsvarlig outsourcing til ophør, såfremt virksomheden eller dens kontraktparter ikke inden for en rimelig frist har gjort tiltag, der kan sikre, at outsourcingen sker på forsvarlig vis, og i overensstemmelse med reglerne. Fristen skal fastsættes efter forholdets karakter.

Såfremt der er tale om en principiel afgørelse eller en afgørelse, der har videregående, betydelige følger for forsikringsselskabet skal sagen i henhold til § 345, *stk. 7* [flytter til *stk. 12* med L 58], behandles af Finanstilsynets bestyrelse.

Det foreslås i *stk. 6*, at erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om outsourcing.

Erhvervsministeren fastsætter efter den foreslåede *stk. 6, nr. 1*, nærmere regler om outsourcingvirksomhedens ansvar og kontrol med en leverandør, herunder dennes videreoutsourcing.

Erhvervsministeren fastsætter efter den foreslåede *stk. 6, nr. 2*, nærmere regler om outsourcingvirksomhedens interne retningslinjer for outsourcing.

Erhvervsministeren fastsætter efter den foreslåede *stk. 6, nr. 3*, nærmere regler om de krav, som outsourcingvirksomheden som minimum skal sikre, at leverandører eller underleverandører til enhver tid skal opfylde, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten.

Med forslaget videreføres Erhvervsministerens bemyndigelse til at fastsætte regler om outsourcing, men bemyndigelsesbestemmelsen udvides og ændres. Det sker med henblik på at kunne iagttage Solvens II-forordningens artikel 274 for gruppe 1-forsikringsselskaber og udstede sammenlignelige regler for gruppe 2-forsikringsselskaber, der vil fremgå af de regler som erhvervsministeren bemyndiges til at udstede.

Bemyndigelsesbestemmelsen forventes udnyttet i en bekendtgørelse. Bekendtgørelsen forventes at skulle gælde for gruppe 2-forsikringsselskaber, Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagerne Dyrtsfond. Reglerne for disse virksomheder vil i videst mulig omfang ligne reglerne, der gælder for gruppe 1-forsikringsselskaber, der for så vidt angår outsourcing er omfattet af forslaget til § 72 b, i lov om finansiel virksomhed, samt Solvens II-forordningens regler om outsourcing. Bemyndigelsesbestemmelsen omfatter også gruppe 1-forsikringsselskaber, men forventes ikke udnyttet til at fastsætte regler for gruppe 1-forsikringsselskaber.

Til nr. 7 (§ 157a og § 157b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

§ 157 a i lov om finansiel virksomhed indeholder krav til vedtægterne for kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter omfattet af § 157, 2. pkt. i lov om finansiel virksomhed.

Det følger af § 157 a, at vedtægterne for en kapitalforening eller et udenlandsk investeringsinstitut omfattet af § 157, 2. pkt., skal indeholde bestemmelser:

1. om, at kapitalforeningen eller det udenlandske investeringsinstitut på en investors anmodning skal indløse investorens andel af formuen med midler, der hidrører fra formuen,
2. om, at kapitalforeningens eller det udenlandske investeringsinstituts afdelinger hverken må stille garantier for tredjemand eller yde eller optage lån bortset fra optagelse af kortfristede lån på højst 10 pct. af formuen for at indløse investorer, for at udnytte tegningsrettigheder eller til midlertidig finansiering af indgåede handler,
3. om, at kapitalforeningen eller det udenlandske investeringsinstitut kan investere sin formue i likvide midler, herunder valuta, eller i de finansielle instrumenter, som er nævnt i bilag 5, i overensstemmelse med de krav, der stilles til instrumenter og deres udstedere i kapitel 14 i lov om investeringsforeninger m.v., og

4. om risikospredning, jf. § 157 b.

I § 157 b i lov om finansiel virksomhed fremgår regler om spredning af den enkelte afdelings investeringer i finansielle instrumenter. Formuen i de enkelte afdelinger skal placeres inden for de grænser, som er nævnt i § 157 b. Kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter kan både have en eller flere afdelinger, som opfylder spredningskravene i § 157 b, og andre afdelinger, som ikke opfylder spredningskravene i § 157 b. Såfremt afdelinger af kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter ikke opfylder betingelserne i § 157 b, kan investeringsforvaltningsselskaber ikke placere selskabets kapitalgrundlag heri, idet afdelingerne ikke vil være omfattet af § 157, 2. pkt.

Det fremgår af § 157 b, stk. 1, at en kapitalforening eller et udenlandsk investeringsinstitut omfattet af § 157, 2. pkt., skal i sine vedtægter for hver afdeling fastsætte, at formuen kan investeres i overensstemmelse med reglerne i stk. 2, 3, 4 eller 5.

En kapitalforening er en alternativ investeringsfond med en eller flere investorer, der er stiftet i medfør af afsnit VIII i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., og hvis formål er at skabe afkast til foreningens investorer ved investering i likvide midler, herunder valuta, eller finansielle instrumenter omfattet af bilag 5.

Et udenlandsk investeringsinstitut omfattet af § 157, 2. pkt. i lov om finansiel virksomhed er et investeringsinstitut, der svarer til kapitalforeninger.

Det følger af § 157, stk. 1, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed, at investeringsforvaltningsselskaber kan placere selskabets kapitalgrundlag i aktier og obligationer, som er optaget til handel på et reguleret marked, samt i andele i UCITS, kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter, der svarer til kapitalforeninger, hvis kapitalforeningens eller det udenlandske investeringsinstituts vedtægter indeholder de i §§ 157 a og 157 b anførte begrænsninger.

Både § 157 a og § 157b henviser til § 157, 2. pkt. i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at ændre henvisningen til § 157, 2. pkt. i § 157 a og § 157 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed til § 157, stk. 1, 2. pkt.

Ændringen vil medføre, at henvisningen til § 157 er mere præcis. Efter gældende ret indeholder § 157 i lov om finansiel virksomhed fem stykker. Med ændringen bliver det klart, at der i § 157 a og § 157 b, stk. 1, henvises til § 157, stk.1, 2. pkt.

Til nr. 8 (§ 194, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Lov om finansiel virksomhed § 194 indeholder krav til, at finansielle virksomheder omfattet af loven skal indsende deres bestyrelsesgodkendte årsrapport til Finanstilsynet uden ugrundet ophold efter det bestyrelsesmøde, hvor årsrapporten er endeligt godkendt.

Det følger af § 194, stk. 1, at årsrapporten skal i den form, hvori den er forelagt og godkendt af bestyrelsen, indsendes til Finanstilsynet uden ugrundet ophold efter det bestyrelsesmøde, hvor årsrapporten er endeligt godkendt.

Det følger endvidere af § 194, stk. 2, 1. pkt. at ekstern revisors revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten samt for virksomheder med intern revisor tillige intern revisionschefs revisionsprotokollat vedrørende årsrapporten skal indsendes til Finanstilsynet samtidig med indsendelse af årsrapporten efter stk. 1.

Det foreslås at ændre § 194, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed, så det kommer til at fremgå klart, at årsrapporten skal indsendes til Finanstilsynet ved anvendelse af digital kommunikation.

Ændringerne vil betyde, at årsrapporterne ikke længere vil kunne indsendes i fysisk form.

Til nr. 9 (§ 200 i lov om finansiel virksomhed)

Ifølge § 200 i lov om finansiel virksomhed skal en ekstern revisor og en intern revisionschef straks meddele Finanstilsynet om forhold, der er af afgørende betydning for virksomhedens fortsatte aktivitet, herunder forhold, som revisorerne måtte være gjort bekendt med som led i hvervet som revisor i virksomheder, som virksomheden har snævre forbindelser med.

Det foreslås at nyaffatte § 200, hvorefter en ekstern revisor og en intern revisionschef straks skal meddele Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver beslutning eller afgørelse vedrørende den finansielle virksomhed, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor, og som kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som særlig vedrører virksomhedens drift, som kan påvirke virksomhedens fortsatte aktivitet, eller føre til nægtelse af at påtegne regnskabet eller til, at konklusionen modificeres.

Ifølge den foreslåede § 200, stk. 1, nr. 1, indtræder pligten, når forholdet eller afgørelsen kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som særlig vedrører virksomhedens drift.

Yderligere foreslås det i § 200, stk. 1, nr. 2, tillige at pligten indtræder når forholdet eller afgørelsen kan påvirke virksomhedens fortsatte aktivitet.

Med nyaffattelsen ændres pligten i § 200, stk. 1, for den eksterne revisor og den interne revisionschef til straks at meddele Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver afgørelse vedrørende den finansielle virksomhed, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af hvervet som revisor.

I praksis vil der straks skulle gives meddelelse fra den eksterne revisor og den interne revisionschef til Finanstilsynet, hvis revisor for en finansiell virksomhed eksempelvis opdager alvorlige problemer med eller væsentlig risiko for alvorlige problemer med virksomhedens drift, IT-sikkerhed, manglende styring af væsentlige processer, solvensmæssige eller likviditetsmæssige forhold, jf. § 200, stk. 1, nr. 1 og 2.

Endelig foreslås det i § 200, stk. 1, nr. 3, at pligten tillige indtræder når forholdet eller afgørelsen kan føre til nægtelse af at påtage regnskabet eller til, at konklusionen modificeres.

Dette medfører, at den eksterne revisor eller den interne revisionschef straks skal meddele Finanstilsynet, hvis revisor vil nægte at påtage regnskabet eller modificere konklusionen i revisionspåtegningen på regnskabet for en finansiell virksomhed.

Straks betyder, at revisor skal give meddelelse til Finanstilsynet med det samme, den pågældende har den fornødne viden om forhold omfattet af bestemmelsen. Revisor kan således ikke vente til der er bedre tid eller på udarbejdelse af dokumenter m.v.

Det foreslås i § 200, stk. 2, at meddelelsespligten tillige omfatter ethvert forhold og enhver beslutning omfattet af stk. 1, som den eksterne revisor og en intern revisionschef bliver vidende om som revisor for en virksomhed, der har snævre forbindelser med forsikringsselskabet.

Ved snævre forbindelser forstås en situation, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er knyttet til hinanden gennem kapitalinteresser (besiddelser af mindst 20 procent af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed direkte eller gennem kontrol), koncernforhold (moder- og dattervirksomheder), eller en situation, hvor de fysiske eller juridiske personer er fast knyttet til samme person i et kontrolforhold.

Det betyder, at hvis en revisor for en virksomhed, der eksempelvis besidder 20 procent af kapitalen i en finansiell virksomhed, ved revisionen af selskabet opdager, at der er forhold hos en finansiell virksomhed, som kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som særlig vedrører den finansiell virksomhed, jf. § 200, stk. 1, nr. 1, eller der er forhold, som kan påvirke en finansiell virksomheds fortsatte drift, jf. § 200, stk. 1, nr. 2, eller forhold, som kan føre til nægtelse af at påtage regnskabet eller til, at konklusionen modificeres for den finansiell virksomhed, jf. § 200, stk. 1, nr. 3, så skal revisor straks give meddelelse herom til Finanstilsynet, jf. § 200, stk. 2.

Det foreslås i § 200, stk. 3, at meddelelsespligten i § 200, stk. 1 og 2, ikke skal gælde for forsikrings-selskaber. Meddelelsespligten for forsikringsselskabers eksterne revisor og interne revisionschef foreslås flyttet til en ny § 200 a, da denne meddelelsespligt implementerer artikel 72, stk. 1, i Solvens II-direktivet. Meddelelsespligten i artikel 72, stk. 1, i Solvens II-direktivet har en anden ordlyd end meddelelsespligten i artikel 63 i kreditinstitutdirektivet, artikel 106 i UCITS-direktivet og artikel 77, stk. 1, i MiFID-direktivet, som implementeres i § 200.

Finansielle virksomheder er defineret i lovens § 5, stk. 1, nr. 1, som pengeinstitutter, realkreditinsti-tutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringsselskaber.

Ifølge lov om finansiel virksomhed § 373, stk. 1, kan overtrædelse af § 200 straffes med bøde. I praksis vil Finanstilsynet straffe førstegangsforsøelser, der ikke er grove, med påbud. Ved gentagne eller grove overtrædelser, af bestemmelsen kan bødestraf anvendes.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af § 200, er den eksterne revisor og den interne revisionschef, da meddelelsespligten i medfør af § 200 påhviler den enkelte eksterne revisor og interne revisi-onschef. Ved ekstern revisor forstås den revisor, som er valgt på virksomhedens generalforsamling til at forestå revisionen, eller som er udpeget af det valgte revisionsfirma, og som underskriver revi-sionspåtegningen på virksomhedens årsregnskab.

Det betyder, at det er den valgte/udpegede eksterne revisor, og ikke det revisionsfirma revisoren re-præsenterer, der kan straffes med bøde, hvis revisor tilsidesætter sin meddelelsespligt. Det følger af § 373, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel. Det fremgår af § 27, stk. 1, 1. pkt. i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en over-trædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

Lovforslaget gennemfører artikel 63 i kreditinstitutdirektivet, artikel 106 i UCITS-direktivet og arti-kel 77, stk. 1 i MiFID II-direktivet i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 10 (§ 200 a i lov om finansiel virksomhed)

Ifølge § 200 i lov om finansiel virksomhed skal en ekstern revisor og en intern revisionschef straks meddele Finanstilsynet om forhold, der er af afgørende betydning for virksomhedens fortsatte aktivi-tet, herunder forhold, som revisorerne måtte være gjort bekendt med som led i hvervet som revisor i virksomheder, som virksomheden har snævre forbindelser med.

Det foreslås at indsætte en ny bestemmelse i § 200 a, hvorefter en ekstern revisor og en intern revisi-onschef i et forsikringsselskab straks skal meddele Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver be-slutning vedrørende forsikringsselskabet, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af sit hverv,

og som kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for selskabets tilladelse eller udøvelse af selskabets virksomhed, påvirke selskabets fortsatte aktivitet, føre til nægtelse af at påtage regnskabet eller til, at konklusionen modificeres, resultere i manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet, eller resultere i manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet.

Meddelelsespligten omfatter tillige ethvert forhold og beslutning, som den eksterne revisor og en intern revisionschef bliver vidende om som revisor for en virksomhed, der har snævre forbindelser med forsikringsselskabet.

Med indførelsen af den nye bestemmelse i § 200 a, stk. 1, skal en ekstern revisor og en intern revisionschef i et forsikringsselskab straks meddele Finanstilsynet om ethvert forhold og enhver beslutning vedrørende forsikringsselskabet, som revisor bliver vidende om under udøvelsen af sit hverv.

Den foreslåede bestemmelse har til formål, at udvide og klarlægge forsikringsselskabers eksterne revisor og interne revisionschefts pligt til at indberette forhold, der kan have afgørende betydning for virksomhedens aktivitet i overensstemmelse med direktiverne. Endvidere har bestemmelsen til formål at sikre, at Finanstilsynet kan udføre et effektivt tilsyn og opretholde et velfungerende kapitalmarked, og give Finanstilsynet de bedste muligheder for at reagere over for selskaber, der potentielt ikke kan leve op til kravene i den finansielle lovgivning.

Det foreslås i § 200 a, stk. 1, nr. 1, at meddelelsespligten indtræder, når forholdet eller afgørelsen kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for selskabets tilladelse eller udøvelse af selskabets virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at der i praksis straks vil skulle gives meddelelse til Finanstilsynet, hvis en ekstern revisor eller en intern revisionschef i et forsikringsselskab, under udøvelsen af hvervet som revisor, bliver vidende om et forhold eller en beslutning, som kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for selskabets tilladelse eller udøvelse af selskabets virksomhed. Det kunne eksempelvis være, at hvis den eksterne revisor eller interne revisionschef blev vidende om, at selskabet foretager en handling eller træffer en beslutning, som vil medføre en overtrædelse af reglen i lov om finansiel virksomhed § 224. Som følge af § 224 vil et forsikringsselskabs tilladelse eksempelvis blive inddraget, hvis den selskabet er skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af lov om finansiel virksomhed, hvidvaskloven m.fl., samt hvis forsikringsselskabet ikke opfylder kravene til at få en tilladelse, herunder kravene i kapitel 3.

Det foreslås i § 200 a, stk. 1, nr. 2, at meddelelsespligten indtræder, når forholdet eller afgørelsen kan påvirke virksomhedens fortsatte aktivitet.

I praksis vil der straks skulle gives meddelelse fra den eksterne revisor og den interne revisionschef til Finanstilsynet, hvis revisor for et forsikringsselskab eksempelvis opdager alvorlige problemer med

eller væsentlig risiko for alvorlige problemer med virksomhedens drift, IT-sikkerhed, manglende styring af væsentlige processer, solvensmæssige eller likviditetsmæssige forhold, jf. § 200, stk. 1, nr. 1 og 2.

Det foreslås i § 200 a, stk. 1, nr. 3, at meddelelsespligten indtræder, når forholdet eller afgørelsen kan føre til nægtelse af at påtage regnskabet eller til, at konklusionen modificeres.

Dette medfører, at den eksterne revisor eller den interne revisionschef straks skal meddele Finanstilsynet, hvis revisor vil nægte at påtage regnskabet eller modificere konklusionen i revisionspåtegningen på regnskabet for et forsikringsselskab.

Straks betyder, at revisor skal give meddelelse til Finanstilsynet med det samme, den pågældende har den fornødne viden om forhold omfattet af bestemmelsen. Revisor kan således ikke vente til der er bedre tid eller på udarbejdelse af dokumenter m.v.

Det foreslås i § 200 a, stk. 1, nr. 4, at meddelelsespligten indtræder, når forholdet eller afgørelsen kan resultere i manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet.

Det fremgår af lov om finansiel virksomhed § 126 c, stk. 1, at gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid har et kapitalgrundlag, som dækker det af selskabet opgjorte solvenskapitalkrav, jf. stk. 2.

Opgørelse af solvenskapitalkravet skal ske ved hjælp af den i lov om finansiel virksomhed § 126 c, stk. 2 nævnte metode.

Det fremgår endvidere af § 126 c, stk. 6, at gruppe 1-forsikringsselskabet som minimum skal opgøre solvenskapitalkravet en gang årligt og herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Selskabet skal ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte solvenskapitalkrav foretage en ny opgørelse og øjeblikkeligt herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

De tilsvarende bestemmelser for gruppe 1-forsikringsselskabers kapitalkrav fremgår af lov om finansiel virksomhed § 126, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at hvis en ekstern revisor og en intern revisionschef i et forsikringsselskab ved revision eller på anden måde finder ud af, at der opstår et forhold eller træffes en afgørelse, som kan resultere i selskabets manglende opfyldelse af solvenskapitalkravet, så skal revisor straks meddele dette til Finanstilsynet. Den foreslåede bestemmelse vil eksempelvis være relevant, hvis en ekstern revisor eller intern revisionschef udenfor den lovpligtige indberetningsperiode, jf. § 126 c, stk. 6, bliver bekendt med, at selskabet har truffet en beslutning, som medfører at selskabet ikke længere opfylder minimumskapitalkravet.

Det foreslås i § 200 a, stk. 1, nr. 5, at meddelelsespligten indtræder, når forholdet eller afgørelsen kan resultere i manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet.

Det fremgår af lov om finansiel virksomhed § 126 d, stk. 1, at gruppe 1-forsikringsselskabers bestyrelse og direktion skal sikre, at selskabet til enhver tid har et basiskapitalgrundlag, som dækker det af selskabet opgjorte minimumskapitalkrav.

Minimumskapitalkravet skal udgøre det største af beløbene i § 126 d, stk. 3 og det største af de for selskabet relevante beløb i § 126 d, stk. 5, jf. § 126 d, stk. 2.

Det fremgår endvidere af § 126 d, stk. 6, at gruppe 1-forsikringsselskaber som minimum skal opgøre minimumskapitalkravet ved udgangen af hvert kvartal og herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

De tilsvarende bestemmelser for gruppe 1-forsikringsselskabers minimumskapitalkrav fremgår af lov om finansiel virksomhed § 126, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse medfører, at hvis en ekstern revisor og en intern revisionschef i et forsikringsselskab ved revision eller på anden måde finder ud af, at der opstår et forhold eller træffes en afgørelse, som kan resultere i selskabets manglende opfyldelse af minimumskapitalkravet, så skal revisor straks meddele dette til Finanstilsynet.

Den foreslåede bestemmelse vil eksempelvis være relevant, hvis en ekstern revisor eller intern revisionschef udenfor den lovpligtige indberetningsperiode, jf. § 126 d, stk. 6, bliver bekendt med, at selskabet har truffet en beslutning, som vil kunne medføre, at selskabet ikke længere opfylder minimumskapitalkravet.

Det foreslås i § 200 a, stk. 2, at udstrækkemeddelelsespligten til også at omfatte ethvert forhold og beslutning omfattet af stk. 1, som den eksterne revisor eller interne revisionschef bliver vidende om som revisor for en virksomhed, der har snævre forbindelser med forsikringsselskabet.

Ved snævre forbindelser forstås en situation, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er knyttet til hinanden gennem kapitalinteresser (besiddelse af mindst 20 procent af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed direkte eller gennem kontrol), koncernforhold (moder- og dattervirksomheder), eller en situation, hvor de fysiske eller juridiske personer er fast knyttet til samme person i et kontrolforhold.

Det betyder, at hvis en revisor for en virksomhed, der eksempelvis besidder 20 procent af kapitalen i et forsikringsselskab, ved revisionen af virksomheden opdager, at der er forhold hos virksomheden, som kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser eller forskrifter, som fastsætter betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som særlig vedrører forsikringsselskabet, jf. § 200 a, stk.

1, nr. 1, der er forhold, som kan påvirke forsikringsselskabets fortsatte aktivitet, jf. § 200 a, stk. 1, nr. 2, eller forhold, som kan føre til nægtelse af at påtegne regnskabet eller til, at konklusionen modificeres for forsikringsselskabet, jf. § 200 a, stk. 1, nr. 3, eller kan resultere i manglende opfyldelse af solvens- eller minimumskapitalkravet, jf. § 200 a, stk. 1, nr. 4 eller 5, skal revisor straks give meddelelse herom til Finanstilsynet, jf. § 200 a, stk. 2.

Det foreslås i øvrigt, at overtrædelser af § 200 a strafbelægges, ligesom overtrædelse af § 200 i lov om finansiel virksomhed allerede er strafbelagt. Se nærmere herom nedenfor i lovforslagets § 1, nr. 18.

Lovforslaget gennemfører artikel 72(1) i Solvens II-direktivet i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 11 (§ 343 r, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Reglerne om outsourcing udstedt i medfør af § 72 a i lov om finansiel virksomhed, finder tilsvarende anvendelse for fælles datacentraler, hvis de fælles datacentraler outsourcer væsentlige it-opgaver, der udføres for pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringsselskaber.

Fælles datacentraler er således ikke direkte omfattet af reglerne om outsourcing som følge af EU-retlige forpligtelser. Da fælles datacentraler er væsentlige for it-anvendelsen og it-sikkerheden for mange finansielle virksomheder, er det fundet hensigtsmæssigt at lade datacentraler være omfattet af reglerne om outsourcing.

Det foreslås, at ordet væsentlige udgår af bestemmelsens ordlyd.

Med lovforslaget vil reglerne om outsourcing, udstedt i medfør af § 72 a, finde tilsvarende anvendelse for fælles datacentraler, hvis de fælles datacentraler outsourcer it-opgaver, der udføres for virksomheder omfattet af lovens § 5, stk. 1.

Fælles datacentraler skal forstås i overensstemmelse med bestemmelsen i § 343 q i lov om finansiel virksomhed, jf. Folketingstidende 2014, tillæg A, s. 49.

Med lovforslaget vil al outsourcing af it-opgaver, der udføres af fælles datacentraler for f.eks. pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringsselskaber, være direkte omfattet af regelsættet, der udstedes som følge af bemyndigelsesbestemmelsen i § 72 a, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed.

Med lovforslaget udvides bestemmelsens § 343 r, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed anvendelsesområde, således at reglerne om outsourcing finder anvendelse på al outsourcing, og ikke kun væsentlig outsourcing. Der vil blive udstedt en bekendtgørelse som følge af hjemmelsbestemmelsen § 72 a,

stk. 3 i lov om finansiel virksomhed. Bekendtgørelsen vil fastsætte nærmere regler for kritisk eller vigtig outsourcing og øvrig outsourcing, som følger definitionen, der anvendes i EBA's "Retningslinjer for outsourcing". Den nærmere afgrænsning af kritisk eller vigtig outsourcing og øvrig outsourcing vil blive fastlagt igennem Finanstilsynets praksis.

Til nr. 12 (§ 344, stk. 1, 1. pkt. i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 344, stk. 1, fastsætter hvilke regler, Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Det foreslås for det første, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014 (cross border-forordningen) indsættes i § 344, stk. 1, 1. pkt.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet udpeges som ansvarlig myndighed for tilsynet med overholdelse af cross border-forordningen.

Finanstilsynet er allerede i dag tilsynsmyndighed for de virksomheder, der omfattes af forordningen.

Det foreslås også, at Europa-Parlamentets og Rådets Forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-forordningen) indsættes i § 344, stk. 1, 1. pkt.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet udpeges som ansvarlig myndighed for tilsynet med overholdelse af PEPP-forordningen og regler udstedt i medfør heraf.

Finanstilsynet er allerede i dag tilsynsmyndighed for de finansielle virksomheder, der omfattes af forordningen, og som vil kunne udbyde eller distribuere PEPP-produkter i medfør af forordningen.

I henhold til artikel 61, stk. 1, i PEPP-forordningen fører de kompetente myndigheder for PEPP-udbyderen løbende og i overensstemmelse med den relevante sektorspecifikke tilsynsordning tilsyn med overholdelsen af PEPP-forordningen. De er tillige ansvarlige for tilsynet med dels overholdelsen af forpligtelserne i PEPP-udbyderens regler eller vedtægter, dels hensigtsmæssigheden af dennes ordninger og organisation med hensyn til de opgaver, der skal udføres i forbindelse med udbud af et PEPP-produkt.

De kompetente myndigheder er i artikel 2, nr. 18, i PEPP-forordningen defineret som de nationale myndigheder udpeget af en medlemsstat til at føre tilsyn med PEPP-udbydere eller PEPP-distributører, alt efter tilfældet, eller til at udføre de opgaver, der er omhandlet i forordningen.

I medfør af artikel 62 i PEPP-forordningen skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget af de nationale myndigheder, har de tilsyns-, undersøgelses- og sanktionsbeføjelser, der er nødvendige, for at den kan opfylde sine opgaver i henhold til PEPP-forordningen.

Bestemmelsen gennemfører PEPP-forordningens artikel 61 og 62.

Til nr. 13 (§ 354, stk. 3, 2. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynets ansatte under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e er forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsyns- og afviklingsvirksomheden, og fortrolige oplysninger, som de får kendskab til fra Finansiell Stabilitet. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, samt eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør. Finanstilsynets lovbestemte tavshedspligt gør, at adgangen til aktindsigt er begrænset af en særlig bestemmelse om tavshedspligt fastsat ved lov, jf. § 35 i offentlighedsloven.

Efter § 354, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed finder Finanstilsynets tavshedspligt efter § 354, stk. 1, ikke anvendelse på oplysninger i sager om god skik, prisoplysning og kontraktforhold, jf. §§ 43-60 e og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf. Undtagelsesbestemmelsen i § 354, stk. 3, indebærer, at oplysninger om tilsynet med god skik m.v. på det finansielle område er undtaget fra Finanstilsynets tavshedspligt. Enhver har således ret til aktindsigt i oplysninger i sager om god skik m.v. efter de almindelige regler om aktindsigt i offentlighedsloven dog med de undtagelser, der følger af offentlighedslovens kapitel 4 om undtagelser fra retten til aktindsigt, jf. Folketingstidende 2018-19 (1. samling), A, L 189 som fremsat, side 90.

Forbrugerombudsmanden og Finanstilsynet har i dag et samarbejde om håndhævelsen af forbrugerlovgivningen på det finansielle område, idet oplysninger fra sager om god skik m.v. ikke er omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt i medfør af § 354, stk. 3, der med lovforslaget bliver § 354, stk. 3, 1. pkt. Finanstilsynet kan derfor videregive oplysningerne til Forbrugerombudsmanden, under forudsætning af at reglerne om tavshedspligt i kapitel 8 i forvaltningsloven er overholdt. Det er f.eks. relevant i de tilfælde, hvor en sag hører under Finanstilsynets regelsæt og tilsynsvirksomhed, men Forbrugerombudsmanden har behov for oplysningerne af hensyn til koordinationen myndighederne imellem. Tilsvarende har Finanstilsynet mulighed for af egen drift at orientere Forbrugerombudsmanden om konkrete sager om god skik m.v. Forbrugerombudsmanden bliver ligeledes underrettet om alle sager, hvor kunder kan have lidt tab på grund af finansielle virksomheders overtrædelse af § 43, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed og bestemmelser udstedt i medfør af § 43, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. § 348 a i lov om finansiel virksomhed.

Oplysninger i sager om god skik m.v. kan ikke efter § 35 i offentlighedsloven undtages fra retten til aktindsigt, da oplysningerne ikke er omfattet af Finanstilsynets lovbestemte tavshedspligt, jf. § 354,

stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Derved indebærer undtagelsesbestemmelsen i § 354, stk. 3, at der f.eks. er ret til aktindsigt i sager om god skik m.v., hvor Finanstilsynets bestyrelse har kompetence til at træffe beslutning i sagen, men sagen endnu ikke er blevet forelagt bestyrelsen med henblik på endelig stillingtagen.

Finanstilsynets bestyrelse er nedsat med hjemmel i § 345 i lov om finansiel virksomhed, og den har til opgave at føre kontrol med og træffe beslutninger i forhold til Finanstilsynets uafhængige tilsynsvirksomhed. Bestyrelsens kompetence er nærmere afgrænset i § 345, stk. 12, i lov om finansiel virksomhed. Bestyrelsen har bl.a. ansvaret for at træffe beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter og i sager, der har videregående betydelige følger, jf. § 345, stk. 12, nr. 4. Derudover træffer bestyrelsen beslutning om at overgive sager omfattet af § 345, stk. 12, nr. 4, til politimæssig efterforskning, jf. § 345, stk. 12, nr. 6.

Det foreslås at indsætte et 2. *pkt.* i § 354, stk. 3, så oplysninger i eller med nær tilknytning til sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i medfør af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed, ikke er omfattet af 1. *pkt.* fra det tidspunkt, sagen er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning.

Den foreslåede ændring vil betyde, at oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik, prisoplysning og kontraktforhold, jf. §§ 43-60 e i lov om finansiel virksomhed og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf, vil være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt efter § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed i en begrænset periode. Oplysningerne vil således være omfattet af tavshedspligten fra det tidspunkt, hvor sagen og dens omstændigheder gør, at den er underlagt Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning i den pågældende sag. Sagen om god skik m.v. vil dermed ikke længere være omfattet af tavshedspligten, så snart Finanstilsynets bestyrelse har truffet sin beslutning.

Med lovforslaget vil oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik m.v. blive omfattet af tavshedspligten, hvilket indebærer, at der ikke vil være ret til aktindsigt i oplysningerne efter offentlighedsloven. Parter i sager om god skik m.v. vil dog fortsat have ret til partsaktindsigt efter reglerne herom i forvaltningslovens kapitel 4. Reglerne om partsstatus i forhold til Finanstilsynets afgørelser findes i § 355 i lov om finansiel virksomhed.

§ 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder hovedreglen om Finanstilsynets tavshedspligt og er en særbestemmelse om tavshedspligt, jf. § 35 i offentlighedsloven. Tavshedspligten varetager både hensynet til private og offentlige interesser, herunder navnlig hensynet til et effektivt tilsyn og hensynet til virksomhederne og deres kunder. Den foreslåede ændring vil navnlig varetage Finanstilsynets mulighed for effektivt at udøve den lovpligtige, uafhængige tilsynsvirksomhed ved at sikre en objektiv beslutningsproces for Finanstilsynets bestyrelse.

Forslaget vurderes at være i overensstemmelse med bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (CRD IV) om udveksling af oplysninger og tavshedspligt.

Sager om god skik, prisoplysning og kontraktforhold, jf. §§ 43-60 e i lov om finansiel virksomhed og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf, omfatter alle sager, hvor Finanstilsynet påser overholdelsen af de gældende regler om god skik, prisoplysning og kontraktforhold i kapitel 6 i lov om finansiel virksomhed. Som følge heraf vil bl.a. alle sager om finansielle virksomheders overtrædelse af redelig forretningsskik og god praksis, jf. § 43 og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf, være omfattet af den foreslåede bestemmelse, hvis Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i sagen. Det vil ligeledes omfatte sager om realkreditinstitutters ændring af renter, gebyrer, bidrag eller andet vederlag for realkreditlån til ugunst for forbrugeren, jf. §§ 53 b-53 d i lov om finansiel virksomhed, og oplysninger i sager om pengeinstitutters ændring af renter, gebyrer, bidrag eller andet vederlag for realkreditlignende lån til ugunst for forbrugeren, jf. § 48 a i lov om finansiel virksomhed. Det samme gør sig gældende for sager om optjening og bevarelse af pension for lønmodtagere, som flytter mellem EU-/EØS-lande, jf. §§ 60 b-60 e i lov om finansiel virksomhed. Som kompetent tilsynsmyndighed påser Finanstilsynet overholdelsen af lov om finansiel virksomhed og regler, der er udstedt i medfør af loven, jf. § 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Med den foreslåede ændring vil oplysninger i sager om god skik m.v. være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt i en nærmere afgrænset periode, hvis Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i den pågældende sag i medfør af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed. De sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse er tillagt kompetence til at træffe beslutning, fremgår af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynets bestyrelse træffer beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter samt i sager, der har videregående betydelige følger, jf. § 345, stk. 12, nr. 4. Ved reaktioner forstås afgørelser i forvaltningsretlig forstand, herunder påtaler og påbud, men reaktioner dækker også over administrative bødeforlæg og risikooplysninger. Finanstilsynets bestyrelse har dermed kompetence til at træffe beslutning om en reaktion, som retter sig mod en virksomhed under tilsyn. Bestyrelsen er også kompetent til at træffe beslutning om reaktioner i principielle sager vedrørende lovfortolkning og lovanvendelse, herunder ændring af Finanstilsynets tilsynsmæssige praksis. En sag har et principielt indhold, når der er tvivl af en vis betydning om fortolkningen af en bestemmelse, eller en hidtidig fortolkning ændres. At en sag vedrører en bestemmelse, der ikke har været anvendt før, gør ikke i sig selv sagen principiel. Videregående betydelige følger kan f.eks. være reaktioner, der påbyder, at en bestemt praksis skal følges, hvilket vil medføre anvendelse af betydelige ressourcer for den berørte virksomhed og andre tilsvarende virksomheder, eller at der er tale om en politianmeldelse.

Finanstilsynets bestyrelse træffer også beslutning om at overgive sager omfattet af § 345, stk. 12, nr. 4, til politimæssig efterforskning, jf. § 345, stk. 12, nr. 6. Det omfatter sager, hvor Finanstilsynet

vurderer, at der er sket en overtrædelse af en straffebelagt bestemmelse, hvorfor sagen bør overgives til anklagemyndigheden med henblik på at indlede en politimæssig efterforskning.

Oplysninger med nær tilknytning til sager om god skik m.v., hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i medfør af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, vil også være omfattet af tavshedspligten. Ved nær tilknytning til forstås oplysninger, som ikke er direkte omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence, men som relaterer sig til en sag om god skik m.v., hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning. Det vil være en forudsætning, at oplysningerne i et vist omfang afspejler de oplysninger, som indgår i den sag, hvor Finanstilsynets bestyrelse er tillagt beslutningskompetence. Det kan f.eks. være oplysninger om en tilsynsmæssig reaktion, herunder påbud og påtaler, der bliver forelagt Finanstilsynets bestyrelse med henblik på faglig og ledelsesmæssig sparring efter § 4, stk. 2, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 525 af 23. maj 2018 om forretningsordenen for bestyrelsen for Finanstilsynet, idet reaktionen og de indbefattede oplysninger relaterer sig til en beslutning, som Finanstilsynets bestyrelse skal træffe i medfør af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed.

Efter den foreslåede ændring vil oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik m.v. være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt fra det tidspunkt, hvor sagen og dens omstændigheder gør, at den er underlagt Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence i medfør af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning. Det vil være i forbindelse med sagsbehandlingen, at en sag vil blive omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence. Det vil være Finanstilsynet, der på baggrund af sagens omstændigheder konkret vurderer, om den enkelte sag er omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence og dermed underlagt tavshedspligt, indtil bestyrelsen har truffet beslutning. Finanstilsynet vil konkret skulle lægge vægt på, om sagens aktuelle omstændigheder giver klare holdepunkter for, at sagen vil medføre politianmeldelse af en eller flere fysiske eller juridiske personer, er af principiel karakter eller har videregående betydelige følger, og af den grund er omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence. Finanstilsynets bestyrelse træffer beslutning i sager om god skik m.v., når de kan medføre politianmeldelse, er af principiel karakter eller har videregående betydelige følger. Ændringen vil således alene omfatte et begrænset antal sager, idet hovedparten af beslutninger om god skik m.v. på Finanstilsynets område træffes af Finanstilsynet, jf. § 344 i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynet vil løbende vurdere, om sager om god skik m.v. er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence. Sager om god skik m.v. efter lov om finansiel virksomhed vil som udgangspunkt være omfattet af Finanstilsynets kompetence, jf. § 344 i lov om finansiel virksomhed, medmindre beslutningskompetencen er tillagt bestyrelsen for Finanstilsynet, jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6. Vurderer Finanstilsynet, at en sag er omfattet af bestyrelsens kompetence, vil sagen med lovforslaget være omfattet af tavshedspligten. Hvis en sag om god skik m.v. under sagsbehandlingen bliver omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence, men det efterfølgende viser sig, at den ikke længere kan anses for omfattet af beslutningskompetencen, vil oplysningerne i sagen ikke længere være omfattet af tavshedspligten fra det tidspunkt, hvor Finanstilsynet konstaterer, at bestyrelsen ikke skal træffe beslutning i sagen. Vurderingen af, om en sag om god skik m.v. er omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence vil dermed kunne ændres i takt med, at sagsbehandlingen skrider fremad,

fordi sagens omstændigheder eller øvrige forhold bevirker, at sagen ikke længere skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse.

Oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik m.v. vil ligeledes ikke længere være omfattet af tavshedspligten, når Finanstilsynets bestyrelse har truffet beslutning i sagen. Finanstilsynets bestyrelse vil træffe sine beslutninger i henhold til de regler, der følger af bekendtgørelse nr. 525 af 23. maj 2018 om forretningsorden for bestyrelsen for Finanstilsynet.

Med lovforslagets § 1, nr. 14, foretages en ændring af § 354, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed. Den foreslåede ændring indebærer, at Finanstilsynet har mulighed for at videregive tavshedsbelagte oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik m.v. til Forbrugerombudsmanden. Den foreslåede ændring skal ses i sammenhæng med § 348 a, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, der foreskriver, at Forbrugerombudsmanden uanset Finanstilsynets tavshedspligt har adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfattet af § 348 a, stk. 1.

Videregivelse af tavshedsbelagte oplysninger vil efter lovforslaget være betinget af, at oplysningerne er tavshedsbelagte i en begrænset periode som følge af det foreslåede § 354, stk. 3, 2. pkt. Den foreslåede ændring vil sikre, at Finanstilsynet fortsat vil kunne videregive oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik m.v. til Forbrugerombudsmanden, på trods af at oplysningerne er omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt som følge af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence.

Til nr. 14 (§ 354, stk. 6, nr. 46, i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynets ansatte er under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsyns- og afviklingsvirksomheden, og fortrolige oplysninger, som de får kendskab til fra Finansiell Stabilitet, jf. § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, samt eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

§ 354, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed fastsætter, i hvilke tilfælde og til hvem Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger omfattet af tavshedspligten i § 354, stk. 1. Finanstilsynet kan bl.a. i medfør af § 354, stk. 6, nr. 19, videregive fortrolige oplysninger til Erhvervsstyrelsen i sin egenskab af tilsynsmyndighed for efterlevelse af selskabslovgivningen, når videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet. Tilsvarende kan Finanstilsynet videregive fortrolige oplysninger til Datatilsynet som uafhængig tilsynsmyndighed for efterlevelse af databeskyttelsesreglerne, under forudsætning af at Datatilsynet har behov for oplysningerne til varetagelsen af sine opgaver, jf. § 354, stk. 6, nr. 45.

Endvidere følger det af § 354, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed, at enhver, der modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, bliver underlagt den samme skærpede tavshedspligt, som gælder for Finanstilsynets ansatte efter § 354, stk. 1.

§ 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder hovedreglen om Finanstilsynets tavshedspligt og er en særbestemmelse om tavshedspligt, jf. § 35 i offentlighedsloven. Det indebærer, at der ikke vil være ret til aktindsigt efter offentlighedsloven i oplysninger, der er omfattet af tavshedspligten efter § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Denne skærpede tavshedspligt går desuden videre end den tavshedspligt, der i henhold til forvaltningslovens § 27, stk. 1, påhviler alle offentligt ansatte.

Det følger af § 348 a, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at Forbrugerombudsmanden uanset Finanstilsynets tavshedspligt efter § 354 i lov om finansiel virksomhed har adgang til samtlige oplysninger i Finanstilsynets sager omfattet af § 348 a, stk. 1. Det omfatter sager, hvor en finansiel virksomheds kunder kan have lidt tab, som følge af at virksomheden har overtrådt § 43, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed eller bestemmelser udstedt i medfør af § 43, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Med lovforslaget foreslås det at indsætte et *nr. 46* i § 354, stk. 6, hvorefter Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Forbrugerombudsmanden i sager omfattet af § 354, stk. 3, 2. pkt.

Forslaget vurderes at være i overensstemmelse med bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (CRD IV) om udveksling af oplysninger og tavshedspligt.

Det foreslåede, nye nummer er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 13, der fastslår, at oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik m.v., hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning, er omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt fra det tidspunkt, sagen er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning. Finanstilsynet vil med den foreslåede bestemmelse have mulighed for at videregive oplysninger, der bliver fortrolige som følge af det foreslåede § 354, stk. 3, 2. pkt., til Forbrugerombudsmanden. Det er hensigten, at udvekslingen af fortrolige oplysninger mellem Finanstilsynet og Forbrugerombudsmanden begrænses til, hvad der er relevant og forholdsmæssigt under hensyn til formålet med udvekslingen.

Formålet er at sikre, at Finanstilsynet i sin egenskab som tilsynsmyndighed på det finansielle område kan videregive relevante oplysninger om tilsynet med forbrugerlovgivningen på det finansielle område til Forbrugerombudsmanden, der er den uafhængige tilsynsmyndighed for efterlevelse af markedsføringsregler og forbrugerbeskyttende regler. Med ændringen vil de fortrolige oplysninger kunne videregives, selvom oplysningerne er fortrolige som følge af det foreslåede § 354, stk. 3, 2. pkt.

Det foreslåede nummer skal ses i sammenhæng med § 348 a, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter Finanstilsynet kan videregive tavshedsbelagte oplysninger til Forbrugerombudsmanden i sager, der vedrører overtrædelse af § 43, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed og bestemmelser udstedt i medfør af § 43, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Med det foreslåede nummer vil Finanstilsynet fremover have mulighed for at videregive tavshedsbelagte oplysninger i alle typer af sager om god skik m.v. til Forbrugerombudsmanden. Derved vil Finanstilsynet kunne drøfte en konkret sag om god skik m.v., der skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse, med Forbrugerombudsmanden med henblik på at vurdere, om sagens omstændigheder bør give anledning til f.eks. en politianmeldelse eller påbud, der har videregående betydelige følger. Det foreslåede nummer vil således være med til at opretholde samarbejdet mellem Forbrugerombudsmanden og Finanstilsynet om håndhævelsen af forbrugerlovgivningen på det finansielle område. Forbrugerombudsmanden bliver indkaldt ved Finanstilsynets bestyrelses behandling af tilsynssager om god skik m.v., jf. § 345, stk. 14, i lov om finansiel virksomhed, og er i den forbindelse underlagt tavshedspligt, jf. § 345, stk. 16, i lov om finansiel virksomhed.

Ligesom det gælder i dag ved Finanstilsynets videregivelse af fortrolige oplysninger til andre myndigheder m.v. i medfør af § 354, stk. 6, vil fortroligheden følge oplysningerne, jf. § 354, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed. Det indebærer, at Forbrugerombudsmanden vil være omfattet af den samme skærpede tavshedspligt, som Finanstilsynets ansatte er underlagt i den periode, hvor oplysningerne i sager om god skik m.v. er omfattet af tavshedspligten. Forbrugerombudsmanden vil dermed ikke kunne videregive de fortrolige oplysninger i den periode, hvor oplysningerne er omfattet af § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, jf. det foreslåede § 354, stk. 3, 2. pkt. Når Finanstilsynets bestyrelse og Forbrugerombudsmanden har truffet beslutning i en sag om god skik m.v., vil oplysningerne ikke længere være fortrolige, men underlagt de almindelige regler om aktindsigt i offentlighedsloven.

Endelig skal det bemærkes, at ved eventuel videregivelse af personoplysninger til Forbrugerombudsmanden vil de gældende regler vedrørende persondatabeskyttelse også finde anvendelse, hvorfor behandlingen af persondata altid vil skulle ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Til nr. 15 (§ 361, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af § 361, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, at fysiske og juridiske personer omfattet af lov om betalingstjenester og elektroniske penge betaler et årligt grundbeløb til Finanstilsynet.

Lov om betalingstjenester og elektroniske penge blev ophævet pr. 1. januar 2018, samtidigt trådte lov om betalinger i kraft. Det krævede en ændring af henvisningen i § 361 i lov om finansiel virksomhed. Inden lov om betalinger trådte i kraft, blev § 361 ændret ved lov nr. 1547 af 19. december 2017 om ændring af finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love. Det blev foreslået i § 1, nr. 71, at nyaffatte § 361. Denne affattelse indeholdt

ved en fejl en henvisning til lov om betalingstjenester og elektroniske penge. Den korrekte henvisning følger af det fremsatte lovforslag jf. Folketingstidende 2017-18, A, L 10 som fremsat, side 14. Den korrekte henvisning følger også af de specielle bemærkninger, jf. Folketingstidende 2017-18, A, L 10 som fremsat, side 102. Under behandlingen af lovforslaget blev henvisningen til lov om betalinger ved en fejl ændret til Lov om betalingstjenester og elektroniske penge.

Det foreslås på den baggrund, at § 361, stk. 3, ændres så henvisningen til lov om betalingstjenester og elektroniske penge ændres til en henvisning til lov om betalinger.

Ændringen er af lovteknisk karakter og medfører ikke materielle ændringer. Ændringen er i øvrigt i overensstemmelse med det oprindelige forslag til lov om betalinger. Fejlen har ikke haft indflydelse på Finanstilsynets opkrævning af de i § 361, stk. 3, nævnte grundbeløb.

Til nr. 16 (§ 372 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 372 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder en generel bemyndigelsesbestemmelse, der giver erhvervsministeren bemyndigelse til at fastsætte regler, som er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser eller retsakter, som vedtages af Kommissionen i medfør af en række direktiver og forordninger. Sådanne retsakter er f.eks. regulatoriske standarder (RTS'er), der kan gennemføres ved bekendtgørelser.

Det foreslås, at Europa-Parlamentets og Rådets Forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt indsættes i § 372 a, stk. 1. Endvidere foreslås en nødvendig redaktionel ændring i ordlyden af § 372 a, stk. 1, som følge af at PEPP-forordningen foreslås tilføjet bestemmelsen.

Den foreslåede ændring af § 372 a, stk. 1, vil medføre, at erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte regler, der er nødvendige for at anvende eller gennemføre de afgørelser og retsakter, som vedtages af Kommissionen i medfør af PEPP-forordningen.

Det følger af PEPP-forordningens artikel 72, at Kommissionen er tillagt kompetence til at udstede delegerede retsakter, der udfylder forordningens bestemmelser. Denne kompetence er endnu ikke udnyttet, men der er i EIOPA allerede iværksat arbejde med indhentelse af input til disse delegerede retsakter. EIOPA's frist for at levere udkast til Kommissionen er den 14. august 2020.

Til nr. 17 (§ 372 c i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af Europa-Parlamentets og Rådets Forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt (PEPP-forordningen) artikel 34, stk. 6, sidste pkt., at medlemsstaterne skal offentliggøre de kriterier, der anvendes til at vurdere, om fysiske personer, der yder

rådgivning om PEPP-produkter, er i besiddelse af den nødvendige viden og kompetence til at opfylde deres forpligtelser i henhold til forordningen.

Det følger af PEPP-forordningens artikel 47, at medlemsstaterne skal fastsætte betingelser vedrørende nationale underkontis opsparingsfase, med mindre disse betingelser er fastsat i forordningen. Betingelserne kan navnlig omfatte aldersgrænse for start af opsparingsfase, minimumsvarighed af opsparingsfasen og minimumsindbetalinger samt disses kontinuitet.

Det følger af artikel 57, at medlemsstaterne skal fastsætte betingelser vedrørende nationale underkontis udbetalingsfase og udbetalingerne fra de nationale underkonti, med mindre disse betingelser er fastsat i forordningen. Betingelserne kan navnlig omfatte fastsættelse af minimumsalderen for start af udbetalingsfasen, af en maksimumsperiode mellem indtrædelse i en PEPP-ordning og opnåelse af pensionsalderen samt betingelser for tilbagekøb inden minimumsalderen for start af udbetalingsfasen, navnlig i tilfælde af alvorlige problemer.

Det foreslås, at der indsættes en ny § 372 c i lov om finansiel virksomhed. Det foreslås således i § 372 c, 1. pkt., at erhvervsministeren kan fastsætte regler om kompetencekrav til fysiske personer, der yder rådgivning om pensionsprodukter omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets Forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt. Det foreslås i 2. pkt., at erhvervsministeren endvidere kan fastsætte regler om nationale underkontis opsparings- og udbetalingsfase, samt udbetalinger herfra, i overensstemmelse med artikel 47 og 57 i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt.

Med den foreslåede bestemmelse vil ministeren få bemyndigelse til at udstede bekendtgørelser, der skal indeholde regler om kompetencekrav til fysiske personer, der yder rådgivning om PEPP-produkter, samt til at udstede bekendtgørelser, der skal indeholde betingelser for nationale underkontis opsparings- og udbetalingsfase, samt udbetalinger herfra.

Bestemmelsen gennemfører PEPP-forordningens artikel 34, stk. 6, sidste pkt., artikel 47, stk. 1. 1 og artikel 57, stk. 1.

Til nr. 18 (§ 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser i loven og i forordninger straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter øvrige lovgivning.

Med lovforslagets § 1, nr. 10, foreslås indsat en ny bestemmelse i § 200 a, i lov om finansiel virksomhed, hvorefter en ekstern revisor og en intern revisionschef i et forsikringsselskab pålægges meddelelsespligt til Finanstilsynet. Se nærmere herom i lovforslagets § 1, nr. 10.

Det foreslås, at overtrædelse § 200 a strafbelægges ved at § 200 a tilføjes straffebestemmelsen i § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af § 200 a, er den eksterne revisor og den interne revisionschef, da meddelelsespligten i medfør af § 200 a påhviler den enkelte eksterne revisor og interne revisionschef. Ved ekstern revisor forstås den revisor, som er valgt på virksomhedens generalforsamling til at forestå revisionen, eller som er udpeget af det valgte revisionsfirma, og som underskriver revisionspåtegningen på virksomhedens årsregnskab. Dette indebærer, at det er den valgte/udpegede eksterne revisor, og ikke det revisionsfirma revisoren repræsenterer, der kan straffes med bøde, hvis revisor tilsidesætter sin meddelelsespligt. På samme måde er det den interne revisionschef, og ikke selskabet, hvor den interne revisionschef er ansat, der vil blive straffet.

Overtrædelse af § 200 a kan f.eks. bestå i, at en ekstern revisor eller en intern revisionschef i et forsikringsselskab under udøvelsen af sit hverv bliver bekendt med et forhold eller en beslutning, der er af afgørende betydning for virksomhedens fortsatte aktivitet, uden straks at indberette dette til Finanstilsynet, jf. § 200 a, stk. 1.

En overtrædelse kan f.eks. også bestå i, at en revisor for en virksomhed, der besidder 20 procent af kapitalen i et forsikringsselskab, ved revisionen af virksomheden opdager, at der er forhold hos virksomheden, som kan udgøre en væsentlig overtrædelse af lovbestemmelser, som vedrører forsikringsselskabets aktivitet, og revisor ikke straks give meddelelse herom til Finanstilsynet, jf. § 200 a, stk. 2.

I praksis tilsigtes det ikke, at anvende straffebestemmelsen ved førstegangsovertrædelser af § 200 a, der ikke er grove. Bestemmelsen tiltænkes anvendt ved gentagne eller grove overtrædelser af § 200 a.

Til nr. 19 (§ 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, at overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser i loven og i forordninger straffes med bøde.

Overtrædelse af reglerne i 72 a kan straffes med bøde jf. § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Med lovforslagets § 1, nr. 5 og 6 foreslås det at nyaffatte § 72 a, samt at indføre en ny § 72 b.

Det foreslås, at overtrædelse af §§ 72 a og b kan straffes med bøde.

Ansvarssubjektet er finansielle virksomheder hvorved forstås pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og forsikringsselskaber, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiell virksomhed.

Ved overtrædelse af en strafbelagt bestemmelse i lov om finansiell virksomhed vil Finanstilsynet ud fra et proportionalitetshensyn vurdere den rette reaktionsform både i forhold til overtrædelsens karakter og i forhold til den overtrædende virksomhed. Konstaterer Finanstilsynet en overtrædelse af loven, kan Finanstilsynet give en påtale, et påbud eller politianmelde virksomheden. Ved vurderingen indgår bl.a. forhold vedrørende den konkrete overtrædelse, herunder om den er begået forsætligt eller uagtsomt, om det er en førstegangsforsæelse eller en gentagelsessituation, om virksomheden selv har gjort opmærksom på forholdet eller forsøgt at skjule det, samt hvor klart indholdet af den pågældende regel er.

Det foreslås herudover, at artiklerne 5-7, 18-30, 33-42, 44-46, 48, 50, og 52-56 i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning 2019/0143/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt tilføjes § 373, stk. 2.

Den foreslåede ændring vil medføre, at virksomheder omfattet af lov om finansiell virksomhed kan straffes med bøde for overtrædelser af forordningens artikel 5-7, 18-30, 33-42, 44-46, 48 50, og 52-56.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at artikel 67 i PEPP-forordningen forpligter medlemsstaterne til at pålægge administrative eller strafferetlige sanktioner for overtrædelser af en række af forordningens artikler.

Det følger således af artikel 67, stk. 1, i PEPP-forordningen, at medlemsstaterne skal fastsætte bestemmelser om passende administrative sanktioner og andre foranstaltninger, som finder anvendelse for overtrædelser af forordningen, og træffe alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. De fastsatte administrative sanktioner og andre foranstaltninger skal være effektive, forholdsmæssige og have afskrækkende virkning.

Medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner som omhandlet i første afsnit for overtrædelser, der er underlagt strafferetlige sanktioner i henhold til deres nationale ret.

Det følger endvidere af artikel 67, stk. 2, i PEPP-forordningen, at følgende overtrædelser som minimum skal sanktioneres:

a) en finansiell virksomhed som omhandlet i artikel 6, stk. 1, har opnået en registrering af et PEPP-produkt ved hjælp af urigtige eller vildledende erklæringer eller på anden uretmæssig vis i strid med artikel 6 og 7.

b) en finansiel virksomhed som omhandlet i artikel 6, stk. 1, udbyder henholdsvis distribuerer produkter under betegnelsen »paneuropæisk personligt pensionsprodukt« eller »PEPP-produkt« uden den fornødne registrering

c) en PEPP-udbyder har undladt at give adgang til portabilitetsydelsen i strid med artikel 18 og 19 eller at give oplysninger om denne ydelse i henhold til artikel 20 og 21 eller ikke har opfyldt kravene og forpligtelserne i kapitel IV, kapitel V, artikel 50 og kapitel VII

I det følgende henvises til en række begreber fra PEPP-forordningen, som er defineret i PEPP-forordningens artikel 2.

Nedenfor anføres en mere uddybende beskrivelse af indholdet af de enkelte artikler i PEPP-forordningen, der strafbelægges med den foreslåede bestemmelse:

I medfør af artikel 5, stk. 1, må et PEPP-produkt kun udbydes og distribueres i Unionen, hvis det er registreret i det centrale offentlige register, der føres af EIOPA.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 5 er den finansielle virksomhed der udbyder eller distribuerer under betegnelsen ”paneuropæisk personligt pensionsprodukt” eller ”PEPP-produkt”. Den strafbare handling består i at udbyde eller distribuere produkter under betegnelsen ”paneuropæisk personligt pensionsprodukt” eller ”PEPP-produkt”, uden at have opnået registrering af produktet i overensstemmelse med artikel 6.

I medfør af artikel 6, stk. 2, skal de i stk. 1 anførte finansielle virksomheder indgive ansøgning til den nationale, kompetente myndighed, og ansøgningen skal indeholde nærmere angivne oplysninger, som oplystes i stk. 2.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 6, stk. 2, er den finansielle virksomhed, der indgiver ansøgning til Finanstilsynet om registrering af et PEPP-produkt. Den strafbare handling består i at angive urigtige eller vildledende erklæringer/oplysninger til brug for ansøgning efter artikel 6, eller på anden uretmæssig vis at opnå registrering af et PEPP-produkt i strid med artikel 6.

I medfør af artikel 6, stk. 6, 2. pkt. skal enhver ændring i den dokumentation eller de dokumenter, der er indgivet i forbindelse med ansøgningen om registrering, meddeles Finanstilsynet omgående.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 6, stk. 6, 2. pkt., er den finansielle virksomhed, der til Finanstilsynet har indgivet ansøgning om registrering af et PEPP-produkt. Den strafbare handling består i ikke straks/uden ugrundet ophold at give Finanstilsynet besked om ændringer i de indsendte oplysninger.

I medfør af artikel 7, stk. 3, kan en finansiel virksomhed, som omtalt i artikel 6, stk. 1, udbyde eller distribuere et PEPP-produkt fra og med den dato, produktet registreres i det centrale, offentlige register.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 7, stk. 3, er den finansielle virksomhed, der til Finanstilsynet har indgivet ansøgning om registrering af et PEPP-produkt. Den strafbare handling består i at udbyde eller distribuere et PEPP-produkt, før det er registreret i det centrale, offentlige register, der føres af EIOPA.

I medfør af artikel 18, stk. 1, skal PEPP-udbydere på anmodning give PEPP-opsparende adgang til portabilitetsydelsen, jf. artikel 17.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 18, stk. 1, er den PEPP-udbyder, som fører den pågældende PEPP-opsparende konti. Den strafbare handling består i ikke at give PEPP-opsparende adgang til portabilitetsydelsen, eksempelvis ved ikke at tillade fortsatte indbetalinger til den eksisterende PEPP-konto efter flytning eller ved at ændre i vilkårene herfor.

I medfør af artikel 18, stk. 2, skal PEPP-udbyderen eller -distributøren, når denne foreslår et PEPP-produkt, give potentielle PEPP-opsparende oplysning om portabilitetsydelsen og om hvilke underkonti, der er umiddelbart tilgængelige. Oplysningen om hvilke underkonti, der er tilgængelige, skal gives i forbindelse med, at PEPP-produktet foreslås.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 18, stk. 2, er PEPP-udbyderen eller PEPP-distributøren, som foreslår et PEPP-produkt til den potentielle PEPP-opsparende. Den strafbare handling består i ikke at give den potentielle PEPP-opsparende oplysning om hvilke underkonti, der er umiddelbart tilgængelige.

I medfør af artikel 18, stk. 3, skal PEPP-udbyderen inden tre år efter den dato, hvor forordningen finder anvendelse, tilbyde nationale underkonti for mindst to medlemsstater, hvis PEPP-udbyderen anmodes herom.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 18, stk. 3, er PEPP-udbyderen. Den strafbare handling består i ikke inden 15. august 2023 at udbyde underkonto i mindst to medlemsstater, hvis PEPP-udbyderen er blevet anmodet herom af PEPP-opsparende.

I medfør af artikel 19, stk. 1, 1. pkt., skal PEPP-udbydere, når de giver adgang til portabilitetsydelsen ved at etablere en ny underkonto til en PEPP-konto, sikre sig, at underkontoen lever op til de retlige krav og betingelser, som i medfør af art. 47 og 57 fastsættes i national ret for PEPP-produkter i PEPP-opsparende nye bopælsmedlemsstat.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 19, stk. 1 er PEPP-udbyderen. Den strafbare handling består i, at PEPP-udbyderen ikke sikrer sig, at underkontoen lever op til de retlige krav og betingelser

til opsparings- og udbetalingsfasen, som i medfør af forordningens artikel 47 og 57, skal fastsættes i Danmark. Endvidere vil det være en strafbar handling i medfør af artikel 19, stk. 1, 2. pkt., hvis PEPP-udbyderen ikke opfører alle transaktioner på PEPP-kontoen på en tilsvarende underkonto.

Det fremgår blandt andet af artikel 20, at PEPP-udbyderen umiddelbart efter at være blevet underrettet om PEPP-opsparerens flytning til en anden medlemsstat skal oplyse denne om muligheden for at åbne en ny underkonto under PEPP-opsparerens PEPP-konto samt om fristen, inden for hvilken en sådan konto kan åbnes. PEPP-udbyderen skal udlevere en PEPP-KID, der er udfærdiget som foreskrevet i artikel 28, og med et særligt afsnit om de specifikke krav, der gælder for underkontoen i det land, som opspareren er flyttet til (artikel 28, stk. 3, litra g). PEPP-udbyderen skal endvidere tilbyde PEPP-opspareren en individuel anbefaling af, hvorvidt det vil være mere favorabelt at åbne en ny underkonto og indbetale på denne, end at fortsætte med at indbetale på den sidst åbnede PEPP-konto.

Hvis det ikke er muligt at åbne en ny underkonto i opsparerens nye bopælsmedlemsstat, skal PEPP-udbyderen informere opspareren om retten til at skifte straks og vederlagsfrit, samt om muligheden for fortsat at spare op på den sidst åbnede konto

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 20, stk. 1 er PEPP-udbyderen. Den strafbare handling består i blandt andet i:

- ikke at oplyse PEPP-opspareren om muligheden for at åbne en ny underkonto under PEPP-opsparerens PEPP-konto,
- ikke at oplyse om fristen for at åbne en sådan ny underkonto,
- ikke at give oplysningerne til PEPP-opspareren umiddelbart efter at være blevet underrettet om PEPP-opsparerens flytning til en anden medlemsstat, ikke at udlevere en PEPP KID for den pågældende underkonto,
- ikke at udlevere PEPP-KID'et vederlagsfrit, ikke at give PEPP-opspareren en individuel anbefaling af fordelagtigheden i at vælge at oprette en ny underkonto fremfor at fortsætte indbetalingerne på den senest oprettede konto, og
- i de tilfælde hvor den eksisterende PEPP-udbyder ikke kan gøre en ny underkonto tilgængelig, ikke at oplyse PEPP-opspareren om retten til at skifte straks og vederlagsfrit til en anden PEPP-udbyder og om retten til fortsat at indbetale på den senest oprettede underkonto.

I medfør af artikel 21, stk. 1, skal PEPP-udbyderen, når denne ønsker at åbne en ny underkonto for en værtsmedlemsstat for første gang, underrette de kompetente myndigheder i hjemlandet. Underretningen skal i henhold til stk. 2 indeholde standardaftalevilkår for PEPP-aftalen, jf. artikel 4, herunder bilaget for den nye underkonto, PEPP KID'et, der indeholder de specifikke krav til den underkonto, der svarer til den nye underkonto, jf. artikel 28, stk. 3, litra g), PEPP-oversigten, jf. artikel 36, og oplysninger om aftalevilkår som omhandlet i artikel 19, stk. 2, hvor dette er relevant. Sker der ændringer i de indsendte oplysninger, skal PEPP-udbyderen underrette de kompetente myndigheder i hjemlandet mindst en måned inden ændringen træder i kraft, jf. stk. 6.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 21 er PEPP-udbyderen. Den strafbare handling består blandt andet i ikke at oplyse de kompetente myndigheder i hjemlandet om, at PEPP-udbyderen agter at åbne en underkonto i en anden medlemsstat, ikke at indlevere de påkrævede oplysninger til Finanstilsynet eller ikke at underrette Finanstilsynet mindst en måned før, ændringer i de indleverede oplysninger træder i kraft. Endvidere vil det være en strafbar handling, at PEPP-udbyderen åbner en underkonto i en medlemsstat, før Finanstilsynet har givet meddelelse om, at det må ske. Det følger af bestemmelsens stk. 5, at Finanstilsynet giver denne meddelelse, når de indleverede oplysninger er sendt til de kompetente myndigheder i værtslandet og disse har kvitteret for modtagelsen. Da oprettelsen af nye underkonti skal afvente denne proces, er der i forordningen fastsat korte frister for sagsbehandlingen.

I medfør af artikel 22 skal PEPP-udbydere og PEPP-distributører som et generelt princip altid handle ærligt, redeligt og professionelt i deres PEPP-kunders bedste interesse ved udførelsen af distributionsvirksomhed.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 22 er PEPP-udbydere og PEPP-distributører. Den strafbare handling består i ikke at handle ærligt, redeligt og professionelt og med PEPP-kundens bedste interesse for øje.

I medfør af artikel 23, stk. 1, skal PEPP-udbydere og PEPP-distributører ved distributionen af PEPP-produkter overholde gældende nationale ret, der gennemfører bestemmelserne i kapitel V og VI i Europa-parlamentets og Rådets direktiv 2016/97/EU om forsikringsdistribution med undtagelse af artiklerne 20, 23, 25 og 30, stk. 3, samt umiddelbart gældende EU-ret vedtaget i henhold til disse bestemmelser i relation til distribution af sådanne produkter samt denne forordning med undtagelse af artikel 34, stk. 4.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 23, stk. 1, er PEPP-udbydere og PEPP-distributører. Den strafbare handling består i ikke at overholde bestemmelserne i lov om forsikringsformidling for så vidt angår god skik og supplerende krav til forsikringsbaserede investeringsprodukter. Der henvises til de specielle bemærkninger til lovforslag 2017/1 LF 8.

I medfør af artikel 24 skal PEPP-udbydere og PEPP-distributører gøre alle dokumenter og oplysninger, som beskrives i forordningens kapitel IV, tilgængelige for PEPP-kunder elektronisk og vederlagsfrit, forudsat at PEPP-kunden er i stand at lagre sådanne oplysninger på en måde, der giver mulighed for fremtidig henvisning og i et tidsrum, der er tilstrækkelig langt til informationsformålet, og at værktøjet giver mulighed for uændret reproduktion af de lagrede oplysninger. PEPP-udbydere og PEPP-distributører skal tillige på anmodning stille disse dokumenter og oplysninger vederlagsfrit til rådighed på et andet varigt medium, herunder papir. PEPP-udbydere og PEPP-distributører skal oplyse PEPP-kunder om deres ret til vederlagsfrit at anmode om en kopi af disse dokumenter på et andet varigt medium, herunder papir.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 24 er PEPP-udbydere og PEPP-distributører. Den strafbare handling består i ikke at gøre de i kapitel IV beskrevne dokumenter, herunder PEPP KID, PEPP-aftale, den individuelle rådgivning i henhold til artikel 34, PEPP-oversigt, oplysninger om udbetalingsfasen i henhold til artikel 38, og oplysninger om de antagelser, der ligger til grund for pensionsprognoser medtaget i PEPP-oversigten, tilgængelige elektronisk, vederlagsfrit og på en måde, hvor PEPP-kunder kan lagre oplysningerne og sådan at PEPP-kunder kan tilgå og reproducere oplysningerne i uændret form i et tidsrum, der tjener informationsformålet. Det vil endvidere være strafbart ikke på anmodning vederlagsfrit at stille oplysningerne til rådighed på et varigt medium, eksempelvis papir. Ligeledes er det strafbart ikke at oplyse PEPP-kunder om, at de har ret til vederlagsfrit at få udleveret en kopi af oplysningerne på et varigt medium.

I medfør af artikel 25, stk. 1, 1.-5. pkt., skal PEPP-udbydere opretholde, anvende og revidere en procedure til godkendelse af det enkelte PEPP-produkt eller væsentlige justeringer af et eksisterende PEPP-produkt inden distributionen til PEPP-kunder. Produktgodkendelsesproceduren skal være forholdsmæssigt afpasset og hensigtsmæssig i forhold til PEPP-produktets art. Som led i produktgodkendelsesproceduren skal hvert PEPP-produkt have angivet en afgrænset målgruppe, det skal sikres, at alle relevante risici for denne afgrænsede målgruppe vurderes, og at den tilsigtede distributionsstrategi er i overensstemmelse med den afgrænsede målgruppe, og der skal træffes hensigtsmæssige foranstaltninger for at sikre, at PEPP-produktet distribueres til den afgrænsede målgruppe. PEPP-udbyderen skal forstå og regelmæssigt revidere de PEPP-produkter, som denne udbyder, under hensyntagen til eventuelle begivenheder, som materielt kunne påvirke de potentielle risici for den afgrænsede målgruppe, for som minimum at vurdere, om PEPP-produkterne stadig opfylder den afgrænsede målgruppes behov, og om den tilsigtede distributionsstrategi stadig er hensigtsmæssig. PEPP-udbydere skal give PEPP-distributører alle relevante oplysninger om PEPP-produktet samt produktgodkendelsesproceduren, herunder den afgrænsede målgruppe for PEPP-produktet.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 25, stk. 1, 1.-5. pkt., er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at opretholde, anvende og revidere en produktgodkendelsesprocedure, der er forholdsmæssigt afpasset og hensigtsmæssig, til brug for godkendelse af nye PEPP-produkter eller væsentlige ændringer i udbyderens eksisterende PEPP-produkter. Det er også strafbart ikke at angive en afgrænset målgruppe i produktgodkendelsesproceduren, ikke at sikre at den tilsigtede distributionsstrategi er i overensstemmelse med den afgrænsede målgruppe og at undlade at træffe hensigtsmæssige foranstaltninger for at sikre, at PEPP-produktet distribueres til den afgrænsede målgruppe. Det er endvidere strafbart for PEPP-udbyderen ikke regelmæssigt at revidere de PEPP-produkter, vedkommende udbyder, og i den forbindelse at tage hensyn til eventuelle begivenheder, som materielt kunne påvirke de potentielle risici for den afgrænsede målgruppe, for derved som minimum at vurdere, om PEPP-produkterne stadig opfylder den afgrænsede målgruppes behov, og om den tilsigtede distributionsstrategi stadig er hensigtsmæssig. Derudover vil det være strafbart for PEPP-udbyderen ikke at give PEPP-distributøren alle relevante oplysninger om PEPP-produktet og produktgodkendelsesproceduren inklusiv den afgrænsede målgruppe.

I medfør af artikel 25, stk. 1, 6. pkt., skal PEPP-distributører have indført passende ordninger, som gør det muligt at indhente de i 5. pkt. omhandlede oplysninger og forstå hvert PEPP-produkts egenskaber og afgrænsede målgruppe.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 25, stk. 1, 6. pkt., er PEPP-distributører. Den strafbare handling består i at undlade at indføre sådanne passende ordninger, hvormed PEPP-distributøren kan indhente alle relevante oplysninger om PEPP-produktet og produktgodkendelsesproceduren, herunder den for produktet afgrænsede målgruppe, og forstå det enkelte PEPP-produkts egenskaber og målgruppe.

I medfør af artikel 26 skal PEPP-udbydere inden et PEPP-produkt udbydes udarbejde et PEPP KID for et pågældende produkt. PEPP KID'et skal udarbejdes i overensstemmelse med anvisningerne i artikel 26, stk. 2-9, artikel 27 og artikel 28 og skal offentliggøres på PEPP-udbyderens hjemmeside.

Af artikel 26, stk. 2-9 følger en række generelle formkrav for PEPP KID'et, herunder krav til sproget, opsætning og hvornår der skal udarbejdes selvstændige PEPP KID'er, samt krav om andre oplysninger, potentielle PEPP-opsparende skal have før aftaleindgåelsen.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 26 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at overholde de krav, der stilles til udformningen af PEPP KID'et, eksempelvis at anvende en lille skriftstørrelse, der besværliggør læsningen, eller undlade at give potentielle PEPP-opsparende de øvrige oplysninger, eksempelvis undlade at henvise til eventuelle offentligt tilgængelige indberetninger om PEPP-udbyderens økonomiske situation, herunder dennes solvens, således at potentielle PEPP-opsparende har nem adgang til disse oplysninger.

I medfør af artikel 27 skal PEPP KID'et affattes på de officielle sprog eller på mindst et af de officielle sprog, der anvendes i den del af medlemsstaten, hvor PEPP-produktet distribueres eller på et andet sprog, som de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat har accepteret. Hvis dokumentet er affattet på et andet sprog, skal det oversættes, og oversættelsen skal nøje gengive indholdet af det oprindelige PEPP KID. Hvis et PEPP-produkt markedsføres i en medlemsstat gennem markedsføringsmateriale affattet på et eller flere af denne medlemsstats officielle sprog, skal PEPP KID'et som minimum være affattet på de tilsvarende officielle sprog. PEPP KID'et stilles efter anmodning til rådighed i et format, der er passende for PEPP-opsparende med synsudsættelse.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 27 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at udarbejde PEPP KID'et på mindst et af de officielle sprog, der anvendes i den del af medlemsstaten, hvor PEPP-produktet distribueres, eller på et andet sprog, som er accepteret af de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat. Hvis PEPP-udbyderens PEPP KID er affattet på et andet sprog, vil det være strafbart ikke at sikre, at dokumentet bliver oversat, og at oversættelsen nøje gengiver indholdet af det oprindelige PEPP KID. Det vil endvidere være strafbart, hvis PEPP KID'et ikke findes på de samme officielle sprog som det markedsføringsmateriale, der anvendes til

at markedsføre et PEPP-produkt i en medlemsstat, eller hvis PEPP-udbyderen ikke på anmodning stiller PEPP KID'et til rådighed i et format, der er passende for PEPP-opsparene med synsudsættelse.

Det følger af artikel 28, stk. 1-4, hvilket indhold PEPP KID'et skal have, hvilke overskrifter, der skal indgå, og hvordan det kan præsenteres digitalt.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 28 er PEPP-udbydere. Den straffbare handling består i ikke at udarbejde PEPP KID'et i overensstemmelse med de forskrifter, der følger af artikel 28. Det vil eksempelvis være ikke at medtage de angivne overskrifter, eller ikke at angive de omkostninger, som er forbundet med en investering, i både procent og beløb, jf. stk. 3, litra f, 1. pkt.

I medfør af artikel 29 må skal markedsføringsmateriale, der indeholder specifikke oplysninger om et PEPP-produkt, ikke indeholde udsagn, som er i modstrid med oplysningerne i PEPP KID'et eller mindsker betydningen af dette. I markedsføringsmaterialet angives det, at der findes et PEPP KID, og hvordan og hvor det kan erhverves, herunder PEPP-udbyderens websted.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 29 er PEPP-udbydere. Den straffbare handling består i at markedsføringsmaterialet indeholder udsagn, som er i modstrid med oplysningerne i PEPP KID'et eller mindsker betydningen af disse oplysninger, samt at det ikke af markedsføringsmaterialet fremgår, at der findes et PEPP KID, og hvor og hvordan der kan opnås adgang til det, eksempelvis ved henvisning til PEPP-udbyderens hjemmeside.

I medfør af artikel 30 gennemgår PEPP-udbyderen oplysningerne i PEPP KID'et mindst en gang om året og ændrer omgående dokumentet, hvis gennemgangen viser, at der er behov for ændringer. Den ændrede udgave gøres straks tilgængelig.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 30 er PEPP-udbydere. Den straffbare handling består i, at PEPP-udbyderen ikke mindst en gang om året gennemgår oplysningerne i PEPP KID'et og omgående ændrer dokumentet, hvis der viser sig behov herfor. Det vil ligeledes være strafbart, hvis der foretages ændringer i oplysningerne i PEPP KID'et, og det ændrede dokument ikke straks gøres tilgængeligt.

I medfør af artikel 33 skal PEPP-udbydere og -distributører stille alle de PEPP KID'er, der er udarbejdet i overensstemmelse med artikel 26, til rådighed for potentielle PEPP-opsparene i forbindelse med rådgivning om eller tilbud om salg af et PEPP-produkt, i god tid før de pågældende PEPP-opsparene er bundet af en PEPP-aftale eller et tilbud vedrørende den pågældende PEPP-aftale. PEPP-udbyderen kan opfylde dette ved at stille PEPP KID'et til rådighed for en fysisk person, der har en skriftlig beføjelse til at træffe investeringsbeslutninger på vegne af PEPP-opsparereren i forbindelse med transaktioner, der foretages i medfør af denne skriftlige beføjelse.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 33 er PEPP-udbydere og -distributører. Den strafbare handling består i ikke at stille alle de PEP KID'er, som PEPP-udbyderen har udarbejdet for sine produkter, til rådighed for potentielle PEPP-opsparere forud for aftaleindgåelse. Dokumenterne skal være til rådighed i forbindelse med rådgivning om eller tilbud om salg af et PEPP-produkt, og i god tid før de pågældende PEPP-opsparere er bundet af en PEPP-aftale eller et tilbud vedrørende den pågældende PEPP-aftale.

Hvis PEPP-opspareren har udpeget en fysisk person som sin repræsentant, der skriftligt har fået beføjelse til at træffe investeringsbeslutninger på vegne af PEPP-opspareren, kan PEPP-udbyderen opfylde kravet ved at stille PEPP KID'et til rådighed for repræsentanten.

I medfør af artikel 34 skal PEPP-udbyderen eller -distributøren i forbindelse med rådgivning og før indgåelse af en PEPP-aftale udlevere individuelt tilpassede dokumenter til den potentielle PEPP-opsparer, så denne kan træffe en informeret investeringsbeslutning. De forskellige dokumenter er nærmere beskrevet i artikel 34, stk. 1-3. Derudover skal PEPP-udbyderen eller -distributøren indhente konkrete oplysninger om den potentielle PEPP-opsparers viden og erfaring inden for investeringer, samt vedkommendes investeringsmål og evne til at bære tab, for derved at kunne anbefale det bedst egnede produkt til den pågældende, potentielle PEPP-opsparer. PEPP-udbyderens ansvarsområder må ikke reduceres, fordi rådgivningen ydes helt eller delvist gennem et automatiseret eller semiautomatiseret system. PEPP-udbydere og -distributører skal på anmodning over for de kompetente myndigheder kunne dokumentere, at fysiske personer, som yder rådgivning om PEPP-produkter, er i besiddelse af den nødvendige viden og kompetence til at opfylde deres forpligtelser i henhold til denne forordning.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 34 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at udlevere de i artiklen beskrevne dokumenter. Et eksempel kan være, at PEPP-udbyderen ikke indhenter nødvendige oplysninger fra den potentielle PEPP-opsparer og på baggrund heraf leverer en specifikation af den pågældende, potentielle PEPP-opsparers pensionsrelaterede efterspørgsel og behov, herunder det eventuelle behov for at erhverve et produkt, der tilbyder annuiteter, jf. artikel 34, stk. 1, 1. pkt. Det vil endvidere være strafbart, hvis PEPP-udbyderen ikke indhenter de nødvendige oplysninger, som er beskrevet i artikel 34, stk. 4, og ikke at lægge disse til grund for sin anbefaling. Det kan eksempelvis være ikke at indhente oplysninger om den potentielle PEPP-opsparers investeringsmål og risikotolerance. PEPP-udbyderen bærer det fulde ansvar for indhentelsen af nødvendige oplysninger fra den potentielle PEPP-opsparer og udarbejdelsen af individuelt tilpassede dokumenter, også såfremt rådgivningen ydes helt eller delvist gennem et automatiseret eller semiautomatiseret system. Desuden vil det være strafbart, hvis PEPP-udbyderen ikke over for de kompetente myndigheder kan dokumentere, at fysiske personer, som yder rådgivning om dennes PEPP-produkter, er i besiddelse af den viden og kompetence, som er nødvendig, for at kunne opfylde deres forpligtelser i henhold til forordningen.

I medfør af artikel 35 skal PEPP-udbyderen for hver PEPP-opsparer årligt udarbejde et kortfattet, personligt dokument til udlevering under opsparingsfasen med centrale oplysninger for hver PEPP-

opsparer, hvori der tages hensyn til de særlige forhold i de nationale pensionssystemer og al den relevante lovgivning, herunder den nationale social-, arbejdsmarkeds- og skatteret. En såkaldt PEPP-oversigt, ordet ”PEPP-oversigt” skal fremgå af overskriften, datoer i dokumentet skal være nøjagtige og skal fremgå tydeligt, oplysninger i dokumentet skal være nøjagtige og opdaterede, og foretages der væsentlige ændringer i forhold til den senest udarbejdede PEPP-oversigt, skal disse fremgå tydeligt. Derudover skal PEPP-opspareren under hele aftalens løbetid omgående orienteres om enhver ændring i de i stk. 6, stk. 2, litra a - c nævnte forhold.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 35 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke under hele opsparingsfasen at udarbejde en årlig PEPP-oversigt med centrale oplysninger for hver PEPP-opsparer og i overensstemmelse med artikel 35, stk. 1-5, eller ikke omgående at orientere om ændringer de i stk. 2, litra a-c nævnte forhold. Et eksempel kan være ikke omgående at orientere PEPP-opspareren om en ændring i de almindelige eller særlige policebetingelser.

I medfør af artikel 36, stk. 1, skal PEPP-udbyderen som minimum medtage de i litra a-l angivne centrale oplysninger.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 36, stk. 1 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at medtage de oplysninger, som opremses i litra a-l. Et eksempel kan være ikke at inkludere opdaterede oplysninger om de bidrag, PEPP-opspareren eller en tredjepart har indbetalt til PEPP-kontoen i løbet af de foregående 12 måneder, eller ikke at opdele PEPP-oversigten på alle eksisterende underkonti, hvis der er flere tilknyttet PEPP-opsparerens PEPP-konto.

I medfør af artikel 37 skal PEPP-oversigten angive, hvor og hvordan der kan indhentes supplerende oplysninger. I bestemmelsens stk. 1, litra a – e anføres eksempler på supplerende oplysninger, som det af PEPP-oversigten skal fremgå, hvor og hvordan PEPP-opspareren kan hente.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 37, stk. 1 PEPP-udbydere, som er ansvarlige for udfærdigelse af PEPP-oversigten, jf. artikel 35, stk. 1, 1. pkt. Den strafbare handling består i ikke i at inkludere oplysning i PEPP-oversigten om, hvor og hvordan PEPP-opspareren kan indhente supplerende oplysninger. Et eksempel kan være at undlade at anvise i PEPP-oversigten, hvor PEPP-opspareren kan finde yderligere praktiske oplysninger om PEPP-opsparerens rettigheder og muligheder, herunder med hensyn til investeringer, udbetalingsfasen, skift af udbyder og portabilitetsydelsen.

I medfør af artikel 38, stk. 1 skal PEPP-udbydere ud over PEPP-oversigten to måneder før de datoer, der er omhandlet i artikel 59, stk. 1, litra a og b, eller på anmodning af PEPP-opspareren, give hver enkelt PEPP-opsparer oplysninger om den kommende start på udbetalingsfasen, de mulige udbetalingsformer og muligheden for, at PEPP-opspareren kan ændre udbetalingsform i overensstemmelse med artikel 59, stk. 1. I medfør af stk. 2 skal PEPP-udbydere i udbetalingsfasen hvert år give PEPP-modtagere oplysninger om de PEPP-ydelser, der skal udbetales, og den tilsvarende udbetalingsform, og hvis PEPP-opspareren fortsat foretager indbetalinger eller fortsat bærer investeringsrisici i udbetalingsfasen, skal PEPP-udbyderen fortsat levere PEPP-oversigten med de relevante oplysninger.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 38 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling efter stk. 1 består i ikke henholdsvis 14 måneder før og to måneder før påbegyndelse af udbetalingsfasen, eller på anmodning fra PEPP-opsparerer, at give den enkelte PEPP-opsparer oplysninger om den kommende start på udbetalingsfasen, de mulige udbetalingsformer og muligheden for at ændre udbetalingsform i overensstemmelse med artikel 59, stk. 1. Et eksempel på en overtrædelse af bestemmelsen kan f.eks. være, at PEPP-opsparerer ikke på anmodning gives oplysning om de mulige udbetalingsformer. Den strafbare handling efter stk. 2 består i ikke under udbetalingsfasen årligt at give PEPP-modtagerne oplysninger om de PEPP-ydelser, der skal udbetales, og den tilsvarende udbetalingsform. Det er endvidere en overtrædelse af stk. 2 ikke at levere den årlige PEPP-oversigt med de relevante, centrale oplysninger, hvis PEPP-opsparerer fortsat foretager indbetalinger eller fortsat bærer investeringsrisici i udbetalingsfasen.

I medfør af artikel 39 skal PEPP-udbyderen på anmodning af en PEPP-opsparer eller en PEPP-modtager eller disses repræsentanter give de supplerende oplysninger, der er omhandlet i artikel 37, stk. 1, samt supplerende oplysninger om de antagelser, der ligger til grund for de prognoser, der er omhandlet i artikel 36, stk. 1, litra d.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 39 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i på anmodning fra en PEPP-opsparer, en PEPP-modtager eller en repræsentant for disse, undlade at give de supplerende oplysninger, der er omhandlet i artikel 37, stk. 1 samt supplerende oplysninger om de antagelser, der ligger til grund for de prognoser, der er omhandlet i artikel 36, stk. 1, litra d. Et eksempel kan være ikke at udlevere PEPP-udbyderens offentligt tilgængelige årsregnskaber eller årsrapporter, eller ikke at give supplerende oplysninger om de pensionsprognoser, der fremgår af PEPP-oversigten.

I medfør af artikel 40 skal PEPP-udbydere ud over de oplysninger, som følger af sektorspecifik lovgivning, til de kompetente myndigheder indberette de oplysninger, som er nødvendige for tilsynsprocessen. Af stk. 1 fremgår hvilket formål, de skal tjene, af stk. 3 fremgår hvilke elementer, som skal indgå og fra hvilke kilder, og af stk. 4 fremgår krav til kvaliteten af oplysningerne. I stk. 5 er opremset hvilke oplysninger, PEPP-udbydere årligt skal indberette til de kompetente myndigheder. Det følger endvidere af stk. 6, at PEPP-udbydere skal have indført passende systemer og strukturer, som gør det muligt at opfylde kravene i stk. 1-5, og at PEPP-udbydere skal have en nedskreven politik, som er godkendt af PEPP-udbyderens ledelses-, tilsyns- eller administrationsorgan, til løbende at sikre de indsendte oplysningers hensigtsmæssighed. Derudover skal PEPP-udbydere i henhold til stk. 8 forelægge den relevante nationale myndighed alle de oplysninger, der er nødvendige for, at der kan nydes godt af fordele eller incitament, der måtte være knyttet til indbetalinger og ydelser.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 40 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at indberette de relevante oplysninger af den kvalitet eller med det indhold, som fremgår af bestemmelsens stk. 1-4, ikke årligt at indsende de oplysninger, der fremgår af stk. 5, eller ikke at overholde kravene om passende systemer og en nedskrevet politik, som foreskrevet i stk. 6.

I medfør af artikel 41 skal PEPP-udbydere investere de aktiver, der svarer til PEPP-produktet, i overensstemmelse med prudent person-princippet og øvrige krav fastsat i artikel 41, stk. 1, litra a-h, medmindre der findes strengere bestemmelser i den nationale lovgivning.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 41 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at følge de i bestemmelsen fastsatte krav for investering. Det vil eksempelvis være ikke at investere i overensstemmelse med prudent person-princippet, og dermed ikke i overensstemmelse med, hvad PEPP-opsparene er stillet i udsigt, eller ikke at udsætte udbyderen selv eller de aktiver, der svarer til PEPP-produktet, for overdreven gearing, jf. stk. 1, litra h.

I medfør af artikel 42 kan PEPP-udbydere tilbyde PEPP-opsparene op til seks investeringsmuligheder, hvoraf en skal være et grundlæggende PEPP-produkt. I de øvrige kan indgå alternative investeringsmuligheder. Alle investeringsmuligheder skal imidlertid udformes på grundlag af en garanti eller en risikoreduktionsteknik, som sikrer PEPP-opsparene en tilstrækkelig beskyttelse.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 42 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i, at tilbyde PEPP-opsparene flere end seks investeringsmuligheder, ikke at inkludere et grundlæggende PEPP-produkt i sine investeringsmuligheder, eller ikke at udforme investeringsmuligheder på andet grundlag end en garanti eller en risikoreduktionsteknik, som sikrer PEPP-opsparene en tilstrækkelig beskyttelse.

I medfør af artikel 44 skal en PEPP-opsparener have ret til at vælge en anden investering i opsparingsfasen, hvis opspareneren har valgt en alternativ investering, eller hvis der efterfølgende er sket ændringer i den valgte investering. Ændringen skal kunne foretages efter mindst 5 år fra aftaleindgåelsen, og i tilfælde af efterfølgende ændringer, efter fem år fra den seneste ændring i investeringsmuligheden. Ændringen skal kunne ske vederlagsfrit.

I medfør af artikel 45, stk. 1, skal det grundlæggende PEPP-produkt være et sikkert produkt, der repræsenterer standardinvesteringsmuligheden. Det skal udformes som et produkt med en garanti for den kapital, der forfalder ved begyndelsen af udbetalingsfasen og i udbetalingsfasen, hvis det er relevant, eller som et produkt, der gør brug af en risikoreduktionsteknik, som har til formål at sikre den indskudte kapital. Omkostninger og gebyrer for det grundlæggende PEPP-produkt må ikke overstige 1 % af den årligt opsparerede kapital.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 45 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at udforme et PEPP-produkt i overensstemmelse med kravene i artikel 45, eksempelvis ikke at basere produktet på en garanti eller at lade omkostningerne overstige 1 % af den årligt opsparerede kapital.

I medfør af artikel 46 skal brugen af risikoreduktionsteknikker sikre, at investeringsstrategien for PEPP-produktet er udformet, således, at det opbygger stabile og tilstrækkelige individuelle fremtidige

pensionsindtægter fra PEPP-produktet og sikrer en retfærdig behandling af alle generationer af PEPP-opparere. Alle risikoreduktionsteknikker skal være pålidelige, robuste og i overensstemmelse med risikoprofilen for den tilsvarende investeringsmulighed, uanset om risikoreduktionsteknikkerne anvendes i forbindelse med det grundlæggende PEPP-produkt eller alternative investeringsmuligheder.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 46 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at overholde de krav til risikoreduktionsteknikkerne, der fremgår af artikel 46. Dette kan for eksempel være, at risikoreduktionsteknikkerne ikke er pålidelige, robuste eller i overensstemmelse med risikoprofilen for den tilsvarende investeringsmulighed.

I medfør af artikel 48, stk. 1, skal PEPP-udbyderne som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra c), e) og f), udpege en eller flere depositarer med henblik på opbevaringen af aktiver, der vedrører PEPP-pensionsvirksomheden og overvågningsopgaver.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 48, stk. 1, er PEPP-udbyderen. Den strafbare handling består i ikke at udpege en eller flere depositarer.

I medfør af artikel 50 skal PEPP-udbydere og -distributører indføre og anvende hensigtsmæssige og effektive procedurer for bilæggelse af klager fra PEPP-kunder vedrørende deres rettigheder og forpligtelser. Bestemmelsen fastsætter detaljerede krav til udformningen af sådanne procedurer, herunder sagsbehandlingstider, og information til PEPP-kunder om disse procedurer.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 50, er PEPP-udbydere og -distributører. Den strafbare handling består i ikke at overholde de i artikel 50 nævnte krav for håndtering af klager. Dette kan for eksempel være, at proceduren ikke er gjort tilgængelig på et af de officielle sprog i den medlemsstat, PEPP-kunden har valgt.

I medfør af artikel 52 skal PEPP-udbydere tilbyde, at PEPP-kunder på anmodning kan skifte PEPP-udbyder. Bestemmelsen fastsætter nærmere regler om, hvordan og hvornår et sådant skift kan foretages.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 52 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at overholde de i artikel 52 nævnte krav til at gennemføre et skift af udbyder. Dette kan for eksempel være, hvis PEPP-udbyder ikke tillader skift til en anden udbyder efter mindst fem år efter indgåelsen af PEPP-aftalen, eller at PEPP-udbyderen alene tilbyder skift af udbyder i opsparingsfasen.

I medfør af artikel 53 skal hhv. den modtagende og den overførende PEPP-udbyder iværksætte skiftet inden for nærmere fastsatte frister og ved en i bestemmelsen fastsat sagsgang.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 53 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke på PEPP-kundens anmodning at udføre de proceduretrin, der er opregnet i artikel 53 inden for

de i bestemmelsen fastsatte tidsfrister. Et eksempel kan være, at den overførende PEPP-udbyder undlader at sende en PEPP-oversigt for perioden fra datoen fra den sidst udarbejdede PEPP-oversigt til datoen for anmodningen til den modtagende PEPP-udbyder samt PEPP-opsparereren efter anmodning fra disse.

I medfør af artikel 54 kan den overførende PEPP-udbyder alene opkræve PEPP-kunden de reelt afholdte administrative omkostninger forbundet med lukning af PEPP-kontoen, dog højst 0,5% af beløbet eller pengeværdien af de aktiver, der overføres. Den overførende PEPP-udbyder kan ikke kræve yderligere gebyrer eller afgifter af den modtagende PEPP-udbyder, og den modtagende PEPP-udbyder kan kun kræve de faktiske administrations- og transaktionsomkostninger forbundet med skiftet.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 54 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at overholde de i artikel 54 fastsatte rammer for opkrævninger i forbindelse med skift af udbyder. Dette kan for eksempel være den overdragende PEPP-udbyders opkrævning af et beløb, der overstiger de reelt afholdte administrative omkostninger.

I medfør af artikel 55 skal PEPP-udbydere straks godtgøre PEPP-kundens økonomisk tab, der direkte kan henføres til, at PEPP-udbyderen ikke i forbindelse med et skift af PEPP-udbyder har overholdt de forpligtelser, der fremgår af artikel 53, med mindre PEPP-udbyderen kan påberåbe sig en af de i stk. 2 nævnte ansvarsfritagelsesgrunde.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 55 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke straks at godtgøre økonomiske tab, som er beskrevet i artikel 55, stk. 1.

I medfør af artikel 56 skal PEPP-udbydere give PEPP-opsparerere de oplysninger om ydelsen, der består i skift af udbyder, der er nødvendige for at sætte PEPP-opsparereren i stand til at træffe en informeret beslutning. I artiklens stk. 1, litra a-e, er det anført, hvilke oplysninger, der er nødvendige. Oplysningerne skal være tilgængelige på PEPP-udbyderens websted og skal desuden stilles til rådighed for PEPP-opsparerere efter anmodning i overensstemmelse med forordningens artikel 24.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 56 er PEPP-udbydere. Den strafbare handling består i ikke at give PEPP-opsparerere de i bestemmelsen anførte oplysninger samt at undlade at gøre oplysningerne tilgængelige på PEPP-udbyderens websted.

Til nr. 20 (§ 373, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed)

Den gældende § 373, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed, indeholder en generel bemyndigelsesbestemmelse, der giver Finanstilsynet bemyndigelse til at fastsætte regler om bødestraf, for overtrædelse af forordninger, der vedtages som niveau 2 regler, i medfør de i bestemmelsen oplyste niveau 1 retsakter.

Det foreslås, at Europa-Parlamentets og Rådets Forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt indsættes i § 373, stk. 9. Endvidere foreslås en nødvendig redaktionel ændring i ordlyden af § 373, stk. 9, som følge af at PEPP-forordningen foreslås tilføjet bestemmelsen.

Den foreslåede ændring af § 373, stk. 9, vil medføre, at Finanstilsynet bemyndiges til at fastsætte regler om straf af bøde, for overtrædelser af de delegerede forordninger, der vedtages som niveau 2 regler i medfør af PEPP-forordningen.

Til § 2

Til nr. 1 (§ 16, stk. 7, 1. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

§ 16, stk. 7, 1. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. omhandler, hvor en forvalter kan placere sit kapitalgrundlag.

I medfør af § 16, stk. 7, 1. pkt., kan en forvalter placere sit kapitalgrundlag, herunder ekstra kapitalgrundlag som omhandlet i stk. 5, nr. 1, i kapitalandele og obligationer, som er optaget til handel på et reguleret marked, eller i andele i UCITS og kapitalforeninger, der opfylder betingelserne i § 162, stk. 1, nr. 8, i lov om finansiel virksomhed.

En forvalter skal forøge sit kapitalgrundlag ud over kravene i stk. 1-4 således, at det er passende til at dække eventuelle risici for erstatningsansvar som følge af pligtforsømmelse, eller have en erhvervsansvarsforsikring mod erstatningsansvar som følge af pligtforsømmelse, som er passende i forhold til de risici, den skal dække, jf. § 16, stk. 5, nr. 1 og 2.

Bestemmelsen i § 162 i lov om finansiel virksomhed blev imidlertid ophævet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015. Ved samme lov blev § 157 a og § 157 b indsat i lov om finansiel virksomhed. Disse bestemmelser viderefører de betingelser, der tidligere fulgte af § 162, stk. 1, nr. 8, jf. § 162 a og § 162 b i lov om finansiel virksomhed.

Lov om finansiel virksomhed § 157 a indeholder krav til vedtægterne for kapitalforeninger og udenlandske investeringsinstitutter omfattet af § 157, 2. pkt. i lov om finansiel virksomhed.

I lov om finansiel virksomhed § 157 b fremgår regler om spredning af den enkelte afdelings investeringer i finansielle instrumenter.

Det foreslås at ændre henvisningen i § 16, stk. 7, 1. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., så bestemmelsen fremover henviser til § 157 a og § 157 b i lov om finansiel virksomhed i stedet for at henvise til § 162, stk. 1, nr. 8, i lov om finansiel virksomhed, som er ophævet.

Ændringen vil medføre, at der i § 16, stk. 7, 1. pkt., henvises til de korrekte bestemmelser.

Til nr. 2 (§ 155, stk. 1, 6. pkt., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det følger af § 155, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at Finanstilsynet påser overholdelsen af en række forordninger.

Det foreslås for det første i § 155, stk. 1, 6. pkt., at Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014 (cross border-forordningen) indsættes.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet udpeges som ansvarlig myndighed for tilsynet med overholdelse af cross border-forordningen.

Finanstilsynet er allerede i dag tilsynsmyndighed for de virksomheder, der omfattes af cross border-forordningen.

Det foreslås også at indsætte Europa-Parlamentets og Rådets Forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt og regler udstedt i medfør heraf i § 155, stk. 1, 6. pkt.

Tilføjelsen vil medføre, at Finanstilsynet som kompetent myndighed kan føre tilsyn med, at PEPP-forordningen og regler udstedt i medfør heraf overholdes.

Finanstilsynet er allerede i dag tilsynsmyndighed for forvaltere af alternative investeringsfonde, der omfattes af forordningen.

I henhold til artikel 61, stk. 1, i PEPP-forordningen fører de kompetente myndigheder for PEPP-udbyderen løbende og i overensstemmelse med den relevante sektorspecifikke tilsynsordning tilsyn med overholdelsen af PEPP-forordningen. De er tillige ansvarlige for tilsynet med dels overholdelsen af forpligtelserne i PEPP-udbyderens regler eller vedtægter, dels hensigtsmæssigheden af dennes ordninger og organisation med hensyn til de opgaver, der skal udføres i forbindelse med udbud af et PEPP-produkt.

De kompetente myndigheder er i artikel 2, nr. 18, i PEPP-forordningen defineret som de nationale myndigheder udpeget af en medlemsstat til at føre tilsyn med PEPP-udbydere eller PEPP-distributører, alt efter tilfældet, eller til at udføre de opgaver, der er omhandlet i forordningen.

I medfør af artikel 62 i PEPP-forordningen skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget af de nationale myndigheder, har de tilsyns-, undersøgelses- og sanktionsbeføjelser, der er nødvendige, for at den kan opfylde sine opgaver i henhold til PEPP-forordningen.

Bestemmelsen gennemfører PEPP-forordningens artikel 61 og 62.

Til nr. 3 (§ 170, stk. 3., nr. 1., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Finanstilsynets ansatte er under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden, jf. § 170, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, og eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

Finanstilsynets tavshedspligt efter § 170, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. finder ikke anvendelse på oplysninger i sager om god skik, jf. § 18 og bekendtgørelser udstedt i medfør af § 18, stk. 3. Det følger af § 170, stk. 3, nr. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Undtagelsesbestemmelsen i § 170, stk. 3, nr. 1, indebærer, at oplysninger i sager om god skik er undtaget fra Finanstilsynets tavshedspligt. Enhver har dermed ret til aktindsigt i oplysninger i sager om god skik efter de almindelige regler om aktindsigt i offentlighedsloven med de undtagelser, der følger af offentlighedslovens §§ 19-34.

Oplysninger i sager om god skik kan dermed ikke undtages fra retten til aktindsigt efter § 35 i offentlighedsloven, da oplysningerne ikke er omfattet af Finanstilsynets lovbestemte tavshedspligt. Modsatningsvis er andre oplysninger, som Finanstilsynet har fået kendskab til eller indhentet i forbindelse med tilsynsvirksomheden, underlagt tavshedspligt og undtaget aktindsigt, jf. § 35 i offentlighedsloven, jf. § 170, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Finanstilsynet påser overholdelsen af regler udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU af 8. juni 2011 om forvaltere af alternative investeringsfonde, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., undtagen § 27 b, samt regler udstedt i medfør af loven, jf. § 155, stk. 1, lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Finanstilsynets bestyrelse indgår i tilsynet med forvaltere af alternative investeringsfonde og depositarer med en tilsvarende kompetence, som bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345 i lov om finansiel virksomhed, jf. § 156 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Undtagelsesbestemmelsen i § 170, stk. 3, nr. 1, gør, at der bl.a. er ret til aktindsigt i sager om god skik, hvor Finanstilsynets bestyrelse har kompetence til at træffe beslutning i sagen, men sagen endnu ikke er blevet forelagt bestyrelsen med henblik på endelig stillingtagen.

Finanstilsynets bestyrelse er nedsat med hjemmel i § 345 i lov om finansiel virksomhed, og den har til opgave at føre kontrol med og træffe beslutninger i forhold til Finanstilsynets uafhængige tilsynsvirksomhed. Bestyrelsen har bl.a. ansvaret for at træffe beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter og i sager, der har videregående betydelige følger, jf. § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed. Derudover træffer bestyrelsen beslutning om at overgive sager omfattet af § 345, stk. 12, nr. 4, til politimæssig efterforskning, jf. § 345, stk. 12, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås, at der i § 170, stk. 3, nr. 1, indsættes, at »medmindre oplysningerne indgår i eller har nær tilknytning til en sag, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i medfør af § 156. I sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning efter § 156, finder stk. 1 anvendelse fra det tidspunkt, sagen er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning.«

Den foreslåede ændring indebærer, at oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik, jf. § 18, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., og bekendtgørelser udstedt i medfør af § 18, stk. 3, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., vil være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt efter § 170, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. i en begrænset periode. Oplysningerne vil således være omfattet af den skærpede tavshedspligt fra det tidspunkt, hvor sagen og dens omstændigheder gør, at den er underlagt Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning i den pågældende sag. Sagen om god skik vil dermed ikke længere være omfattet af den skærpede tavshedspligt, så snart Finanstilsynets bestyrelse har truffet sin beslutning.

Med lovforslaget vil oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik blive omfattet af tavshedspligten, hvilket indebærer, at der ikke vil være ret til aktindsigt i oplysningerne efter offentlighedsloven. Parter i sager om god skik vil dog fortsat have ret til partsaktindsigt efter reglerne herom i forvaltningslovens kapitel 4. Reglerne om partsstatus i forhold til Finanstilsynets afgørelser findes i § 173 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

§ 170, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. indeholder hovedreglen om Finanstilsynets tavshedspligt og er en særbestemmelse om tavshedspligt, jf. § 35 i offentlighedsloven. Tavshedspligten varetager både hensynet til private og offentlige interesser, herunder navnlig hensynet til et effektivt tilsyn og hensynet til virksomhederne og deres kunder. Den foreslåede ændring vil navnlig varetage Finanstilsynets mulighed for effektivt at udøve den lovpligtige, uafhængige tilsynsvirksomhed ved at sikre en beslutningsproces for Finanstilsynets bestyrelse, hvor sagen ikke har været genstand for behandling i offentligheden, forud for bestyrelsens behandling.

Sager om god skik, jf. § 18 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf, omfatter alle sager, hvor Finanstilsynet påser overholdelsen af de gældende regler om god skik. Som følge heraf vil bl.a. sager om forvalter af alternative investeringsfonde overtrædelse af redelig forretningsskik og god praksis inden for forvaltningsområdet, jf. § 18, stk. 1, nr. 1, overtrædelse af investorbeskyttelsesreglerne i § 18, stk. 1, nr. 2-6 og bekendtgørelser udstedt i

medfør af 18, stk. 3, være omfattet af den foreslåede bestemmelse, hvis Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i sagen.

Med den foreslåede ændring vil oplysninger i sager om god skik være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt i en nærmere afgrænset periode, hvis Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i den pågældende sag efter § 156 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed. De sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse er tillagt kompetence til at træffe beslutning, fremgår af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynets bestyrelse træffer beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter samt i sager, der har videregående betydelige følger, jf. § 345, stk. 12, nr. 4. Ved reaktioner forstås afgørelser i forvaltningsretlig forstand, herunder påtaler og påbud, og reaktioner, der ikke har karakter af en afgørelse, f.eks. administrative bødeforlæg og risikooplysninger. Finanstilsynets bestyrelse har dermed kompetence til at træffe beslutning om en reaktion, som retter sig mod en virksomhed under tilsyn, i dette tilfælde forvaltere af alternative investeringsfonde. Bestyrelsen er også kompetent til at træffe beslutning om reaktioner i principielle sager vedrørende lovfortolkning og lovanvendelse, herunder ændring af Finanstilsynets tilsynsmæssige praksis. En sag har et principielt indhold, når der er tvivl af en vis betydning om fortolkningen af en bestemmelse, eller en hidtidig fortolkning ændres. At en sag vedrører en bestemmelse, der ikke har været anvendt før, gør ikke i sig selv sagen principiel. Videregående betydelige følger kan f.eks. være reaktioner, der påbyder, at en bestemt praksis skal følges, hvilket vil medføre anvendelse af betydelige ressourcer for den berørte virksomhed og andre tilsvarende virksomheder, eller at der er tale om en politianmeldelse.

Finanstilsynets bestyrelse træffer også beslutning om at overgive sager omfattet af § 156, jf. § 345, stk. 12, nr. 4, til politimæssig efterforskning, jf. § 345, stk. 12, nr. 6. Det omfatter sager, hvor Finanstilsynet vurderer, at der er sket en overtrædelse af en straffelagt bestemmelse, og sagen derfor bør overgives til anklagemyndigheden med henblik på at indlede en politimæssig efterforskning.

Oplysninger med nær tilknytning til sager om god skik, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i medfør af § 156 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, vil også være omfattet af tavshedspligten. Ved nær tilknytning til forstås oplysninger, som ikke er direkte omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence, men som relaterer sig til en sag om god skik, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning. Det vil være en forudsætning, at oplysningerne i et vist omfang afspejler de oplysninger, som indgår i den sag, hvor Finanstilsynets bestyrelse er tillagt beslutningskompetence. Det kan f.eks. være oplysninger om en tilsynsmæssig reaktion, herunder påbud og påtaler, der bliver forelagt Finanstilsynets bestyrelse med henblik på faglig og ledelsesmæssig sparring efter § 4, stk. 2, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 525 af 23. maj 2018 om forretningsorden for bestyrelsen for Finanstilsynet, idet reaktionen og de indbefattede oplysninger relaterer sig til en beslutning, som Finanstilsynets bestyrelse skal træffe i medfør af § 156 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed.

Efter den foreslåede ændring vil oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik, jf. § 18 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt fra det tidspunkt, hvor sagen og dens omstændigheder gør, at den er underlagt Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence i medfør af § 156 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning. Det vil være i forbindelse med sagsbehandlingen, at en sag vil blive omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence. Det vil være Finanstilsynet, der på baggrund af sagens omstændigheder konkret vurderer, om den enkelte sag er omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence og dermed underlagt tavshedspligt, indtil bestyrelsen har truffet beslutning. Finanstilsynet vil konkret skulle lægge vægt på, om sagens aktuelle omstændigheder giver klare holdepunkter for, at sagen vil medføre politianmeldelse af en eller flere fysiske eller juridiske personer, er af principiel karakter eller har videregående betydelige følger, og af den grund er omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence. Finanstilsynets bestyrelse træffer beslutning i sager om god skik, når de kan medføre politianmeldelse, er af principiel karakter eller har videregående betydelige følger. Ændringen vil således alene omfatte et begrænset antal sager, idet hovedparten af beslutninger om god skik træffes af Finanstilsynet, jf. § 155 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Finanstilsynet vil løbende vurdere, om sager om god skik er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence. Sager om god skik efter lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. vil som udgangspunkt være omfattet af Finanstilsynets kompetence, jf. § 155 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., medmindre beslutningskompetencen er tillagt bestyrelsen for Finanstilsynet, jf. § 156 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed. Vurderer Finanstilsynet, at en sag er omfattet af bestyrelsens kompetence, vil sagen med lovforslaget være omfattet af tavshedspligten. Hvis en sag om god skik under sagsbehandlingen bliver omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence, men det efterfølgende viser sig, at den ikke længere kan anses for omfattet af beslutningskompetencen, vil oplysningerne i sagen ikke længere være omfattet af tavshedspligten fra det tidspunkt, hvor Finanstilsynet konstaterer, at bestyrelsen ikke skal træffe beslutning i sagen. Vurderingen af, om en sag om god skik er omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence vil dermed kunne ændres i takt med, at sagsbehandlingen skrider fremad, fordi sagens omstændigheder eller øvrige forhold bevirker, at sagen ikke længere skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse.

Oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik vil ligeledes ikke længere være omfattet af tavshedspligten, når Finanstilsynets bestyrelse har truffet beslutning i sagen. Finanstilsynets bestyrelse vil træffe sine beslutninger i henhold til de regler, der følger af bekendtgørelse nr. 525 af 23. maj 2018 om forretningsorden for bestyrelsen for Finanstilsynet.

Med lovforslagets § 2, nr. 4, foretages en ændring af § 170, stk. 7, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Den foreslåede ændring indebærer, at Finanstilsynet har mulighed for at videregive tavshedsbelagte oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik til Forbrugerombudsmanden. Videregivelse af tavshedsbelagte oplysninger vil efter lovforslaget være betinget af,

at oplysningerne er tavshedsbelagte efter § 170, stk. 1, i en begrænset periode som følge af det foreslåede § 170, stk. 3, nr. 1, 2. pkt. Den foreslåede ændring vil sikre, at Finanstilsynet vil kunne videregive oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik til Forbrugerombudsmanden, på trods af at oplysningerne er omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt som følge af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence.

Til nr. 4 (§ 170, stk. 7., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Finanstilsynets ansatte er under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden, jf. § 170, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, og eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

§ 170, stk. 7, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. fastsætter, i hvilke tilfælde og til hvem Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger uanset § 170, stk. 1. Finanstilsynet kan bl.a. i medfør af § 170, stk. 7, nr. 2, videregive fortrolige oplysninger til andre offentlige myndigheder, herunder anklagemyndigheden og politiet, i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af mulige strafbare forhold omfattet af straffeloven eller tilsynslovgivningen. Tilsvarende kan fortrolige oplysninger videregives til Erhvervsstyrelsen i sin egenskab af tilsynsmyndighed for efterlevelse af selskabslovgivningen, når videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, og Erhvervsstyrelsen og Revisornævnet i deres egenskab af tilsynsmyndighed for den lovplichtige revision af regnskaber for forvaltere af alternative investeringsfonde, under forudsætning af at modtagerne har behov for oplysningerne til varetagelsen af deres opgaver, jf. § 170, stk. 7, nr. 13.

Modtagere af fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet bliver underlagt den samme skærpede tavshedspligt, som gælder for Finanstilsynets ansatte efter § 170, stk. 1. Det følger af § 170, stk. 8, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

§ 170, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. fastlægger Finanstilsynets tavshedspligt og er en særbestemmelse om tavshedspligt, jf. § 35 i offentlighedsloven. Det indebærer, at der ikke vil være ret til aktindsigt efter offentlighedsloven i oplysninger hos Finanstilsynet, der er omfattet af tavshedspligten. Denne skærpede tavshedspligt går desuden videre end den tavshedspligt, der i henhold til forvaltningslovens § 27, stk. 1, påhviler alle offentligt ansatte.

Med lovforslaget foreslås det at indsætte et *nr. 29* i § 170, stk. 7, hvorefter Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Forbrugerombudsmanden som uafhængig tilsynsmyndighed for efterlevelse af markedsføringsregler og forbrugerbeskyttende regler i sager omfattet af § 170, stk. 3, nr. 1, 2. pkt.

Det foreslåede, nye nummer er en konsekvens af lovforslagets § 2, nr. 3, der fastslår, at oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning, er omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt fra det tidspunkt, sagen er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning. Finanstilsynet vil med den foreslåede bestemmelse have mulighed for at videregive oplysninger, der bliver fortrolige som følge af det foreslåede § 170, stk. 3, nr. 1, 2. pkt., til Forbrugerombudsmanden. Det er hensigten, at udvekslingen af fortrolige oplysninger mellem Finanstilsynet og Forbrugerombudsmanden begrænses til, hvad der er relevant og forholdsmæssigt under hensyn til formålet med udvekslingen.

Formålet er at sikre, at Finanstilsynet i sin egenskab som tilsynsmyndighed på det finansielle område kan videregive relevante oplysninger om tilsynet med forbrugerlovgivningen på det finansielle område til Forbrugerombudsmanden, der er den uafhængige tilsynsmyndighed for efterlevelse af markedsføringsregler og forbrugerbeskyttende regler. Med ændringen vil de fortrolige oplysninger kunne videregives, selvom oplysningerne er fortrolige som følge af det foreslåede § 170, stk. 3, nr. 1, 2. pkt.

Det foreslåede nummer skal ses i sammenhæng med § 165, stk. 2, i lov forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., hvorefter Finanstilsynet uanset tavshedspligten i § 170 kan videregive fortrolige oplysninger til Forbrugerombudsmanden i sager, hvor en forvalter af alternative investeringsfondes kunder eller kunder i de alternative investeringsfonde, som forvalteren forvalter, kan have lidt tab, som følge af at forvalteren har overtrådt § 18, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 18, stk. 3. Med det foreslåede nummer vil Finanstilsynet fremover have mulighed for at videregive tavshedsbelagte oplysninger i alle typer af sager om god skik til Forbrugerombudsmanden, uanset om en kunde kan have lidt et tab, som følge af overtrædelsen. Derved vil Finanstilsynet kunne drøfte en konkret sag om god skik, der skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse, med Forbrugerombudsmanden med henblik på at vurdere, om sagens omstændigheder bør give anledning til f.eks. en politianmeldelse eller påbud, der har videregående betydelige følger. Det foreslåede nummer vil således være med til at opretholde samarbejdet mellem Forbrugerombudsmanden og Finanstilsynet om håndhævelsen af forbrugerlovgivningen på det finansielle område. Forbrugerombudsmanden bliver indkaldt ved Finanstilsynets bestyrelses behandling af tilsynssager om god skik, jf. § 345, stk. 14, i lov om finansiel virksomhed, og er i den forbindelse underlagt tavshedspligt, jf. § 345, stk. 16, i lov om finansiel virksomhed.

Ligesom det gælder i dag ved Finanstilsynets videregivelse af fortrolige oplysninger til andre myndigheder m.v. i medfør af § 170, stk. 7, vil fortroligheden følge oplysningerne, jf. § 170, stk. 8, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Det indebærer, at Forbrugerombudsmanden vil være omfattet af den samme skærpede tavshedspligt, som Finanstilsynets ansatte er underlagt i den periode, hvor oplysningerne i sager om god skik er omfattet af tavshedspligten. Forbrugerombudsmanden vil dermed ikke kunne videregive de fortrolige oplysninger i den periode, hvor oplysningerne er omfattet af § 170, stk. 1, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., jf. det foreslåede § 170, stk. 3, nr. 1, 2. pkt. Når Finanstilsynets bestyrelse og Forbrugerombudsmanden har truffet beslutning i en sag om god skik, vil oplysningerne ikke længere være fortrolige, men underlagt de almindelige regler om aktindsigt i offentlighedsloven.

Endelig skal det bemærkes, at ved eventuel videregivelse af personoplysninger til Forbrugerombudsmanden vil de gældende regler vedrørende persondatabeskyttelse også finde anvendelse, hvorfor behandlingen af persondata altid vil skulle ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Til nr. 5 (§ 190, stk. 2., i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.)

Det følger af den gældende § 190, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v., at overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser i loven og artikler i forordninger straffes med bøde.

Det foreslås, at artiklerne 5-7, 18-30, 33-42, 44-46, 48, 50, og 52-56 i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning 2019/0143/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt tilføjes § 190, stk. 2, i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v.

Endvidere foreslås to nødvendige redaktionelle ændringer i ordlyden af § 190, stk. 2, som følge af at PEPP-forordningen artikler foreslås tilføjet bestemmelsen.

Den foreslåede ændring vil medføre, at der fastsættes hjemmel i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. til at straffe overtrædelser af PEPP-forordningen med bøde.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af artikel 67 i PEPP-forordningen, som forpligter medlemsstaterne til at pålægge administrative eller strafferetlige sanktioner for en række af forordningens artikler.

Det følger af artikel 67, stk. 1, i PEPP-forordningen, at medlemsstaterne skal fastsætte bestemmelser om passende administrative sanktioner og andre foranstaltninger, som finder anvendelse for overtrædelser af forordningen, og træffe alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. De fastsatte administrative sanktioner og andre foranstaltninger skal være effektive, forholdsmæssige og have afskrækkende virkning.

Medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner som omhandlet for overtrædelser, der er underlagt strafferetlige sanktioner i henhold til deres nationale ret.

I det følgende henvises til en række begreber fra PEPP-forordningen, som er defineret i PEPP-forordningens artikel 2.

Nedenfor anføres en mere uddybende beskrivelse af indholdet af de enkelte artikler i PEPP-forordningen, der strafbelægges med den foreslåede bestemmelse:

Med den foreslåede ændring foreslås, at overtrædelse af artikel 5 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det følger af artikel 5, stk.1, at et PEPP-produkt kun må udbydes og distribueres i Unionen, hvis det er registreret i det centrale offentlige register, der føres af EIOPA.

EIOPA er Den Europæiske Myndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 5, er forvalteren af alternative investeringsfonde, som udbyder eller distribuerer under betegnelsen ”paneuropæisk personligt pensionsprodukt” eller ”PEPP-produkt”. Den strafbare handling består i at udbyde eller distribuere produkter under betegnelsen ”paneuropæisk personligt pensionsprodukt” eller ”PEPP-produkt”, uden at have opnået registrering af produktet i overensstemmelse med PEPP-forordningens artikel 6.

Med den foreslåede ændring foreslås, at overtrædelse af artikel 6 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning

I medfør af artikel 6, stk. 2, skal de i stk. 1 anførte finansielle virksomheder indgive ansøgning til den nationale, kompetente myndighed, og ansøgningen skal indeholde nærmere angivne oplysninger, som oplistes i bestemmelsens stk. 2.

Forvaltere af alternative investeringsfonde er en finansiell virksomhed omfattet af § 6, stk.1, litra f, i PEPP-forordningen.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 6, stk. 2, er forvalteren af alternative investeringsfonde, der indgiver ansøgning til Finanstilsynet om registrering af et PEPP-produkt. Den strafbare handling består i at angive urigtige eller vildledende erklæringer/oplysninger til brug for ansøgning efter artikel 6, eller på anden uretmæssig vis at opnå registrering af et PEPP-produkt i strid med artikel. 6.

I medfør af artikel 6, stk. 6, 2. pkt. skal enhver ændring i den dokumentation eller de dokumenter, der er indgivet i forbindelse med ansøgningen om registrering, meddeles Finanstilsynet omgående.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 6, stk. 6, 2. pkt., er forvalteren af alternative investeringsfonde, der til Finanstilsynet har indgivet ansøgning om registrering af et PEPP-produkt. Den strafbare handling består i ikke straks/uden ugrundet ophold at give Finanstilsynet besked om ændringer i de indsendte oplysninger.

Med den foreslåede ændring foreslås det endvidere, at overtrædelse af artikel 7 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning

I medfør af artikel 7, stk. 3, kan en finansiel virksomhed, som omtalt i artikel 6, stk. 1, udbyde eller distribuere et PEPP-produkt fra og med den dato, produktet registreres i det centrale, offentlige register.

Det følger af artikel 6, stk. 1, litra f, at EU-forvaltere af alternative investeringsfonde (EU-FAIF'er), der er godkendt i henhold til direktiv 2011/61/EU kan ansøge om registrering af et PEPP-produkt.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 7, stk. 3, er forvalteren af alternative investeringsfonde, der til Finanstilsynet har indgivet ansøgning om registrering af et PEPP-produkt. Den strafbare handling består i at udbyde eller distribuere et PEPP-produkt, før det er registreret i det centrale, offentlige register, der føres af EIOPA.

Med den foreslåede ændring foreslås, at overtrædelse af artikel 18 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 18, stk. 1, skal PEPP-udbydere på anmodning give PEPP-opsparere adgang til portabilitetsydelsen, jf. artikel 17 i PEPP-forordningen.

Med "PEPP-udbyder" skal forstås en finansiel virksomhed som omhandlet i artikel 6, stk. 1, der har fået godkendelse til at producere et PEPP-produkt og til at distribuere det pågældende PEPP-produkt

Med "portabilitetsydelse" skal forstås en PEPP-opsparers ret til fortsat at indbetale på sin eksisterende PEPP-konto og bevare alle fordele og incitament, som PEPP-udbyderen tilbyder, og som er forbundet med fortsat investering i deres PEPP-produkt, når PEPP-opspareren skifter bopæl til en anden medlemsstat.

En "PEPP-konto" er en personlig pensionskonto, som føres i en PEPP-opsparers eller PEPP-modtagers navn, og som anvendes til registrering af transaktioner, som gør det muligt for PEPP-opspareren at indbetale periodiske pensionsbidrag frem til pensionering og for PEPP-modtageren at modtage PEPP-pensionsydelse

En "PEPP-opsparer" er en fysisk person, der har indgået en PEPP-aftale med en PEPP-udbyder.

En "PEPP-aftale" er en aftale mellem en PEPP-opsparer og en PEPP-udbyder, som opfylder betingelserne i PEPP-forordningens artikel 4.

En "PEPP-modtager" er en fysisk person, der modtager PEPP-udbydere.

Med ”PEPP-ydelser” skal forstås PEPP-pensionsydelser og andre yderligere fordele, som en PEPP-modtager er berettiget til i henhold til PEPP-aftalen, navnlig i forbindelse med de stærkt begrænsede tilfælde af tilbagekøb, eller hvis PEPP-aftalen giver dækning af biometriske risici.

Med ”PEPP-pensionsydelser” menes ydelser, der udbetales ved pensionering eller en forventning om pensionering i en af de i artikel 58, stk. 1, omhandlede former.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 18, stk. 1, er forvalteren af alternative investeringsfonde, som fører den pågældende PEPP-opspares konti. Den strafbare handling består i ikke at give PEPP-opsparereren adgang til portabilitetsydelsen, eksempelvis ved ikke at tillade fortsatte indbetalinger til den eksisterende PEPP-konto efter flytning eller ved at ændre i vilkårene herfor.

I medfør af artikel 18, stk. 2, skal PEPP-udbyderen eller -distributøren, når denne foreslår et PEPP-produkt, give potentielle PEPP-opsparende oplysning om portabilitetsydelsen og om hvilke underkonti, der er umiddelbart tilgængelige. Oplysningen om hvilke underkonti, der er tilgængelige, skal gives i forbindelse med, at PEPP-produktet foreslås.

Med ”PEPP-distributør” skal forstås en finansiel virksomhed som omhandlet i artikel 6, stk. 1, som er meddelt tilladelse til at distribuere PEPP-produkter, som den ikke har produceret, et investerings-selskab, der yder rådgivning, eller en forsikringsformidler som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 3), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 (EP og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution (EUT L 26 af 2.2.2016), s. 19).

Med ”underkonto” skal forstås et nationalt afsnit, som åbnes under hver enkelt PEPP-konto, og som opfylder de lovgivningsmæssige krav og betingelser for udnyttelse af eventuelle incitamenter fastsat på nationalt plan til investering i et PEPP-produkt af den medlemsstat, hvori PEPP-opsparereren har sin bopæl; for hver underkonto kan en person således være PEPP-opsparer eller PEPP-modtager, afhængigt af de lovgivningsmæssige krav for henholdsvis opsparingsfasen og udbetalingsfasen

En forvalter af alternative investeringsfonde er omfattet af PEPP-forordningens artikel 6, stk. 1 og kan distribuere PEPP-produkter, som er produceret af en alternativ investeringsfond, som forvalteren ikke er forvalter for.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 18, stk. 2, er forvalteren af alternative investeringsfonde, som foreslår et PEPP-produkt til den potentielle PEPP-opsparer. Den strafbare handling består i ikke at give den potentielle PEPP-opsparer oplysning om, hvilke underkonti der er umiddelbart tilgængelige.

I medfør af artikel 18, stk. 3, skal PEPP-udbyderen inden tre år efter den dato, hvor forordningen finder anvendelse, tilbyde nationale underkonti for mindst to medlemsstater, hvis PEPP-udbyderen anmodes herom.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 18, stk. 3, er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke inden 15. august 2023 at udbyde underkonto i mindst to medlemsstater, hvis forvalteren er blevet anmodet herom af PEPP-opsparende.

Med lovændringen foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 19 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 19, stk. 1, 1. pkt., skal PEPP-udbydere, når de giver adgang til portabilitetsydelsen ved at etablere en ny underkonto til en PEPP-konto, sikre sig, at underkontoen lever op til de retlige krav og betingelser, som i medfør af artikel 47 og 57 fastsættes i national ret for PEPP-produkter i PEPP-opsparende nye bopælsmedlemsstat. Det følger videre af artikel 19, stk. 1, 2. pkt., at alle transaktioner på PEPP-kontoen opføres på en tilsvarende underkonto, og af artikel 19, stk. 1, 3. pkt., at indbetalinger til og udbetalinger fra underkontoen kan gøres til genstand for separate aftalevilkår.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 19, stk. 1 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i, at forvalteren ikke sikrer sig, at underkontoen lever op til de retlige krav og betingelser til opsparings- og udbetalingsfasen, som i medfør af forordningens artikel 47 og 57, skal fastsættes i Danmark. Endvidere vil det være en strafbar handling i medfør af artikel 19, stk. 1, 2. pkt., hvis forvalteren ikke opfører alle transaktioner på PEPP-kontoen på en tilsvarende underkonto.

Med lovændringen foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 20 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 20, stk. 1-4, skal PEPP-udbyderen umiddelbart efter at være blevet underrettet om PEPP-opsparende flytning til en anden medlemsstat oplyse denne om muligheden for at åbne en ny underkonto under PEPP-opsparende PEPP-konto samt om fristen, inden for hvilken en sådan konto kan åbnes. PEPP-udbyderen skal udlevere en PEPP-KID, der er udfærdiget som foreskrevet i artikel 28, og med et særligt afsnit om de specifikke krav, der gælder for underkontoen i det land, som opspareren er flytter til (artikel 28, stk. 3, litra g). PEPP-udbyderen skal endvidere tilbyde PEPP-opsparende en individuel anbefaling af, hvorvidt det vil være mere favorabelt at åbne en ny underkonto og indbetale på denne, end at fortsætte med at indbetale på den sidst åbnede PEPP-konto.

Hvis det ikke er muligt at åbne en ny underkonto i opsparere nye bopælsmedlemsstat, skal PEPP-udbyderen informere opspareren om retten til at skifte straks og vederlagsfrit, samt om muligheden for fortsat at spare op på den sidst åbnede konto

Med "PEPP-KID" skal forstås et selvstændigt dokument udarbejdet af PEPP-udbyderen for det pågældende PEPP-produkt, og så opfylder kravene hertil i artiklerne 26-33.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 20, stk. 1 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at oplyse PEPP-opsparereren om muligheden for at åbne en ny underkonto under PEPP-opsparerens PEPP-konto, ikke at oplyse om fristen for at åbne en sådan ny underkonto, ikke at give oplysningerne til PEPP-opsparereren umiddelbart efter at være blevet underrettet om PEPP-opsparerens flytning til en anden medlemsstat, ikke at udlevere en PEPP-KID for den pågældende underkonto, ikke at udlevere PEPP-KID'et vederlagsfrit, ikke at give PEPP-opsparereren en individuel anbefaling af fordelagtigheden i at vælge at oprette en ny underkonto fremfor at fortsætte indbetalingerne på den senest oprettede konto, og i de tilfælde hvor den eksisterende forvalter ikke kan gøre en ny underkonto tilgængelig, ikke at oplyse PEPP-opsparereren om retten til at skifte straks og vederlagsfrit til en anden PEPP-udbyder og om retten til fortsat at indbetale på den senest oprettede underkonto.

Med lovændringen foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 21 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 21, stk. 1, skal PEP-udbyderen, når denne ønsker at åbne en ny underkonto for en værtsmedlemsstat for første gang, underrette de kompetente myndigheder i hjemlandet. Underretningen skal i henhold til stk. 2 indeholde standardaftalevilkår for PEPP-aftalen, jf. artikel 4, herunder bilaget for den nye underkonto, PEPP KID'et, der indeholder de specifikke krav til den underkonto, der svarer til den nye underkonto, jf. artikel 28, stk. 3, litra g), PEPP-oversigten, jf. artikel 36, og oplysninger om aftalevilkår som omhandlet i artikel 19, stk. 2, hvor dette er relevant. Sker der ændringer i de indsendte oplysninger, skal PEPP-udbyderen underrette de kompetente myndigheder i hjemlandet mindst en måned inden ændringen træder i kraft, jf. stk. 6.

Med "PEPP-oversigt" skal forstås en kortfattet, personligt dokument udarbejdet af PEPP-udbyderen, der udleveres under opsparingsfasen med centrale oplysninger for hver PEPP-opsparer, hvori der tages hensyn til de særlige forhold i de nationale pensionssystemer og al den relevante lovgivning, herunder den nationale social-, arbejdsmarkeds- og skatteret (artikel 35, stk. 1).

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 21 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at oplyse de kompetente myndigheder i hjemlandet om, at PEPP-udbyderen agter at åbne en underkonto i en anden medlemsstat, ikke at indlevere de påkrævede oplysninger til Finanstilsynet eller ikke at underrette Finanstilsynet mindst en måned før, ændringer i de indleverede oplysninger træder i kraft. Endvidere vil det være en strafbar handling, at forvalteren åbner en underkonto i en medlemsstat, før Finanstilsynet har givet meddelelse om, at det må ske. Det følger af bestemmelsens stk. 5, at Finanstilsynet giver denne meddelelse, når de indleverede oplysninger er sendt til de kompetente myndigheder i værtslandet og disse har kvitteret for modtagelsen. Da oprettelsen af nye underkonti skal afvente denne proces, er der i forordningen fastsat korte frister for sagsbehandlingen.

Med lovændringen foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 22 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 22 skal PEPP-udbydere og PEPP-distributører som et generelt princip altid handle ærligt, redeligt og professionelt i deres PEPP-kunders bedste interesse ved udførelsen af distributionsvirksomhed.

Med ”PEPP-kunde” menes en PEPP-opsparer, en potentiel PEPP-opsparer eller en PEPP-modtager.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 22 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at handle ærligt, redeligt og professionelt og med PEPP-kundens bedste interesse for øje.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 23 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 23, stk. 1, skal PEPP-udbydere og PEPP-distributører ved distributionen af PEPP-produkter overholde gældende nationale ret, der gennemfører bestemmelserne i kapitel V og VI i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97/EU om forsikringsdistribution med undtagelse af artiklerne 20, 23, 25 og 30, stk. 3, samt umiddelbart gældende EU-ret vedtaget i henhold til disse bestemmelser i relation til distribution af sådanne produkter samt denne forordning med undtagelse af artikel 34, stk. 4.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 23, stk. 1, er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at overholde bestemmelserne i lov om forsikringsformidling for så vidt angår god skik og supplerende krav til forsikringsbaserede investeringsprodukter. Der henvises til de specielle bemærkninger til lovforslag 2017/1 LF 8.

Det foreslås, at overtrædelse af artikel 24 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 24 skal PEPP-udbydere og PEPP-distributører gøre alle dokumenter og oplysninger, som beskrives i forordningens kapitel IV, tilgængelige for PEPP-kunder elektronisk og vederlagsfrit, forudsat at PEPP-kunden er i stand at lagre sådanne oplysninger på en måde, der giver mulighed for fremtidig henvisning og i et tidsrum, der er tilstrækkelig langt til informationsformålet, og at værktøjet giver mulighed for uændret reproduktion af de lagrede oplysninger. PEPP-udbydere og PEPP-distributører skal tillige på anmodning stille disse dokumenter og oplysninger vederlagsfrit til rådighed på et andet varigt medium, herunder papir. PEPP-udbydere og PEPP-distributører skal oplyse PEPP-kunder om deres ret til vederlagsfrit at anmode om en kopi af disse dokumenter på et andet varigt medium, herunder papir. PEPP-udbydere og PEPP-distributører skal endvidere

oplyse PEPP-kunder om deres ret til at anmode om en kopi af disse dokumenter på et andet varigt medium, herunder papir, vederlagsfrit.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 24 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at gøre de i kapitel IV beskrevne dokumenter, herunder PEPP KID, PEPP-aftale, den individuelle rådgivning i henhold til artikel 34, PEPP-oversigt, oplysninger om udbetalingsfasen i henhold til artikel 38, og oplysninger om de antagelser, der ligger til grund for pensionsprognoser medtaget i PEPP-oversigten, tilgængelige elektronisk, vederlagsfrit og på en måde, hvor PEPP-kunder kan lagre oplysningerne og sådan at PEPP-kunder kan tilgå og reproducere oplysningerne i uændret form i et tidsrum, der tjener informationsformålet. Det vil endvidere være strafbart ikke på anmodning vederlagsfrit at stille oplysningerne til rådighed på et varigt medium, eksempelvis papir. Ligeledes er det strafbart ikke at oplyse PEPP-kunder om, at de har ret til vederlagsfrit at få udleveret en kopi af oplysningerne på et varigt medium.

Med lovforslaget foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 25 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 25, stk. 1, 1.-5. pkt., skal PEPP-udbydere opretholde, anvende og revidere en procedure til godkendelse af det enkelte PEPP-produkt eller væsentlige justeringer af et eksisterende PEPP-produkt inden distributionen til PEPP-kunder. Produktgodkendelsesproceduren skal være forholdsmæssigt afpasset og hensigtsmæssig i forhold til PEPP-produktets art. Som led i produktgodkendelsesproceduren skal hvert PEPP-produkt have angivet en afgrænset målgruppe, det skal sikres, at alle relevante risici for denne afgrænsede målgruppe vurderes, og at den tilsigtede distributionsstrategi er i overensstemmelse med den afgrænsede målgruppe, og der skal træffes hensigtsmæssige foranstaltninger for at sikre, at PEPP-produktet distribueres til den afgrænsede målgruppe. PEPP-udbyderen skal forstå og regelmæssigt revidere de PEPP-produkter, som denne udbyder, under hensyntagen til eventuelle begivenheder, som materielt kunne påvirke de potentielle risici for den afgrænsede målgruppe, for som minimum at vurdere, om PEPP-produkterne stadig opfylder den afgrænsede målgruppes behov, og om den tilsigtede distributionsstrategi stadig er hensigtsmæssig. PEPP-udbydere skal give PEPP-distributører alle relevante oplysninger om PEPP-produktet samt produktgodkendelsesproceduren, herunder den afgrænsede målgruppe for PEPP-produktet.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 25, stk. 1, 1.-5. pkt., er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at opretholde, anvende og revidere en produktgodkendelsesprocedure, der er forholdsmæssigt afpasset og hensigtsmæssig, til brug for godkendelse af nye PEPP-produkter eller væsentlige ændringer i udbyderens eksisterende PEPP-produkter. Det er også strafbart ikke at angive en afgrænset målgruppe i produktgodkendelsesproceduren, ikke at sikre at den tilsigtede distributionsstrategi er i overensstemmelse med den afgrænsede målgruppe og at undlade at træffe hensigtsmæssige foranstaltninger for at sikre, at PEPP-produktet distribueres til den afgrænsede målgruppe. Det er endvidere strafbart for forvalteren ikke regelmæssigt at revidere de

PEPP-produkter, vedkommende udbyder, og i den forbindelse at tage hensyn til eventuelle begivenheder, som materielt kunne påvirke de potentielle risici for den afgrænsede målgruppe, for derved som minimum at vurdere, om PEPP-produkterne stadig opfylder den afgrænsede målgruppes behov, og om den tilsigtede distributionsstrategi stadig er hensigtsmæssig. Derudover vil det være strafbart for PEPP-udbyderen ikke at give PEPP-distributøren alle relevante oplysninger om PEPP-produktet og produktgodkendelsesproceduren inklusiv den afgrænsede målgruppe.

I medfør af artikel 25, stk. 1, 6. pkt., skal PEPP-distributører have indført passende ordninger, som gør det muligt at indhente de i 5. pkt. omhandlede oplysninger og forstå hvert PEPP-produkts egenskaber og afgrænsede målgruppe.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 25, stk. 1, 6. pkt., er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i at undlade at indføre sådanne passende ordninger, hvorved forvalteren kan indhente alle relevante oplysninger om PEPP-produktet og produktgodkendelsesproceduren, herunder den for produktet afgrænsede målgruppe, og forstå det enkelte PEPP-produkts egenskaber og målgruppe.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 26 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 26 skal PEPP-udbydere inden et PEPP-produkt udbydes udarbejde et PEPP KID for et pågældende produkt. PEPP KID'et skal udarbejdes i overensstemmelse med anvisningerne i artikel 26, stk. 2-9, artikel 27 og artikel 28 og skal offentliggøres på PEPP-udbyderens hjemmeside.

Af artikel 26, stk. 2-9 følger en række generelle formkrav for PEPP KID'et, herunder krav til sproget, opsætning og hvornår der skal udarbejdes selvstændige PEPP KID'er, samt krav om andre oplysninger, potentielle PEPP-opsparende skal have før aftaleindgåelsen.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 26 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at overholde de krav, der stilles til udformningen af PEPP KID'et, eksempelvis at anvende en lille skriftstørrelse, der besværliggør læsningen, eller undlade at give potentielle PEPP-opsparende de øvrige oplysninger, eksempelvis ikke at henvise til eventuelle offentligt tilgængelige indberetninger om PEPP-udbyderens økonomiske situation, herunder dennes solvens, således at potentielle PEPP-opsparende har nem adgang til disse oplysninger.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 27 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 27 skal PEPP KID'et affattes på de officielle sprog eller på mindst et af de officielle sprog, der anvendes i den del af medlemsstaten, hvor PEPP-produktet distribueres eller på et andet

sprog, som de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat har accepteret. Hvis dokumentet er affattet på et andet sprog, skal det oversættes, og oversættelsen skal nøje gengive indholdet af det oprindelige PEPP KID.

Hvis et PEPP-produkt markedsføres i en medlemsstat gennem markedsføringsmateriale affattet på et eller flere af denne medlemsstats officielle sprog, skal PEPP KID'et som minimum være affattet på de tilsvarende officielle sprog. PEPP KID'et stilles efter anmodning til rådighed i et format, der er passende for PEPP-opparere med synsudsættelse.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 27 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at udarbejde PEPP KID'et på mindst ét af de officielle sprog, der anvendes i den del af medlemsstaten, hvor PEPP-produktet distribueres, eller på et andet sprog, som er accepteret af de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat. Hvis forvalterens PEPP KID er affattet på et andet sprog, vil det være strafbart ikke at sikre, at dokumentet bliver oversat, og at oversættelsen på troværdig vis nøje gengiver indholdet af det oprindelige PEPP KID. Det vil endvidere være strafbart, hvis PEPP KID'et ikke findes på de samme officielle sprog som det markedsføringsmateriale, der anvendes til at markedsføre et PEPP-produkt i en medlemsstat, eller hvis forvalteren ikke på anmodning stiller PEPP KID'et til rådighed i et format, der er passende for PEPP-opparere med synsudsættelse.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 28 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det følger af artikel 28, stk. 1-4, hvilket indhold PEPP KID'et skal have, hvilke overskrifter, der skal indgå, og hvordan det kan præsenteres digitalt.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 28 er forvaltere af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at udarbejde PEPP KID'et i overensstemmelse med de forskrifter, der følger af artikel 28. Det vil eksempelvis være ikke at medtage de angivne overskrifter, eller ikke at angive de omkostninger, som er forbundet med en investering, i både procent og beløb, jf. stk. 3, litra f), 1. pkt.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 29 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 29 må skal markedsføringsmateriale, der indeholder specifikke oplysninger om et PEPP-produkt, ikke indeholde udsagn, som er i modstrid med oplysningerne i PEPP KID'et eller mindsker betydningen af dette. I markedsføringsmaterialet angives det, at der findes et PEPP KID, og hvordan og hvor det kan erhverves, herunder PEPP-udbyderens websted.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 29 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i at markedsføringsmaterialet indeholder udsagn, som er i modstrid med

oplysningerne i PEPP KID'et eller mindsker betydningen af disse oplysninger, samt at det ikke af markedsføringsmaterialet fremgår, at der findes et PEPP KID, og hvor og hvordan der kan opnås adgang til det, eksempelvis ved henvisning til forvalterens hjemmeside.

Med lovforslaget foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 30 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 30 gennemgår PEPP-udbyderen oplysningerne i PEPP KID'et mindst en gang om året og ændrer omgående dokumentet, hvis gennemgangen viser, at der er behov for ændringer. Den ændrede udgave gøres straks tilgængelig.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 30 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i, at forvalteren ikke mindst en gang om året gennemgår oplysningerne i PEPP KID'et og omgående ændrer dokumentet, hvis der viser sig behov herfor. Det vil ligeledes være strafbart, hvis der foretages ændringer i oplysningerne i PEPP KID'et, og det ændrede dokument ikke straks gøres tilgængeligt.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 33 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 33 skal PEPP-udbydere og -distributører stille alle de PEPP KID'er, der er udarbejdet i overensstemmelse med artikel 26, til rådighed for potentielle PEPP-opsparende i forbindelse med rådgivning om eller tilbud om salg af et PEPP-produkt, i god tid før de pågældende PEPP-opsparende er bundet af en PEPP-aftale eller et tilbud vedrørende den pågældende PEPP-aftale. PEPP-udbyderen kan opfylde dette ved at stille PEPP KID'et til rådighed for en fysisk person, der har en skriftlig beføjelse til at træffe investeringsbeslutninger på vegne af PEPP-opsparereren i forbindelse med transaktioner, der foretages i medfør af denne skriftlige beføjelse.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 33 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at stille alle de PEPP KID'er, som forvalteren har udarbejdet for sine produkter, til rådighed for potentielle PEPP-opsparende forud for aftaleindgåelse. Dokumenterne skal være til rådighed i forbindelse med rådgivning om eller tilbud om salg af et PEPP-produkt, og i god tid før de pågældende PEPP-opsparende er bundet af en PEPP-aftale eller et tilbud vedrørende den pågældende PEPP-aftale.

Hvis PEPP-opsparereren har udpeget en fysisk person som sin repræsentant, der skriftligt har fået beføjelse til at træffe investeringsbeslutninger på vegne af PEPP-opsparereren, kan forvalteren opfylde kravet ved at stille PEPP KID'et til rådighed for repræsentanten.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 34 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 34 skal PEPP-udbyderen eller -distributøren i forbindelse med rådgivning og før indgåelse af en PEPP-aftale udlevere individuelt tilpassede dokumenter til potentielle PEPP-opsparerer, så denne kan træffe en informeret investeringsbeslutning. De forskellige dokumenter er nærmere beskrevet i artikel 34, stk. 1-3. Derudover skal PEPP-udbyderen eller -distributøren indhente konkrete oplysninger om den potentielle PEPP-opsparers viden og erfaring inden for investeringer, samt vedkommendes investeringsmål og evne til at bære tab, for derved at kunne anbefale det bedst egnede produkt til den pågældende, potentielle PEPP-opsparer. PEPP-udbyderens ansvarsområder må ikke reduceres, fordi rådgivningen ydes helt eller delvist gennem et automatiseret eller semiautomatiseret system. PEPP-udbydere og -distributører skal på anmodning over for de kompetente myndigheder kunne dokumentere, at fysiske personer, som yder rådgivning om PEPP-produkter, er i besiddelse af den nødvendige viden og kompetence til at opfylde deres forpligtelser i henhold til denne forordning.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 34 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at udlevere de i artiklen beskrevne dokumenter. Et eksempel kan være, at forvalteren ikke indhenter nødvendige oplysninger fra den potentielle PEPP-opsparer og på baggrund heraf leverer en specifikation af den pågældende, potentielle PEPP-opsparers pensionsrelaterede efterspørgsel og behov, herunder det eventuelle behov for at erhverve et produkt, der tilbyder annuiteter, jf. artikel 34, stk. 1, 1. pkt. Det vil endvidere være strafbart, hvis forvalteren ikke indhenter de nødvendige oplysninger, som er beskrevet i artikel 34, stk. 4, og ikke at lægge disse til grund for sin anbefaling. Det kan eksempelvis være ikke at indhente oplysninger om den potentielle PEPP-opsparers investeringsmål og risikotolerance. Forvalteren bærer det fulde ansvar for indhentelsen af nødvendige oplysninger fra den potentielle PEPP-opsparer og udarbejdelsen af individuelt tilpassede dokumenter, også såfremt rådgivningen ydes helt eller delvist gennem et automatiseret eller semiautomatiseret system. Desuden vil det være strafbart, hvis forvalteren ikke over for de kompetente myndigheder kan dokumentere, at fysiske personer, som yder rådgivning om dennes PEPP-produkter, er i besiddelse af den viden og kompetence, som er nødvendig, for at kunne opfylde deres forpligtelser i henhold til forordningen.

Med lovforslaget foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 35 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 35 skal PEPP-udbyderen for hver PEPP-opsparer årligt udarbejde et kortfattet, personligt dokument til udlevering under opsparingsfasen med centrale oplysninger for hver PEPP-opsparer, hvori der tages hensyn til de særlige forhold i de nationale pensionssystemer og al den relevante lovgivning, herunder den nationale social-, arbejdsmarkeds- og skatteret. En såkaldt PEPP-oversigt, ordet "PEPP-oversigt" skal fremgå af overskriften, datoer i dokumentet skal være nøjagtige og skal fremgå tydeligt, oplysninger i dokumentet skal være nøjagtige og opdaterede, og foretages

der væsentlige ændringer i forhold til den senest udarbejdede PEPP-oversigt, skal disse fremgå tydeligt. Derudover skal PEPP-opsparerer under hele aftalens løbetid omgående orienteres om enhver ændring i de i stk. 6, stk. 2, litra a) - c) nævnte forhold.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 35 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke under hele opsparingsfasen at udarbejde en årlig PEPP-oversigt med centrale oplysninger for hver PEPP-opsparer og i overensstemmelse med artikel 35, stk. 1-5, eller ikke omgående at orientere om ændringer de i stk. 2, litra a) - c) nævnte forhold. Et eksempel kan være ikke omgående at orientere PEPP-opsparerer om en ændring i de almindelige eller særlige policebetingelser.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 36 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 36, stk. 1, skal PEPP-udbyderen som minimum medtage de i litra a) – l) angivne centrale oplysninger.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 36, stk. 1, er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i, at forvalteren ikke medtager de oplysninger, som opremses i litra a) – l). Et eksempel kan være ikke at inkludere opdaterede oplysninger om de bidrag, PEPP-opsparerer eller en tredjepart har indbetalt til PEPP-kontoen i løbet af de foregående 12 måneder, eller ikke at opdele PEPP-oversigten på alle eksisterende underkonti, hvis der er flere tilknyttet PEPP-opsparerens PEPP-konto.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 37 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 37 skal PEPP-oversigten angive, hvor og hvordan der kan indhentes supplerende oplysninger. I bestemmelsens stk. 1, litra a) – e) anføres eksempler på supplerende oplysninger, som det af PEPP-oversigten skal fremgå, hvor og hvordan PEPP-opsparerer kan hente.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 37, stk. 1, er forvalteren af alternative investeringsfonde, som er ansvarlige for udfærdigelse af PEPP-oversigten, jf. artikel 35, stk. 1, 1. pkt. Den strafbare handling består i ikke i at inkludere oplysning i PEPP-oversigten om, hvor og hvordan PEPP-opsparerer kan indhente supplerende oplysninger. Et eksempel kan være ikke i PEPP-oversigten at anvise, hvor PEPP-opsparerer kan finde yderligere praktiske oplysninger om PEPP-opsparerens rettigheder og muligheder, herunder med hensyn til investeringer, udbetalingsfasen, skift af udbyder og portabilitetsydelsen.

Med ”skift af udbyder” menes overførsel, på anmodning af en PEPP-opsparer, af de tilsvarende beløb eller i givet fald af aktiver i naturalier i overensstemmelse med artikel 52, stk. 4, fra én PEPP-konto til en anden, med lukning af den tidligere PEPP-konto, med forbehold af artikel 53, stk. 4, litra e).

Med lovforslaget foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 38 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 38, stk. 1 skal PEPP-udbydere ud over PEPP-oversigten to måneder før de datoer, der er omhandlet i artikel 59, stk. 1, litra a og b, eller på anmodning af PEPP-opsparerer, give hver enkelt PEPP-opsparer oplysninger om den kommende start på udbetalingsfasen, de mulige udbetalingsformer og muligheden for, at PEPP-opsparerer kan ændre udbetalingsform i overensstemmelse med artikel 59, stk. 1. I medfør af stk. 2 skal PEPP-udbydere i udbetalingsfasen hvert år give PEPP-modtagere oplysninger om de PEPP-ydelser, der skal udbetales, og den tilsvarende udbetalingsform, og hvis PEPP-opsparerer fortsat foretager indbetalinger eller fortsat bærer investeringsrisici i udbetalingsfasen, skal PEPP-udbyderen fortsat levere PEPP-oversigten med de relevante oplysninger. Med ”udbetalingsfase” skal forstås den periode, hvorunder aktiver opsparet på en PEPP-konto kan udbetales til finansiering af pensionstilværelsen eller andre indkomstkraav.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 38 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling efter stk. 1 består i ikke henholdsvis 14 måneder før og to måneder før påbegyndelse af udbetalingsfasen, eller på anmodning fra PEPP-opsparerer, at give den enkelte PEPP-opsparer oplysninger om den kommende start på udbetalingsfasen, de mulige udbetalingsformer og muligheden for at ændre udbetalingsform i overensstemmelse med artikel 59, stk. 1. Et eksempel på en overtrædelse af bestemmelsen kan f.eks. være, at PEPP-opsparerer ikke på anmodning gives oplysning om de mulige udbetalingsformer.

Den strafbare handling efter stk. 2 består i, at forvalteren ikke under udbetalingsfasen årligt giver PEPP-modtagerne oplysninger om de PEPP-ydelser, der skal udbetales, og den tilsvarende udbetalingsform. Det er endvidere en overtrædelse af stk. 2, at forvalteren ikke leverer den årlige PEPP-oversigt med de relevante, centrale oplysninger, hvis PEPP-opsparerer fortsat foretager indbetalinger eller fortsat bærer investeringsrisici i udbetalingsfasen.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 39 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 39 skal PEPP-udbyderen på anmodning af en PEPP-opsparer eller en PEPP-modtager eller disses repræsentanter give de supplerende oplysninger, der er omhandlet i artikel 37, stk. 1, samt supplerende oplysninger om de antagelser, der ligger til grund for de prognoser, der er omhandlet i artikel 36, stk. 1, litra d.

Med ”PEPP-modtager” skal forstås en fysisk person, der modtager PEPP-ydelser. PEPP-ydelser er PEPP-pensionsydelser og andre yderligere fordele, som en PEPP-modtager er berettiget til i henhold til PEPP-aftalen, navnlig i forbindelse med de stærkt begrænsede tilfælde af tilbagekøb, eller hvis PEPP-aftalen giver dækning af biometriske risici.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 39 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke på anmodning fra en PEPP-opsparer, en PEPP-modtager eller en repræsentant at give de supplerende oplysninger, bestemmelsen henviser til. Et eksempel kan være ikke at udlevere PEPP-udbyderens offentligt tilgængelige årsregnskaber eller årsrapporter, eller ikke at give supplerende oplysninger om de pensionsprognoser, der fremgår af PEPP-oversigten.

Med lovforslaget foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 40 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 40 skal PEPP-udbydere ud over de oplysninger, som følger af sektorspecifik lovgivning, til de kompetente myndigheder indberette de oplysninger, som er nødvendige for tilsynsprocessen. Af stk. 1 fremgår hvilket formål, de skal tjene, af stk. 3 fremgår hvilke elementer, som skal indgå og fra hvilke kilder, og af stk. 4 fremgår krav til kvaliteten af oplysningerne. I stk. 5 er opremset hvilke oplysninger, PEPP-udbydere årligt skal indberette til de kompetente myndigheder. Det følger endvidere af stk. 6, at PEPP-udbydere skal have indført passende systemer og strukturer, som gør det muligt at opfylde kravene i stk. 1-5, og at PEPP-udbydere skal have en nedskreven politik, som er godkendt af PEPP-udbyderens ledelses-, tilsyns- eller administrationsorgan, til løbende at sikre de indsendte oplysningers hensigtsmæssighed. Derudover skal PEPP-udbydere i henhold til stk. 8 forelægge den relevante nationale myndighed alle de oplysninger, der er nødvendige for, at der kan nydes godt af fordele eller incitamenter, der måtte være knyttet til indbetalinger og ydelser.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 40 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at indberette de relevante oplysninger af den kvalitet eller med det indhold, som fremgår af bestemmelsens stk. 1-4, ikke årligt at indsende de oplysninger, der fremgår af stk. 5, eller ikke at overholde kravene om passende systemer og en nedskrevet politik, som foreskrevet i stk. 6.

I medfør af artikel 41 skal PEPP-udbydere investere de aktiver, der svarer til PEPP-produktet, i overensstemmelse med prudent person-princippet og øvrige krav fastsat i artikel 41, stk. 1, litra a-h, medmindre der findes strengere bestemmelser i den nationale lovgivning.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 41 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at følge de i bestemmelsen fastsatte krav for investering. Det vil eksempelvis være ikke at investere i overensstemmelse med prudent person-princippet, og dermed ikke i overensstemmelse med, hvad PEPP-opsparerne er stillet i udsigt, eller ikke at udsætte udbyderen selv eller de aktiver, der svarer til PEPP-produktet, for overdreven gearing, jf. stk. 1, litra h.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 42 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 42 kan PEPP-udbydere tilbyde PEPP-opparere op til seks investeringsmuligheder, hvoraf en skal være et grundlæggende PEPP-produkt. I de øvrige kan indgå alternative investeringsmuligheder. Alle investeringsmuligheder skal imidlertid udformes på grundlag af en garanti eller en risikoreduktionsteknik, som sikrer PEPP-opparere en tilstrækkelig beskyttelse.

Med ”risikoreduktionsteknikker” menes teknikker til systematisk reduktion af eksponeringen mod en risiko og/eller sandsynligheden for dens indtræden.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 42 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i, at forvalteren tilbyder PEPP-opparere flere end seks investeringsmuligheder, ikke at inkludere et grundlæggende PEPP-produkt i sine investeringsmuligheder, eller ikke at udforme investeringsmuligheder på andet grundlag end en garanti eller en risikoreduktionsteknik, som sikrer PEPP-opparere en tilstrækkelig beskyttelse.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 44 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 44 skal en PEPP-opparer have ret til at vælge en anden investering i opsparingsfasen, hvis oppareren har valgt en alternativ investering, eller hvis der efterfølgende er sket ændringer i den valgte investering. Ændringen skal kunne foretages efter mindst 5 år fra aftaleindgåelsen, og i tilfælde af efterfølgende ændringer, efter fem år fra den seneste ændring i investeringsmuligheden. Ændringen skal kunne ske vederlagsfrit.

Med ”opsparingsfase” menes den periode, hvorunder der opsøres aktiver på en PEPP-konto, og som sædvanligvis løber, indtil PEPP-udbetalingsfasen begynder.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 44, er forvalteren af alternative investeringsfonde, der tilbyder alternative investeringsmuligheder. Den strafbare handling består i at undlade at give PEPP-oppareren mulighed for vederlagsfrit at vælge en anden investeringsmulighed mindst fem år fra indgåelse af PEPP-aftalen og, i tilfælde af efterfølgende ændringer, efter fem år fra den seneste ændring i investeringsmuligheden, eller at opkræve betaling i forbindelse med ændringen.

Med lovforslaget foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 45 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 45, stk. 1, skal det grundlæggende PEPP-produkt være et sikkert produkt, der repræsenterer standardinvesteringsmuligheden. Det skal udformes som et produkt med en garanti for den kapital, der forfalder ved begyndelsen af udbetalingsfasen og i udbetalingsfasen, hvis det er relevant, eller som et produkt, der gør brug af en risikoreduktionsteknik, som har til formål at sikre den

indskudte kapital. Omkostninger og gebyrer for det grundlæggende PEPP-produkt ikke må overstige 1 % af den årligt opsparede kapital.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 45, er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at udforme et PEPP-produkt i overensstemmelse med kravene i artikel 45, eksempelvis ikke at basere produktet på en garanti eller at lade omkostningerne overstige 1 % af den årligt opsparede kapital.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 46 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 46 skal brugen af risikoreduktionsteknikker sikre, at investeringsstrategien for PEPP-produktet er udformet, således, at det opbygger stabile og tilstrækkelige individuelle fremtidige pensionsindtægter fra PEPP-produktet og sikrer en retfærdig behandling af alle generationer af PEPP-opparere. Alle risikoreduktionsteknikker skal være pålidelige, robuste og i overensstemmelse med risikoprofilen for den tilsvarende investeringsmulighed, uanset om risikoreduktionsteknikkerne anvendes i forbindelse med det grundlæggende PEPP-produkt eller alternative investeringsmuligheder.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 46 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at overholde de krav til risikoreduktionsteknikkerne, der fremgår af artikel 46. Dette kan for eksempel være, at risikoreduktionsteknikkerne ikke er pålidelige, robuste eller i overensstemmelse med risikoprofilen for den tilsvarende investeringsmulighed.

I medfør af artikel 48, stk. 1, skal PEPP-udbyderne som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra c), e) og f), udpege en eller flere depositarer med henblik på opbevaringen af aktiver, der vedrører PEPP-pensionsvirksomheden og overvågningsopgaver.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 48, stk. 1, er forvalteren af alternative investeringsfonde eller depositaren.

For så vidt angår forvalteren af alternative investeringsfonde består den strafbare handling i ikke at udpege en eller flere depositarer. Der kan kun udpeges en depositar pr. alternativ investeringsfond. I medfør af lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. har forvalteren pligt til at sørge for, at den alternative investeringsfond udpeger en depositar.

Den strafbare handling for depositaren består i ikke at overholder sine overvågningsopgaver.

Med overvågningsopgaver menes de forpligtelser depositarer er pålagt efter FAIF level 2 – forordningen - Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 231/2013 af 19. december 2012 om udbygning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/61/EU for så vidt angår undtagelser, generelle vilkår for drift, depositarer, gearing, gennemsigtighed og tilsyn.

Det fremgår af PEPP forordningens artikel 67, stk. 2, litra d, at de administrative sanktioner og andre foranstaltninger, der er fastsat i denne artikels stk. 3, finder som minimum anvendelse på situationer en depositar ikke har opfyldt sine overvågningsopgaver i henhold til artikel 48.

Med lovforslaget foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 50 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 50 skal PEPP-udbydere og -distributører indføre og anvende hensigtsmæssige og effektive procedurer for bilæggelse af klager fra PEPP-kunder vedrørende deres rettigheder og forpligtelser. Bestemmelsen fastsætter detaljerede krav til udformningen af sådanne procedurer, herunder sagsbehandlingstider, og information til PEPP-kunder om disse procedurer.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 50, er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at overholde de i artikel 50 nævnte krav for håndtering af klager. Dette kan for eksempel være, at proceduren ikke er gjort tilgængelig på et af de officielle sprog i den medlemsstat, PEPP-kunden har valgt.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 52 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 52 skal PEPP-udbydere tilbyde, at PEPP-kunder på anmodning kan skifte PEPP-udbyder. Bestemmelsen fastsætter nærmere regler om, hvordan og hvornår et sådant skift kan foretages.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 52 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at overholde de i artikel 52 nævnte krav til at gennemføre et skift af udbyder. Dette kan for eksempel være, hvis forvalteren ikke tillader skift til en anden udbyder efter mindst fem år efter indgåelsen af PEPP-aftalen, eller at forvalteren alene tilbyder skift af udbyder i opsparingsfasen.

Det foreslås, at overtrædelse af artikel 53 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 53 skal henholdsvis den modtagende og den overførende PEPP-udbyder iværksætte skiftet inden for nærmere fastsatte frister og ved en i bestemmelsen fastsat sagsgang.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 53 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke på PEPP-kundens anmodning at udføre de proceduretrin, der er opregnet i artikel 53 inden for de i bestemmelsen fastsatte tidsfrister.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 54 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 54 kan den overførende PEPP-udbyder alene opkræve PEPP-kunden de reelt afholdte administrative omkostninger forbundet med lukningen af PEPP-kontoen, dog højst 0,5% af beløbet eller pengeværdien af de aktiver, der overføres. Den overførende PEPP-udbyder kan ikke kræve yderligere gebyrer eller afgifter af den modtagende PEPP-udbyder, og den modtagende PEPP-udbyder kan kun kræve de faktiske administrations- og transaktionsomkostninger forbundet med skiftet.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 54 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at overholde de i artikel 54 fastsatte rammer for opkrævninger i forbindelse med skift af udbyder. Dette kan for eksempel være den overdragende PEPP-udbyders opkrævning af et beløb, der overstiger de reelt afholdte administrative omkostninger.

Med lovforslaget foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 55 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 55 skal PEPP-udbydere straks godtgøre PEPP-kundens økonomisk tab, der direkte kan henføres til, at PEPP-udbyderen ikke i forbindelse med et skift af PEPP-udbyder har overholdt de forpligtelser, der fremgår af artikel 53, med mindre PEPP-udbyderen kan påberåbe sig en af de i stk. 2 nævnte ansvarsfritagelsesgrunde.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 55 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke straks at godtgøre økonomiske tab, som er beskrevet i artikel 55, stk. 1.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 56 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 56 skal PEPP-udbydere give PEPP-opsparende de oplysninger om ydelsen, der består i skift af udbyder, der er nødvendige for at sætte PEPP-opsparende i stand til at træffe en informeret beslutning. I artiklens stk. 1, litra a-e, er anført, hvilke oplysninger, der er nødvendige. Oplysningerne skal være tilgængelige på PEPP-udbyderens websted og skal desuden stilles til rådighed for PEPP-opsparende efter anmodning i overensstemmelse med forordningens artikel 24.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 56 er forvalteren af alternative investeringsfonde. Den strafbare handling består i ikke at give PEPP-opsparende de i bestemmelsen anførte oplysninger samt at undlade at gøre oplysningerne tilgængelige på PEPP-udbyderens websted.

Til § 3

Til nr. 1 (§ 2, nr. 5 og 9, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Bestemmelsen i § 2 i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder en række definitioner.

I § 2, nr. 5, fremgår definitionen på et investeringsinstituts (UCITS') hjemland. Et investeringsinstituts hjemland defineres som den EU-medlemsstat, hvor investeringsinstituttet har opnået tilladelse i henhold til artikel 5 i direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), herefter UCITS-direktivet.

Et investeringsinstitut er en UCITS. Danske UCITS omfatter investeringsforeninger, SIKAV'er (selskaber for investering med en kapital, der er variabel) og værdipapirfonde.

Artikel 5 i UCITS-direktivet omhandler godkendelse af et investeringsinstitut af de kompetente myndigheder i investeringsinstituttets hjemland. Artikel 5 i UCITS-direktivet er implementeret i dansk ret i §§ 9-11 i lov om investeringsforeninger m.v.

I § 2, nr. 9, fremgår definitionen på et administrationsselskabs hjemland. Et administrationsselskabs hjemland defineres som den EU-medlemsstat, hvor administrationsselskabet har sit vedtægtsmæssige hjemsted.

I Danmark er et administrationsselskab et investeringsforvaltningsselskab. Investeringsforvaltningsselskaber skal have tilladelse til at udøve virksomhed efter lov om finansiel virksomhed.

EØS-landene – Island, Liechtenstein og Norge - har ved afgørelse nr. 120/2010 af 10. november 2010 – bilag IX (Finansielle tjenesteydelser) til EØS-aftalen besluttet at tiltræde UCITS-direktivet.

Det foreslås, at det skal fremgå af definitionerne i § 2, nr. 5 og 9, i lov om investeringsforeninger m.v., at EØS-landene også er omfattet af bestemmelserne.

Lovforslaget vil medføre, at det kommer til at fremgå af definitionerne, at et EØS-land også kan være henholdsvis et investeringsinstituts (UCITS') eller administrationsselskabs hjemland eller værtsland.

Til nr. 2 (§ 2, nr. 6 og 10, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Bestemmelsen i § 2 i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder en række definitioner.

I § 2, nr. 6, fremgår definitionen på et investeringsinstituts (UCITS') værtsland. Et investeringsinstituts værtsland defineres som en EU-medlemsstat, som ikke er investeringsinstituttets hjemland, og hvor andelene i investeringsinstituttet markedsføres.

I § 2, nr. 10, fremgår definitionen på et administrationsselskabs værtsland. Et administrationsselskabs værtsland defineres som en EU-medlemsstat, som ikke er administrationsselskabets hjemland, og hvor administrationsselskabet har filial eller præsterer tjenesteydelser.

EØS-landene – Island, Liechtenstein og Norge - har ved afgørelse nr. 120/2010 af 10. november 2010 – bilag IX (Finansielle tjenesteydelser) til EØS-aftalen besluttet at tiltræde UCITS-direktivet.

Det foreslås, at det skal fremgå af definitionerne i § 2, nr. 6 og 10, i lov om investeringsforeninger m.v., at EØS-landene også er omfattet af bestemmelserne.

Lovforslaget vil medføre, at det kommer til at fremgå af definitionerne, at et EØS-land også kan være henholdsvis et investeringsinstituts (UCITS') eller administrationsselskabs hjemland eller værtsland.

Til nr. 3 (§ 10, stk. 1, nr. 2, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Bestemmelsen i § 10 i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder en række krav, som en SIKAV skal opfylde for at få tilladelse af Finanstilsynet til at udøve virksomhed som SIKAV.

En SIKAV er et selskab for investering med kapital, der er variabel. En SIKAV er en dansk UCITS og består af en eller flere afdelinger, der er særskilte økonomiske enheder.

Det følger af § 10, stk. 1, nr. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., at Finanstilsynet tillader en SIKAV at udøve virksomhed, hvis kravene i lovens § 3, stk. 1-3, 6 og 7, er opfyldt.

Bestemmelsen i § 3 i lov om investeringsforeninger indeholder en række krav til virksomheder, hvis de skal have tilladelse af Finanstilsynet til at udøve virksomhed som danske UCITS.

Danske UCITS er investeringsforeninger, SIKAV'er og værdipapirfonde.

I lov om investeringsforeninger m.v. § 3, stk. 1, fremgår, at virksomheder skal have tilladelse af Finanstilsynet som danske UCITS, jf. dog også § 4, for at kunne udøve virksomhed, som består i fra en videre kreds eller offentligheden at modtage midler, som under iagttagelse af et princip om risikospredning anbringes i finansielle instrumenter i overensstemmelse med reglerne i kapitel 14, eller som et masterinstitut, jf. § 2, nr. 20, enten at modtage midler fra en videre kreds eller offentligheden og have et feederinstitut blandt sine investorer eller at have mindst to feederinstitutter som investorer og anbringe midlerne i finansielle instrumenter under iagttagelse af et princip om risikospredning i

overensstemmelse med reglerne i kapitel 14, og som består i på en investors anmodning at indløse investorens andel af formuen med midler, der hidrører fra formuen.

I lov om investeringsforeninger m.v., § 3, stk. 2, fremgår, at en dansk UCITS, der modtager midler som masterinstitut, ikke selv må være et feederinstitut, skal inden 3 arbejdsdage underrette Finanstilsynet om navnet på hvert af de feederinstitutter, som den modtager midler fra, og skal sikre feederinstituttet, dets investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab, dets depotselskab og de kompetente myndigheder rettidig adgang til alle oplysninger, der kræves i henhold til loven eller andre regler, der er udstedt med henblik på at gennemføre UCITS-direktivet.

Af § 3, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v., fremgår, at danske UCITS og udenlandske UCITS, som har fulgt proceduren, jf. § 27, stk. 1, har eneret til at henvende sig til en videre kreds eller offentligheden med henblik på at modtage midler til virksomhed som nævnt i stk. 1.

I lov om investeringsforeninger m.v. § 3, stk. 6, fremgår, at værdipapirfonde kun må udøve virksomhed som nævnt i stk. 1 og 3 og § 26, stk. 1, og har eneret og pligt til at benytte betegnelsen værdipapirfond i værdipapirfondens navn i breve og på andre forretningspapirer, herunder elektroniske meddelelser, og på værdipapirfondens hjemmeside, jf. dog § 4, stk. 2. Pligterne i 1. pkt. påhviler i medfør af § 8, stk. 4, det investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab, der administrerer værdipapirfonden. Andre virksomheder må ikke anvende navne eller betegnelser, der er egnet til at fremkalde det indtryk, at de er værdipapirfonde.

Af § 3, stk. 7, i lov om investeringsforeninger m.v. fremgår, at Finanstilsynet videregiver de i stk. 2, nr. 2, nævnte oplysninger til de kompetente myndigheder i et andet medlemsland inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når feederinstituttet har hjemsted der.

Henvisninger til § 3 i gældende § 10, stk. 1, nr. 2, er således ikke korrekte.

I 2013 blev der udarbejdet en ny hovedlov til lov om investeringsforeninger m.v., hvor § 3 i lov om investeringsforeninger m.v. indeholdt 11 stykker. Stk. 6 og 7 omhandlede krav til SIKAV'er.

Ved lov nr. 706 af 8. juni 2018 blev tre stykker i § 3 ophævet, uden at der skete konsekvensrettelser i § 10 i lov om investeringsforeninger m.v.

Det foreslås at ændre § 10, stk. 1, nr. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., så der i bestemmelsen henvises til § 3, stk. 1-3 og 5.

Ændringen vil medføre, at der fremover henvises til de korrekte stykker i § 3 i lov om investeringsforeninger m.v.

Til nr. 4 (§ 11, stk. 1, nr. 1, og § 11, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v.)

I bestemmelsen § 11 i lov om investeringsforeninger m.v. fremgår en række krav til værdipapirfonde, som skal opfyldes, før værdipapirfonden kan få tilladelse af Finanstilsynet til at udøve virksomhed. En værdipapirfond består af en eller flere afdelinger, der er særskilte økonomiske enheder. Værdipapirfonde kan alene etableres og administreres af investeringsforvaltningsselskaber. En værdipapirfond er en dansk UCITS.

I lov om investeringsforeninger m.v. § 11, stk. 1, nr. 1, følger, at Finanstilsynet tillader en værdipapirfond at udøve virksomhed, hvis kravene i lovens § 3, stk. 1-3, 8 og 9, er opfyldt.

Af lov om investeringsforeninger m.v. § 11, stk. 2, fremgår, at en ansøgning om tilladelse efter § 3, stk. 1-3, 8 og 9, skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om betingelserne i stk. 1 er opfyldt.

Ved lov nr. 706 af 8. juni 2018 blev tre stykker i § 3 ophævet uden der skete konsekvensrettelser i § 11 i lov om investeringsforeninger m.v. Den gældende § 3 indeholder ikke længere et stk. 8 og stk. 9. Se i øvrigt nærmere om indholdet af § 3 i bemærkningerne ovenfor til lovforslagets § 3, nr. 3.

Det foreslås at ændre § 11, stk. 1, nr. 1, og § 11, stk. 2, så der i bestemmelserne henvises til § 3, stk. 1-3 og 6.

Ændringen vil medføre, at der fremover henvises til de korrekte stykker i § 3 i lov om investeringsforeninger m.v.

Til nr. 5 (§ 94, stk. 5, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Bestemmelsen i § 94 i lov om investeringsforeninger m.v. omhandler danske UCITS' pligt til at indsende årsrapporter til Erhvervsstyrelsen og Finanstilsynet.

Det følger af § 94, stk. 5, i lov om investeringsforeninger m.v., at et feederinstitut med et udenlandsk masterinstitut skal sende masterinstitutets årsrapport og halvårsrapport til Finanstilsynet.

Et feederinstitut er en UCITS eller en afdeling heraf, der har tilladelse i sit hjemland til at investere mindst 85 pct. af sin formue i en anden UCITS, eller en dansk UCITS eller en afdeling heraf, der har tilladelse efter § 12, stk. 2, henholdsvis § 15, stk. 3, § 16, stk. 3, eller § 17, stk. 3, jf. § 2, nr. 21, i lov om investeringsforeninger m.v.

Et masterinstitut er en UCITS, herunder en dansk UCITS eller en afdeling heraf, som har mindst et feederinstitut blandt sine investorer, ikke selv er et feederinstitut og ikke investerer i et feederinstitut, jf. § 2, nr. 20, i lov om investeringsforeninger m.v.

En UCITS er et investeringsinstitut, der har tilladelse i henhold til regler, der gennemfører direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS-direktivet), og som i medfør af direktivets artikel 1, stk. 3, kan oprettes, jf. § 2, nr. 4, i lov om investeringsforeninger m.v.

Danske UCITS er investeringsforeninger, SIKAV'er (selskab for investering med kapital, der er variabel) og værdipapirfonde.

Det foreslås at ændre § 94, stk. 5, så det kommer til at fremgå af bestemmelsen, at et feederinstitut med et udenlandsk masterinstitut skal sende masterinstitutts årsrapport og halvårsrapport til Finanstilsynet ved anvendelse af digital kommunikation.

Ændringen medfører, at et feederinstitut med et udenlandsk masterinstitut ikke længere vil kunne indsende årsrapporter til Finanstilsynet i fysisk form.

Til nr. 6 (§ 161, stk. 1, 2. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det følger af § 161, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., at Finanstilsynet påser overholdelsen af en række direktiver og forordninger.

Det foreslås for det første, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/1156/EU af 20. juni 2019 om lettere grænseoverskridende distribution af kollektive investeringsinstitutter og om ændring af forordning (EU) nr. 345/2013, (EU) nr. 346/2013 og (EU) nr. 1286/2014 (cross border-forordningen) indsættes i § 161, stk. 1, 2. pkt.

Den foreslåede ændring vil medføre, at Finanstilsynet udpeges som ansvarlig myndighed for tilsynet med overholdelse af cross border-forordningen.

Finanstilsynet er allerede i dag tilsynsmyndighed for de virksomheder, der omfattes af cross border-forordningen.

Det foreslås også at indsætte Europa-Parlamentets og Rådets Forordning 2019/1238/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt i § 161, stk. 1, 2. pkt.

Tilføjelsen vil medføre, at Finanstilsynet som kompetent myndighed kan føre tilsyn med, at PEPP-forordningen og regler udstedt i medfør heraf overholdes.

Finanstilsynet er allerede i dag tilsynsmyndighed for investeringsforeninger, der omfattes af forordningen.

I henhold til artikel 61, stk. 1, i PEPP-forordningen fører de kompetente myndigheder for PEPP-udbyderen løbende og i overensstemmelse med den relevante sektorspecifikke tilsynsordning tilsyn med overholdelsen af PEPP-forordningen. De er tillige ansvarlige for tilsynet med dels overholdelsen af forpligtelserne i PEPP-udbyderens regler eller vedtægter, dels hensigtsmæssigheden af dennes ordninger og organisation med hensyn til de opgaver, der skal udføres i forbindelse med udbud af et PEPP-produkt.

De kompetente myndigheder er i artikel 2, nr. 18, i PEPP-forordningen defineret som de nationale myndigheder udpeget af en medlemsstat til at føre tilsyn med PEPP-udbydere eller PEPP-distributører, alt efter tilfældet, eller til at udføre de opgaver, der er omhandlet i forordningen.

I medfør af artikel 62 i PEPP-forordningen skal hver medlemsstat sikre, at den kompetente myndighed, som er udpeget af de nationale myndigheder, har de tilsyns-, undersøgelses- og sanktionsbeføjelser, der er nødvendige, for at den kan opfylde sine opgaver i henhold til PEPP-forordningen.

Bestemmelsen gennemfører PEPP-forordningens artikel 61 og 62.

Til nr. 7 (§ 175, stk. 3, nr. 1, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Finanstilsynets ansatte er under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden, jf. § 175, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, og eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør. Disse regler finder tilsvarende anvendelse på ansatte i Erhvervsstyrelsen, for så vidt angår oplysninger, som de får kendskab til gennem opgaveløsningen efter § 213, stk. 1-5 og 8, i lov om kapitalmarkeder.

Finanstilsynets tavshedspligt efter § 175, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. finder ikke anvendelse på oplysninger i sager om god skik, jf. § 29, og bekendtgørelser udstedt i medfør af § 29, stk. 2. Det følger af § 175, stk. 3, nr. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. Undtagelsesbestemmelsen i § 175, stk. 3, nr. 1, indebærer, at oplysninger i sager om god skik er undtaget fra Finanstilsynets tavshedspligt. Enhver har dermed ret til aktindsigt i oplysninger i sager om god skik efter de almindelige regler om aktindsigt i offentlighedsloven med de undtagelser, der følger af offentlighedslovens §§ 19-34.

Oplysninger i sager om god skik kan dermed ikke undtages fra retten til aktindsigt efter § 35 i offentlighedsloven, da oplysningerne ikke er omfattet af Finanstilsynets lovbestemte tavshedspligt. Modsetningsvis er andre oplysninger, som Finanstilsynet har fået kendskab til eller indhentet i forbindelse med tilsynsvirksomheden, underlagt tavshedspligt og undtaget aktindsigt, jf. § 35 i offentlighedsloven, jf. § 175, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v.

Finanstilsynet påser overholdelsen af bl.a. lov om investeringsforeninger m.v., undtagen § 60, stk. 1 og 2, og § 63 b, samt regler udstedt i medfør af loven, jf. § 161, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. Finanstilsynets bestyrelse indgår i tilsynet med danske UCITS med en tilsvarende kompetence, som bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345 i lov om finansiel virksomhed, jf. § 162 i lov om investeringsforeninger m.v. Undtagelsesbestemmelsen i § 175, stk. 3, nr. 1, gør, at der bl.a. er ret til aktindsigt i sager om god skik, hvor Finanstilsynets bestyrelse har kompetence til at træffe beslutning i sagen, men sagen endnu ikke er blevet forelagt bestyrelsen med henblik på endelig stillingtagen.

Finanstilsynets bestyrelse er nedsat med hjemmel i § 345 i lov om finansiel virksomhed, og den har til opgave at føre kontrol med og træffe beslutninger i forhold til Finanstilsynets uafhængige tilsynsvirksomhed. Bestyrelsen har bl.a. ansvaret for at træffe beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter og i sager, der har videregående betydelige følger, jf. § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed. Derudover træffer bestyrelsen beslutning om at overgive sager omfattet af § 345, stk. 12, nr. 4, til politimæssig efterforskning, jf. § 345, stk. 12, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås, at der i § 175, stk. 3, nr. 1, indsættes, at »medmindre oplysningerne indgår i eller har nær tilknytning til en sag, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning efter § 162. I sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning efter § 162, finder stk. 1 anvendelse fra det tidspunkt, sagen er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning.«

Den foreslåede ændring indebærer, at oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik, jf. § 29, i lov om investeringsforeninger m.v., og bekendtgørelser udstedt i medfør af § 29, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., vil være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt efter § 175, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. i en begrænset periode. Oplysningerne vil således være omfattet af den skærpede tavshedspligt fra det tidspunkt, hvor sagen og dens omstændigheder gør, at den er underlagt Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning i den pågældende sag. Sagen om god skik vil dermed ikke længere være omfattet af den skærpede tavshedspligt, så snart Finanstilsynets bestyrelse har truffet sin beslutning.

Med lovforslaget vil oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik blive omfattet af tavshedspligten, hvilket indebærer, at der ikke vil være ret til aktindsigt i oplysningerne efter offentlighedsloven. Parter i sager om god skik vil dog fortsat have ret til partsaktindsigt efter reglerne herom i forvaltningslovens kapitel 4. Reglerne om partsstatus i forhold til Finanstilsynets afgørelser findes i § 179 i lov om investeringsforeninger m.v.

§ 175, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder hovedreglen om Finanstilsynets tavshedspligt og er en særbestemmelse om tavshedspligt, jf. § 35 i offentlighedsloven. Tavshedspligten varetager både hensynet til private og offentlige interesser, herunder navnlig hensynet til et effektivt tilsyn og hensynet til virksomhederne og deres kunder. Den foreslåede ændring vil navnlig varetage Finanstilsynets mulighed for effektivt at udøve den lovpligtige, uafhængige tilsynsvirksomhed ved at

sikre en beslutningsproces for Finanstilsynets bestyrelse, hvor sagen ikke har været genstand for behandling i offentligheden, forud for bestyrelsens behandling.

Sager om god skik, jf. § 29 i lov om investeringsforeninger m.v. og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf, omfatter alle sager, hvor Finanstilsynet påser overholdelsen af de gældende regler om god skik. Som følge heraf vil bl.a. sager om danske investeringsforeningers overtrædelse af redelig forretnings-skik og god praksis, jf. § 29 og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf, være omfattet af den foreslåede bestemmelse, hvis Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i sagen.

Med den foreslåede ændring vil oplysninger i sager om god skik være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt i en nærmere afgrænset periode, hvis Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i den pågældende sag efter § 162 i lov om investeringsforeninger m.v., jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed. De sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse er tillagt kompetence til at træffe beslutning, fremgår af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynets bestyrelse træffer beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter samt i sager, der har videregående betydelige følger, jf. § 345, stk. 12, nr. 4. Ved reaktioner forstås afgørelser i forvaltningsretlig forstand, herunder påtaler og påbud, og reaktioner, der ikke har karakter af en afgørelse, f.eks. administrative bødeforlæg og risikooplysninger. Finanstilsynets bestyrelse har dermed kompetence til at træffe beslutning om en reaktion, som retter sig mod en virksomhed under tilsyn, i dette tilfælde en dansk investeringsforening. Bestyrelsen er også kompetent til at træffe beslutning om reaktioner i principielle sager vedrørende lovfortolkning og lovanvendelse, herunder ændring af Finanstilsynets tilsynsmæssige praksis. En sag har et principielt indhold, når der er tvivl af en vis betydning om fortolkningen af en bestemmelse, eller en hidtidig fortolkning ændres. At en sag vedrører en bestemmelse, der ikke har været anvendt før, gør ikke i sig selv sagen principiel. Videregående betydelige følger kan f.eks. være reaktioner, der påbyder, at en bestemt praksis skal følges, hvilket vil medføre anvendelse af betydelige ressourcer for den berørte virksomhed og andre tilsvarende virksomheder, eller at der er tale om en politianmeldelse.

Finanstilsynets bestyrelse træffer også beslutning om at overgive sager omfattet af § 345, stk. 12, nr. 4, til politimæssig efterforskning, jf. § 345, stk. 12, nr. 6. Det omfatter sager, hvor Finanstilsynet vurderer, at der er sket en overtrædelse af en straffebelagt bestemmelse, og sagen derfor bør overgives til anklagemyndigheden med henblik på at indlede en politimæssig efterforskning.

Oplysninger med nær tilknytning til sager om god skik, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i medfør af § 162 i lov om investeringsforeninger m.v., jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, vil også være omfattet af tavshedspligten. Ved nær tilknytning til forstås oplysninger, som ikke er direkte omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence, men som relaterer sig til en sag om god skik, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning. Det vil være en forudsætning, at oplysningerne i et vist omfang afspejler de oplysninger, som indgår i den sag, hvor Finanstilsynets bestyrelse er tillagt beslutningskompetence. Det kan f.eks. være oplysninger om en tilsynsmæssig reaktion, herunder påbud og påtaler, der bliver forelagt Finanstilsynets bestyrelse med henblik på faglig og ledelsesmæssig

sparring efter § 4, stk. 2, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 525 af 23. maj 2018 om forretningsorden for bestyrelsen for Finanstilsynet, idet reaktionen og de indbefattede oplysninger relaterer sig til en beslutning, som Finanstilsynets bestyrelse skal træffe i medfør af § 162 i lov om investeringsforeninger m.v., jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed.

Efter den foreslåede ændring vil oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik, jf. § 29 i lov om investeringsforeninger m.v., være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt fra det tidspunkt, hvor sagen og dens omstændigheder gør, at den er underlagt Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence i medfør af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning. Det vil være i forbindelse med sagsbehandlingen, at en sag vil blive omfattet af bestyrelses beslutningskompetence. Det vil være Finanstilsynet, der på baggrund af sagens omstændigheder konkret vurderer, om den enkelte sag er omfattet af bestyrelses beslutningskompetence og dermed underlagt tavshedspligt, indtil bestyrelsen har truffet beslutning. Finanstilsynet vil konkret skulle lægge vægt på, om sagens aktuelle omstændigheder giver klare holdepunkter for, at sagen vil medføre politianmeldelse af en eller flere fysiske eller juridiske personer, er af principiel karakter eller har videregående betydelige følger, og af den grund er omfattet af bestyrelses beslutningskompetence. Finanstilsynets bestyrelse træffer beslutning i sager om god skik, når de kan medføre politianmeldelse, er af principiel karakter eller har videregående betydelige følger. Ændringen vil således alene omfatte et begrænset antal sager, idet hovedparten af beslutninger om god skik træffes af Finanstilsynet, jf. § 161 i lov om investeringsforeninger m.v.

Finanstilsynet vil løbende vurdere, om sager om god skik er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence. Sager om god skik efter lov om investeringsforeninger m.v. vil som udgangspunkt være omfattet af Finanstilsynets kompetence, jf. § 161 i lov om investeringsforeninger m.v., medmindre beslutningskompetencen er tillagt bestyrelsen for Finanstilsynet, jf. § 162 i lov om investeringsforeninger m.v., jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed. Vurderer Finanstilsynet, at en sag er omfattet af bestyrelses kompetence, vil sagen med lovforslaget være omfattet af tavshedspligten. Hvis en sag om god skik under sagsbehandlingen bliver omfattet af bestyrelses beslutningskompetence, men det efterfølgende viser sig, at den ikke længere kan anses for omfattet af beslutningskompetencen, vil oplysningerne i sagen ikke længere være omfattet af tavshedspligten fra det tidspunkt, hvor Finanstilsynet konstaterer, at bestyrelsen ikke skal træffe beslutning i sagen. Vurderingen af, om en sag om god skik er omfattet af bestyrelses beslutningskompetence vil dermed kunne ændres i takt med, at sagsbehandlingen skrider fremad, fordi sagens omstændigheder eller øvrige forhold bevirker, at sagen ikke længere skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse.

Oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik vil ligeledes ikke længere være omfattet af tavshedspligten, når Finanstilsynets bestyrelse har truffet beslutning i sagen. Finanstilsynets bestyrelse vil træffe sine beslutninger i henhold til de regler, der følger af bekendtgørelse nr. 525 af 23. maj 2018 om forretningsorden for bestyrelsen for Finanstilsynet.

Med lovforslagets § 3, nr. 8, foretages en ændring af § 175, stk. 6, i lov om investeringsforeninger m.v. Den foreslåede ændring indebærer, at Finanstilsynet har mulighed for at videregive tavshedsbelagte oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik til Forbrugerombudsmanden. Videregivelse af tavshedsbelagte oplysninger vil efter lovforslaget være betinget af, at oplysningerne er tavshedsbelagte efter § 175, stk. 1, i en begrænset periode som følge af det foreslåede § 175, stk. 3, nr. 1, 2. pkt. Den foreslåede ændring vil sikre, at Finanstilsynet vil kunne videregive oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik til Forbrugerombudsmanden, på trods af at oplysningerne er omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt som følge af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence.

Til nr. 8 (§ 175, stk. 6, nr. 28, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Finanstilsynets ansatte er under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden, jf. § 175, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, og eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør. Disse regler finder tilsvarende anvendelse på ansatte i Erhvervsstyrelsen, for så vidt angår oplysninger, som de får kendskab til gennem opgaveløsningen efter § 213, stk. 1-5 og 8, i lov om kapitalmarkeder.

§ 175, stk. 6, i lov om investeringsforeninger m.v. fastsætter, i hvilke tilfælde og til hvem Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger uanset § 175, stk. 1. Finanstilsynet kan bl.a. i medfør af § 175, stk. 6, nr. 2, videregive fortrolige oplysninger til andre offentlige myndigheder, herunder anklagemyndigheden og politiet, i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af mulige strafbare forhold omfattet af straffeloven eller tilsynslovgivningen. Tilsvarende kan fortrolige oplysninger videregives til Erhvervsstyrelsen i sin egenskab af tilsynsmyndighed for efterlevelse af selskabslovgivningen, når videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, og Erhvervsstyrelsen og Revisornævnet i deres egenskab af tilsynsmyndighed for den lovpligtige revision af regnskaber for en dansk UCITS eller en afdeling heraf, under forudsætning af at modtagerne har behov for oplysningerne til varetagelsen af deres opgaver, jf. § 175, stk. 6, nr. 12.

Modtagere af fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet bliver underlagt den samme skærpede tavshedspligt, som gælder for Finanstilsynets ansatte efter § 175, stk. 1. Det følger af § 175, stk. 7, i lov om investeringsforeninger m.v.

§ 175, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. fastlægger Finanstilsynets tavshedspligt og er en særbestemmelse om tavshedspligt, jf. § 35 i offentlighedsloven. Det indebærer, at der ikke vil være ret til aktindsigt efter offentlighedsloven i oplysninger hos Finanstilsynet, der er omfattet af tavshedspligten. Denne skærpede tavshedspligt går desuden videre end den tavshedspligt, der i henhold til forvaltningslovens § 27, stk. 1, påhviler alle offentligt ansatte.

Med lovforslaget foreslås det at indsætte et *nr. 28* i § 175, stk. 6, hvorefter Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Forbrugerombudsmanden som uafhængig tilsynsmyndighed for efterlevelse af markedsføringsregler og forbrugerbeskyttende regler i sager omfattet af § 175, stk. 3, nr. 1, 2. pkt.

Det foreslåede, nye nummer er en konsekvens af lovforslagets § 3, nr. 7, der fastslår, at oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning, er omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt fra det tidspunkt, sagen er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning. Finanstilsynet vil med den foreslåede bestemmelse have mulighed for at videregive oplysninger, der bliver fortrolige som følge af det foreslåede § 175, stk. 3, nr. 1, til Forbrugerombudsmanden. Det er hensigten, at udvekslingen af fortrolige oplysninger mellem Finanstilsynet og Forbrugerombudsmanden begrænses til, hvad der er relevant og forholdsmæssigt under hensyn til formålet med udvekslingen.

Formålet er at sikre, at Finanstilsynet i sin egenskab som tilsynsmyndighed på det finansielle område kan videregive relevante oplysninger om tilsynet med forbrugerlovgivningen på det finansielle område til Forbrugerombudsmanden, der er den uafhængige tilsynsmyndighed for efterlevelse af markedsføringsregler og forbrugerbeskyttende regler. Med ændringen vil de fortrolige oplysninger kunne videregives, selvom oplysningerne er fortrolige som følge af det foreslåede § 175, stk. 3, nr. 1.

Det foreslåede nummer skal ses i sammenhæng med § 171, stk. 2, i lov om investeringsforeninger m.v., hvorefter Finanstilsynet uanset tavshedspligten i § 175 kan videregive fortrolige oplysninger til Forbrugerombudsmanden i sager, hvor en virksomheds kunde kan have lidt tab, som følge af at virksomheden har overtrådt § 29 i lov om investeringsforeninger m.v. Med det foreslåede nummer vil Finanstilsynet fremover have mulighed for at videregive tavshedsbelagte oplysninger i alle typer af sager om god skik til Forbrugerombudsmanden, uanset om en kunde kan have lidt et tab, som følge af overtrædelsen. Derved vil Finanstilsynet kunne drøfte en konkret sag om god skik, der skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse, med Forbrugerombudsmanden med henblik på at vurdere, om sagens omstændigheder bør give anledning til f.eks. en politianmeldelse eller påbud, der har videregående betydelige følger. Det foreslåede nummer vil således være med til at opretholde samarbejdet mellem Forbrugerombudsmanden og Finanstilsynet om håndhævelsen af forbrugerlovgivningen på det finansielle område. Forbrugerombudsmanden bliver indkaldt ved Finanstilsynets bestyrelses behandling af tilsynssager om god skik, jf. § 345, stk. 14, i lov om finansiel virksomhed, og er i den forbindelse underlagt tavshedspligt, jf. § 345, stk. 16, i lov om finansiel virksomhed.

Ligesom det gælder i dag ved Finanstilsynets videregivelse af fortrolige oplysninger til andre myndigheder m.v. i medfør af § 175, stk. 6, vil fortroligheden følge oplysningerne, jf. § 175, stk. 7, i lov om investeringsforeninger m.v. Det indebærer, at Forbrugerombudsmanden vil være omfattet af den samme skærpede tavshedspligt, som Finanstilsynets ansatte er underlagt i den periode, hvor oplysningerne i sager om god skik er omfattet af tavshedspligten. Forbrugerombudsmanden vil dermed ikke kunne videregive de fortrolige oplysninger i den periode, hvor oplysningerne er omfattet af §

175, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v., jf. det foreslåede § 175, stk. 3, nr. 1. Når Finanstilsynets bestyrelse og Forbrugerombudsmanden har truffet beslutning i en sag om god skik, vil oplysningerne ikke længere være fortrolige, men underlagt de almindelige regler om aktindsigt i offentlighedsloven.

Endelig skal det bemærkes, at ved eventuel videregivelse af personoplysninger til Forbrugerombudsmanden vil de gældende regler vedrørende persondatabeskyttelse også finde anvendelse, hvorfor behandlingen af persondata altid vil skulle ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Til nr. 9 (§ 190, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v.)

Det følger af § 190, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v., at overtrædelse af en række bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1131/EU af 14. juni 2017 om pengemarkedsforeninger straffes med bøde.

Det foreslås, at artiklerne 5-7, 18-30, 33-42, 44-46, 48, 50, og 52-56 i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning 2019/0143/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt tilføjes § 190, stk. 3, i lov om investeringsforeninger m.v.

Den foreslåede ændring vil medføre, at der fastsættes hjemmel i lov om investeringsforeninger m.v. til at straffe overtrædelser af PEPP-forordningen med bøde.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af artikel 67 i PEPP-forordningen, som forpligter medlemsstaterne til at pålægge administrative eller strafferetlige sanktioner for en række af forordningens artikler.

Det følger af artikel 67, stk. 1, i PEPP-forordningen, at medlemsstaterne skal fastsætte bestemmelser om passende administrative sanktioner og andre foranstaltninger, som finder anvendelse for overtrædelser af forordningen, og træffe alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. De fastsatte administrative sanktioner og andre foranstaltninger skal være effektive, forholdsmæssige og have afskrækkende virkning.

Medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner som omhandlet i første afsnit for overtrædelser, der er underlagt strafferetlige sanktioner i henhold til deres nationale ret.

I det følgende skal ”selvadministrerende investeringsforening” forstås som en investeringsforening, der ikke har delegeret administrationen af investeringsforeningen til et investeringsforvaltningsselskab. En selv administrerende investeringsforening må kun distribuere egne produkter. Der henvises

i øvrigt til en række begreber fra PEPP-forordningen, som er defineret i PEPP-forordningens artikel 2.

Nedenfor anføres en mere uddybende beskrivelse af indholdet af de enkelte artikler i PEPP-forordningen, der strafbelægges med den foreslåede bestemmelse:

Med den foreslåede ændring foreslås, at overtrædelse af artikel 5 i PEPP-forordningen kan straffes bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det følger af artikel 5, stk.1, at et PEPP-produkt kun må udbydes og distribueres i Unionen, hvis det er registreret i det centrale offentlige register, der føres af EIOPA.

EIOPA er Den Europæiske Myndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 5 er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening, som udbyder eller distribuerer under betegnelsen ”paneuropæisk personligt pensionsprodukt” eller ”PEPP-produkt”. Den strafbare handling består i at udbyde eller distribuere produkter under betegnelsen ”paneuropæisk personligt pensionsprodukt” eller ”PEPP-produkt”, uden at have opnået registrering af produktet i overensstemmelse med PEPP-forordningens artikel 6.

Med den foreslåede ændring foreslås, at overtrædelse af artikel 6 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning

I medfør af artikel 6, stk. 2, skal de i stk. 1 anførte finansielle virksomheder indgive ansøgning til den nationale, kompetente myndighed, og ansøgningen skal indeholde nærmere angivne oplysninger, som oplystes i bestemmelsens stk. 2.

Selvadministrerende investeringsforening er en finansiell virksomhed omfattet af § 6, stk.1, litra e.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 6, stk. 2, er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening, der indgiver ansøgning til Finanstilsynet om registrering af et PEPP-produkt. Den strafbare handling består i at angive urigtige eller vildledende erklæringer/oplysninger til brug for ansøgning efter artikel 6, eller på anden uretmæssig vis at opnå registrering af et PEPP-produkt i strid med artikel 6.

I medfør af artikel 6, stk. 6, 2. pkt. skal enhver ændring i den dokumentation eller de dokumenter, der er indgivet i forbindelse med ansøgningen om registrering, meddeles Finanstilsynet omgående.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 6, stk. 6, 2. pkt., er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening, der til Finanstilsynet har indgivet ansøgning om registrering af et PEPP-

produkt. Den strafbare handling består i ikke straks/uden ugrundet ophold at give Finanstilsynet besked om ændringer i de indsendte oplysninger.

Med den foreslåede ændring foreslås det endvidere, at overtrædelse af artikel 7 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning

I medfør af artikel 7, stk. 3, kan en finansiel virksomhed, som omtalt i artikel 6, stk. 1, udbyde eller distribuere et PEPP-produkt fra og med den dato, produktet registreres i det centrale, offentlige register.

Det følger af artikel 6, stk. 1, litra e, at investeringsselskaber eller administrationselskaber, der er godkendt i henhold til direktiv 2009/65/EF kan ansøge om registrering af et PEPP-produkt.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 7, stk. 3, er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening, der til Finanstilsynet har indgivet ansøgning om registrering af et PEPP-produkt. Den strafbare handling består i at udbyde eller distribuere et PEPP-produkt, før det er registreret i det centrale, offentlige register, der føres af EIOPA.

Med den foreslåede ændring foreslås, at overtrædelse af artikel 18 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 18, stk. 1, skal PEPP-udbydere på anmodning give PEPP-opsparende adgang til portabilitetsydelsen, jf. artikel 17 i PEPP-forordningen.

Med ”PEPP-udbyder” skal forstås en finansiel virksomhed som omhandlet i artikel 6, stk. 1, der har fået godkendelse til at producere et PEPP-produkt og til at distribuere det pågældende PEPP-produkt

Med ”portabilitetsydelse” skal forstås en PEPP-opsparende ret til fortsat at indbetale på sin eksisterende PEPP-konto og bevare alle fordele og incitament, som PEPP-udbyderen tilbyder, og som er forbundet med fortsat investering i deres PEPP-produkt, når PEPP-opsparende skifter bopæl til en anden medlemsstat.

En ”PEPP-konto” er en personlig pensionskonto, som føres i en PEPP-opsparende eller PEPP-modtagers navn, og som anvendes til registrering af transaktioner, som gør det muligt for PEPP-opsparende at indbetale periodiske pensionsbidrag frem til pensionering og for PEPP-modtageren at modtage PEPP-pensionsudbetalinger

En ”PEPP-opsparende” er en fysisk person, der har indgået en PEPP-aftale med en PEPP-udbyder.

En ”PEPP-aftale” er en aftale mellem en PEPP-opsparer og en PEPP-udbyder, som opfylder betingelserne i PEPP-forordningens artikel 4.

En ”PEPP-modtager” er en fysisk person, der modtager PEPP-ydelser.

Med ”PEPP-ydelser” skal forstås PEPP-pensionsydelser og andre yderligere fordele, som en PEPP-modtager er berettiget til i henhold til PEPP-aftalen, navnlig i forbindelse med de stærkt begrænsede tilfælde af tilbagekøb, eller hvis PEPP-aftalen giver dækning af biometriske risici.

Med ”PEPP-pensionsydelser” menes ydelser, der udbetales ved pensionering eller en forventning om pensionering i en af de i artikel 58, stk. 1, omhandlede former.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 18, stk. 1, er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening, som fører den pågældende PEPP-opspares konti. Den strafbare handling består i ikke at give PEPP-opsparereren adgang til portabilitetsydelsen, eksempelvis ved ikke at tillade fortsatte indbetalinger til den eksisterende PEPP-konto efter flytning eller ved at ændre i vilkårene herfor.

I medfør af artikel 18, stk. 2, skal PEPP-udbyderen eller -distributøren, når denne foreslår et PEPP-produkt, give potentielle PEPP-opsparene oplysning om portabilitetsydelsen, og om hvilke underkonti, der er umiddelbart tilgængelige. Oplysningen om hvilke underkonti, der er tilgængelige, skal gives i forbindelse med, at PEPP-produktet foreslås.

Med ”PEPP-distributør” skal forstås en finansiel virksomhed som omhandlet i artikel 6, stk. 1, som er meddelt tilladelse til at distribuere PEPP-produkter, som den ikke har produceret, et investerings-selskab, der yder rådgivning, eller en forsikringsformidler som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 3), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 (EP og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution (EUT L 26 af 2.2.2016), s. 19).

Med ”underkonto” skal forstås et nationalt afsnit, som åbnes under hver enkelt PEPP-konto, og som opfylder de lovgivningsmæssige krav og betingelser for udnyttelse af eventuelle incitamenter fastsat på nationalt plan til investering i et PEPP-produkt af den medlemsstat, hvori PEPP-opsparereren har sin bopæl; for hver underkonto kan en person således være PEPP-opsparer eller PEPP-modtager, afhængigt af de lovgivningsmæssige krav for henholdsvis opsparingsfasen og udbetalingsfasen

En selvadministrerende investeringsforening er omfattet af PEPP-forordningens artikel 6, stk. 1 og kan distribuere PEPP-produkter, som foreningen ikke har produceret.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 18, stk. 2, er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening, som foreslår et PEPP-produkt til den potentielle PEPP-opsparer. Den strafbare handling består i ikke at give den potentielle PEPP-opsparer oplysning om, hvilke underkonti der er umiddelbart tilgængelige.

I medfør af artikel 18, stk. 3, skal PEPP-udbyderen inden tre år efter den dato, hvor forordningen finder anvendelse, tilbyde nationale underkonti for mindst to medlemsstater, hvis PEPP-udbyderen anmodes herom.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 18, stk. 3, er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i ikke inden 15. august 2023 at udbyde underkonto i mindst to medlemsstater, hvis forvalteren er blevet anmodet herom af PEPP-opsparende.

Med lovændringen foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 19 i PEPP-forordningen kan straffes bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 19, stk. 1, 1. pkt., skal PEPP-udbydere, når de giver adgang til portabilitetsydelsen ved at etablere en ny underkonto til en PEPP-konto, sikre sig, at underkontoen lever op til de retlige krav og betingelser, som i medfør af artikel 47 og 57 fastsættes i national ret for PEPP-produkter i PEPP-opsparende nye bopælsmedlemsstat. Det følger videre af artikel 19, stk. 1, 2. pkt., at alle transaktioner på PEPP-kontoen opføres på en tilsvarende underkonto, og af artikel 19, stk. 1, 3. pkt., at indbetalinger til og udbetalinger fra underkontoen kan gøres til genstand for separate aftalevilkår.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 19, stk. 1 er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i, at bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening ikke sikrer sig, at underkontoen lever op til de retlige krav og betingelser til opsparende- og udbetalingsfasen, som i medfør af forordningens artikel 47 og 57, skal fastsættes i Danmark. Endvidere vil det være en strafbar handling i medfør af artikel 19, stk. 1, 2. pkt., hvis bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening ikke opfører alle transaktioner på PEPP-kontoen på en tilsvarende underkonto.

Med lovændringen foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 20 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 20, stk. 1-4, skal PEPP-udbyderen umiddelbart efter at være blevet underrettet om PEPP-opsparende flytning til en anden medlemsstat oplyse denne om muligheden for at åbne en ny underkonto under PEPP-opsparende PEPP-konto samt om fristen, inden for hvilken en sådan konto kan åbnes. PEPP-udbyderen skal udlevere en PEPP-KID, der er udfærdiget som foreskrevet i artikel 28, og med et særligt afsnit om de specifikke krav, der gælder for underkontoen i det land, som opsparende er flyttet til (artikel 28, stk. 3, litra g). PEPP-udbyderen skal endvidere tilbyde PEPP-opsparende en individuel anbefaling af, hvorvidt det vil være mere favorabelt at åbne en ny underkonto og indbetale på denne, end at fortsætte med at indbetale på den sidst åbnede PEPP-konto.

Hvis det ikke er muligt at åbne en ny underkonto i opsparende nye bopælsmedlemsstat, skal PEPP-udbyderen informere opsparende om retten til at skifte straks og vederlagsfrit, samt om muligheden for fortsat at spare op på den sidst åbnede konto

Med ”PEPP-KID” skal forstås et selvstændigt dokument udarbejdet af PEPP-udbyderen for det pågældende PEPP-produkt, og så opfylder kravene hertil i artiklerne 26-33.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 20, stk. 1 er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i ikke at oplyse PEPP-opsparereren om muligheden for at åbne en ny underkonto under PEPP-opsparerens PEPP-konto, ikke at oplyse om fristen for at åbne en sådan ny underkonto, ikke at give oplysningerne til PEPP-opsparereren umiddelbart efter at være blevet underrettet om PEPP-opsparerens flytning til en anden medlemsstat, ikke at udlevere en PEPP-KID for den pågældende underkonto, ikke at udlevere PEPP-KID’et vederlagsfrit, ikke at give PEPP-opsparereren en individuel anbefaling af fordelagtigheden i at vælge at oprette en ny underkonto fremfor at fortsætte indbetalingerne på den senest oprettede konto, og i de tilfælde hvor den eksisterende forvalter ikke kan gøre en ny underkonto tilgængelig, ikke at oplyse PEPP-opsparereren om retten til at skifte straks og vederlagsfrit til en anden PEPP-udbyder og om retten til fortsat at indbetale på den senest oprettede underkonto.

Med lovændringen foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 21 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 21, stk. 1, skal PEPP-udbyderen, når denne ønsker at åbne en ny underkonto for en værtsmedlemsstat for første gang, underrette de kompetente myndigheder i hjemlandet. Underretningen skal i henhold til stk. 2 indeholde standardaftalevilkår for PEPP-aftalen, jf. artikel 4, herunder bilaget for den nye underkonto, PEPP KID’et, der indeholder de specifikke krav til den underkonto, der svarer til den nye underkonto, jf. artikel 28, stk. 3, litra g), PEPP-oversigten, jf. artikel 36, og oplysninger om aftalevilkår som omhandlet i artikel 19, stk. 2, hvor dette er relevant. Sker der ændringer i de indsendte oplysninger, skal PEPP-udbyderen underrette de kompetente myndigheder i hjemlandet mindst en måned inden ændringen træder i kraft, jf. stk. 6.

Med ”PEPP-oversigt” skal forstås en kortfattet, personligt dokument udarbejdet af PEPP-udbyderen, der udleveres under opsparingsfasen med centrale oplysninger for hver PEPP-opsparer, hvori der tages hensyn til de særlige forhold i de nationale pensionssystemer og al den relevante lovgivning, herunder den nationale social-, arbejdsmarkeds- og skatteret (artikel 35, stk. 1).

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 21 er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i ikke at oplyse de kompetente myndigheder i hjemlandet om, at PEPP-udbyderen agter at åbne en underkonto i en anden medlemsstat, ikke at indlevere de påkrævede oplysninger til Finanstilsynet eller ikke at underrette Finanstilsynet mindst en måned før, ændringer i de indleverede oplysninger træder i kraft. Endvidere vil det være en strafbar handling, at den selvadministrerende investeringsforening åbner en underkonto i en medlemsstat, før Finanstilsynet har givet meddelelse om, at det må ske. Det følger af bestemmelsens stk. 5, at Finanstilsynet giver

denne meddelelse, når de indleverede oplysninger er sendt til de kompetente myndigheder i værtslandet og disse har kvitteret for modtagelsen. Da oprettelsen af nye underkonti skal afvente denne proces, er der i forordningen fastsat korte frister for sagsbehandlingen.

Med lovændringen foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 22 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 22 skal PEPP-udbydere og PEPP-distributører som et generelt princip altid handle ærligt, redeligt og professionelt i deres PEPP-kunders bedste interesse ved udførelsen af distributionsvirksomhed.

Med ”PEPP-kunde” menes en PEPP-opsparer, en potentiel PEPP-opsparer eller en PEPP-modtager.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 22 er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i ikke at handle ærligt, redeligt og professionelt og med PEPP-kundens bedste interesse for øje.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 23 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 23, stk. 1, skal PEPP-udbydere og PEPP-distributører ved distributionen af PEPP-produkter overholde gældende nationale ret, der gennemfører bestemmelserne i kapitel V og VI i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/97/EU om forsikringsdistribution med undtagelse af artiklerne 20, 23, 25 og 30, stk. 3, samt umiddelbart gældende EU-ret vedtaget i henhold til disse bestemmelser i relation til distribution af sådanne produkter samt denne forordning med undtagelse af artikel 34, stk. 4.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 23, stk. 1, er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i ikke at overholde bestemmelserne i lov om forsikringsformidling for så vidt angår god skik og supplerende krav til forsikringsbaserede investeringsprodukter. Der henvises til de specielle bemærkninger til lovforslag 2017/1 LF 8.

Det foreslås, at overtrædelse af artikel 24 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 24 skal PEPP-udbydere og PEPP-distributører gøre alle dokumenter og oplysninger, som beskrives i forordningens kapitel IV, tilgængelige for PEPP-kunder elektronisk og vederlagsfrit, forudsat at PEPP-kunden er i stand at lagre sådanne oplysninger på en måde, der giver mulighed for fremtidig henvisning og i et tidsrum, der er tilstrækkelig langt til informationsformålet, og at værktøjet giver mulighed for uændret reproduktion af de lagrede oplysninger. PEPP-udbydere

og PEPP-distributører skal tillige på anmodning stille disse dokumenter og oplysninger vederlagsfrit til rådighed på et andet varigt medium, herunder papir. PEPP-udbydere og PEPP-distributører skal oplyse PEPP-kunder om deres ret til vederlagsfrit at anmode om en kopi af disse dokumenter på et andet varigt medium, herunder papir. PEPP-udbydere og PEPP-distributører skal endvidere oplyse PEPP-kunder om deres ret til at anmode om en kopi af disse dokumenter på et andet varigt medium, herunder papir, vederlagsfrit.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 24 er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i ikke at gøre de i kapitel IV beskrevne dokumenter, herunder PEPP KID, PEPP-aftale, den individuelle rådgivning i henhold til artikel 34, PEPP-oversigt, oplysninger om udbetalingsfasen i henhold til artikel 38, og oplysninger om de antagelser, der ligger til grund for pensionsprognoser medtaget i PEPP-oversigten, tilgængelige elektronisk, vederlagsfrit og på en måde, hvor PEPP-kunder kan lagre oplysningerne og sådan at PEPP-kunder kan tilgå og reproducere oplysningerne i uændret form i et tidsrum, der tjener informationsformålet. Det vil endvidere være strafbart ikke på anmodning vederlagsfrit at stille oplysningerne til rådighed på et varigt medium, eksempelvis papir. Ligeledes er det strafbart ikke at oplyse PEPP-kunder om, at de har ret til vederlagsfrit at få udleveret en kopi af oplysningerne på et varigt medium.

Med lovforslaget foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 25 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 25, stk. 1, 1.-5. pkt., skal PEPP-udbydere opretholde, anvende og revidere en procedure til godkendelse af det enkelte PEPP-produkt eller væsentlige justeringer af et eksisterende PEPP-produkt inden distributionen til PEPP-kunder. Produktgodkendelsesproceduren skal være forholdsmæssigt afpasset og hensigtsmæssig i forhold til PEPP-produktets art. Som led i produktgodkendelsesproceduren skal hvert PEPP-produkt have angivet en afgrænset målgruppe, det skal sikres, at alle relevante risici for denne afgrænsede målgruppe vurderes, og at den tilsigtede distributionsstrategi er i overensstemmelse med den afgrænsede målgruppe, og der skal træffes hensigtsmæssige foranstaltninger for at sikre, at PEPP-produktet distribueres til den afgrænsede målgruppe. PEPP-udbyderen skal forstå og regelmæssigt revidere de PEPP-produkter, som denne udbyder, under hensyntagen til eventuelle begivenheder, som materielt kunne påvirke de potentielle risici for den afgrænsede målgruppe, for som minimum at vurdere, om PEPP-produkterne stadig opfylder den afgrænsede målgruppes behov, og om den tilsigtede distributionsstrategi stadig er hensigtsmæssig. PEPP-udbydere skal give PEPP-distributører alle relevante oplysninger om PEPP-produktet samt produktgodkendelsesproceduren, herunder den afgrænsede målgruppe for PEPP-produktet.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 25, stk. 1, 1.-5. pkt., er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i ikke at opretholde, anvende og revidere en produktgodkendelsesprocedure, der er forholdsmæssigt afpasset og hensigtsmæssig, til brug for godkendelse af nye PEPP-produkter eller væsentlige ændringer i udbyderens eksisterende PEPP-

produkter. Det er også strafbart ikke at angive en afgrænset målgruppe i produktgodkendelsesproceduren, ikke at sikre at den tilsligtede distributionsstrategi er i overensstemmelse med den afgrænsede målgruppe og at undlade at træffe hensigtsmæssige foranstaltninger for at sikre, at PEPP-produktet distribueres til den afgrænsede målgruppe. Det er endvidere strafbart for bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening ikke regelmæssigt at revidere de PEPP-produkter, vedkommende udbyder, og i den forbindelse at tage hensyn til eventuelle begivenheder, som materielt kunne påvirke de potentielle risici for den afgrænsede målgruppe, for derved som minimum at vurdere, om PEPP-produkterne stadig opfylder den afgrænsede målgruppes behov, og om den tilsligtede distributionsstrategi stadig er hensigtsmæssig. Derudover vil det være strafbart for PEPP-udbyderen ikke at give PEPP-distributøren alle relevante oplysninger om PEPP-produktet og produktgodkendelsesproceduren inklusiv den afgrænsede målgruppe.

I medfør af artikel 25, stk. 1, 6. pkt., skal PEPP-distributører have indført passende ordninger, som gør det muligt at indhente de i 5. pkt. omhandlede oplysninger og forstå hvert PEPP-produkts egenskaber og afgrænsede målgruppe.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 25, stk. 1, 6. pkt., er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i at undlade at indføre sådanne passende ordninger, hvormed forvalteren kan indhente alle relevante oplysninger om PEPP-produktet og produktgodkendelsesproceduren, herunder den for produktet afgrænsede målgruppe, og forstå det enkelte PEPP-produkts egenskaber og målgruppe.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 26 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 26 skal PEPP-udbydere inden et PEPP-produkt udbydes udarbejde et PEPP KID for et pågældende produkt. PEPP KID'et skal udarbejdes i overensstemmelse med anvisningerne i artikel 26, stk. 2-9, artikel 27 og artikel 28 og skal offentliggøres på PEPP-udbyderens hjemmeside.

Af artikel 26, stk. 2-9 følger en række generelle formkrav for PEPP KID'et, herunder krav til sproget, opsætning og hvornår der skal udarbejdes selvstændige PEPP KID'er, samt krav om andre oplysninger, potentielle PEPP-opsparende skal have før aftaleindgåelsen.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 26 er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i ikke at overholde de krav, der stilles til udformningen af PEPP KID'et, eksempelvis at anvende en lille skriftstørrelse, der besværliggør læsningen, eller undlade at give potentielle PEPP-opsparende de øvrige oplysninger, eksempelvis ikke at henvise til eventuelle offentligt tilgængelige indberetninger om PEPP-udbyderens økonomiske situation, herunder dennes solvens, således at potentielle PEPP-opsparende har nem adgang til disse oplysninger.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 27 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 27 skal PEPP KID'et affattes på de officielle sprog eller på mindst et af de officielle sprog, der anvendes i den del af medlemsstaten, hvor PEPP-produktet distribueres eller på et andet sprog, som de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat har accepteret. Hvis dokumentet er affattet på et andet sprog, skal det oversættes, og oversættelsen skal nøje gengive indholdet af det oprindelige PEPP KID.

Hvis et PEPP-produkt markedsføres i en medlemsstat gennem markedsføringsmateriale affattet på et eller flere af denne medlemsstats officielle sprog, skal PEPP KID'et som minimum være affattet på de tilsvarende officielle sprog. PEPP KID'et stilles efter anmodning til rådighed i et format, der er passende for PEPP-opparere med synsudsættelse.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 27 er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i ikke at udarbejde PEPP KID'et på mindst ét af de officielle sprog, der anvendes i den del af medlemsstaten, hvor PEPP-produktet distribueres, eller på et andet sprog, som er accepteret af de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat. Hvis forvalterens PEPP KID er affattet på et andet sprog, vil det være strafbart ikke at sikre, at dokumentet bliver oversat, og at oversættelsen på troværdig vis nøje gengiver indholdet af det oprindelige PEPP KID. Det vil endvidere være strafbart, hvis PEPP KID'et ikke findes på de samme officielle sprog som det markedsføringsmateriale, der anvendes til at markedsføre et PEPP-produkt i en medlemsstat, eller hvis den selvadministrerende investeringsforening ikke på anmodning stiller PEPP KID'et til rådighed i et format, der er passende for PEPP-opparere med synsudsættelse.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 28 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det følger af artikel 28, stk. 1-4, hvilket indhold PEPP KID'et skal have, hvilke overskrifter, der skal indgå, og hvordan det kan præsenteres digitalt.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 28 er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i ikke at udarbejde PEPP KID'et i overensstemmelse med de forskrifter, der følger af artikel 28. Det vil eksempelvis være ikke at medtage de angivne overskrifter, eller ikke at angive de omkostninger, som er forbundet med en investering, i både procent og beløb, jf. stk. 3, litra f), 1. pkt.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 29 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 29 må skal markedsføringsmateriale, der indeholder specifikke oplysninger om et PEPP-produkt, ikke indeholde udsagn, som er i modstrid med oplysningerne i PEPP KID'et eller mindsker betydningen af dette. I markedsføringsmaterialet angives det, at der findes et PEPP KID, og hvordan og hvor det kan erhverves, herunder PEPP-udbyderens websted.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 29 er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i at markedsføringsmaterialet indeholder udsagn, som er i modstrid med oplysningerne i PEPP KID'et eller mindsker betydningen af disse oplysninger, samt at det ikke af markedsføringsmaterialet fremgår, at der findes et PEPP KID, og hvor og hvordan der kan opnås adgang til det, eksempelvis ved henvisning til investeringsforeningens hjemmeside.

Med lovforslaget foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 30 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 30 gennemgår PEPP-udbyderen oplysningerne i PEPP KID'et mindst en gang om året og ændrer omgående dokumentet, hvis gennemgangen viser, at der er behov for ændringer. Den ændrede udgave gøres straks tilgængelig.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 30 er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i, at den selvadministrerende investeringsforening ikke mindst en gang om året gennemgår oplysningerne i PEPP KID'et og omgående ændrer dokumentet, hvis der viser sig behov herfor. Det vil ligeledes være strafbart, hvis der foretages ændringer i oplysningerne i PEPP KID'et, og det ændrede dokument ikke straks gøres tilgængeligt.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 33 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 33 skal PEPP-udbydere og -distributører stille alle de PEPP KID'er, der er udarbejdet i overensstemmelse med artikel 26, til rådighed for potentielle PEPP-opspareere i forbindelse med rådgivning om eller tilbud om salg af et PEPP-produkt, i god tid før de pågældende PEPP-opspareere er bundet af en PEPP-aftale eller et tilbud vedrørende den pågældende PEPP-aftale. PEPP-udbyderen kan opfylde dette ved at stille PEPP KID'et til rådighed for en fysisk person, der har en skriftlig beføjelse til at træffe investeringsbeslutninger på vegne af PEPP-opsparereren i forbindelse med transaktioner, der foretages i medfør af denne skriftlige beføjelse.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 33 er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i ikke at stille alle de PEPP KID'er, som den selvadministrerende investeringsforening har udarbejdet for sine produkter, til rådighed for potentielle PEPP-opspareere forud for aftaleindgåelse. Dokumenterne skal være til rådighed i forbindelse med rådgivning om eller tilbud om salg af et PEPP-produkt, og i god tid før de pågældende PEPP-opspareere er bundet af en PEPP-aftale eller et tilbud vedrørende den pågældende PEPP-aftale.

Hvis PEPP-opsparereren har udpeget en fysisk person som sin repræsentant, der skriftligt har fået beføjelse til at træffe investeringsbeslutninger på vegne af PEPP-opsparereren, kan forvalteren opfylde kravet ved at stille PEPP KID'et til rådighed for repræsentanten.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 34 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 34 skal PEPP-udbyderen eller -distributøren i forbindelse med rådgivning og før indgåelse af en PEPP-aftale udlevere individuelt tilpassede dokumenter til potentielle PEPP-opsparerer, så denne kan træffe en informeret investeringsbeslutning. De forskellige dokumenter er nærmere beskrevet i artikel 34, stk. 1-3. Derudover skal PEPP-udbyderen eller -distributøren indhente konkrete oplysninger om den potentielle PEPP-opsparers viden og erfaring inden for investeringer, samt vedkommendes investeringsmål og evne til at bære tab, for derved at kunne anbefale det bedst egnede produkt til den pågældende, potentielle PEPP-opsparer. PEPP-udbyderens ansvarsområder må ikke reduceres, fordi rådgivningen ydes helt eller delvist gennem et automatiseret eller semiautomatiseret system. PEPP-udbydere og -distributører skal på anmodning over for de kompetente myndigheder kunne dokumentere, at fysiske personer, som yder rådgivning om PEPP-produkter, er i besiddelse af den nødvendige viden og kompetence til at opfylde deres forpligtelser i henhold til denne forordning.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 34 er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i ikke at udlevere de i artiklen beskrevne dokumenter. Et eksempel kan være, at den selvadministrerende investeringsforening ikke indhenter nødvendige oplysninger fra den potentielle PEPP-opsparer og på baggrund heraf leverer en specifikation af den pågældende, potentielle PEPP-opsparers pensionsrelaterede efterspørgsel og behov, herunder det eventuelle behov for at erhverve et produkt, der tilbyder annuiteter, jf. artikel 34, stk. 1, 1. pkt. Det vil endvidere være strafbart, hvis den selvadministrerende investeringsforening ikke indhenter de nødvendige oplysninger, som er beskrevet i artikel 34, stk. 4, og ikke at lægge disse til grund for sin anbefaling. Det kan eksempelvis være ikke at indhente oplysninger om den potentielle PEPP-opsparers investeringsmål og risikotolerance. Bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening bærer det fulde ansvar for indhentelsen af nødvendige oplysninger fra den potentielle PEPP-opsparer og udarbejdelsen af individuelt tilpassede dokumenter, også såfremt rådgivningen ydes helt eller delvist gennem et automatiseret eller semiautomatiseret system. Desuden vil det være strafbart, hvis den selvadministrerende investeringsforening ikke over for de kompetente myndigheder kan dokumentere, at fysiske personer, som yder rådgivning om dennes PEPP-produkter, er i besiddelse af den viden og kompetence, som er nødvendig, for at kunne opfylde deres forpligtelser i henhold til forordningen.

Med lovforslaget foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 35 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 35 skal PEPP-udbyderen for hver PEPP-opsparer årligt udarbejde et kortfattet, personligt dokument til udlevering under opsparingsfasen med centrale oplysninger for hver PEPP-opsparer, hvori der tages hensyn til de særlige forhold i de nationale pensionssystemer og al den relevante lovgivning, herunder den nationale social-, arbejdsmarkeds- og skatteret. En såkaldt PEPP-

oversigt, ordet ”PEPP-oversigt” skal fremgå af overskriften, datoer i dokumentet skal være nøjagtige og skal fremgå tydeligt, oplysninger i dokumentet skal være nøjagtige og opdaterede, og foretages der væsentlige ændringer i forhold til den senest udarbejdede PEPP-oversigt, skal disse fremgå tydeligt. Derudover skal PEPP-opsparerer under hele aftalens løbetid omgående orienteres om enhver ændring i de i stk. 6, stk. 2, litra a) - c) nævnte forhold.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 35 er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i ikke under hele opsparingsfasen at udarbejde en årlig PEPP-oversigt med centrale oplysninger for hver PEPP-opsparer og i overensstemmelse med artikel 35, stk. 1-5, eller ikke omgående at orientere om ændringer de i stk. 2, litra a) - c) nævnte forhold. Et eksempel kan være ikke omgående at orientere PEPP-opsparerer om en ændring i de almindelige eller særlige policebetingelser.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 36 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 36, stk. 1, skal PEPP-udbyderen som minimum medtage de i litra a) – l) angivne centrale oplysninger.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 36, stk. 1, er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i, at den selvadministrerende investeringsforening ikke medtager de oplysninger, som opremses i litra a) – l). Et eksempel kan være ikke at inkludere opdaterede oplysninger om de bidrag, PEPP-opsparerer eller en tredjepart har indbetalt til PEPP-kontoen i løbet af de foregående 12 måneder, eller ikke at opdele PEPP-oversigten på alle eksisterende underkonti, hvis der er flere tilknyttet PEPP-opsparerens PEPP-konto.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 37 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 37 skal PEPP-oversigten angive, hvor og hvordan der kan indhentes supplerende oplysninger. I bestemmelsens stk. 1, litra a) – e) anføres eksempler på supplerende oplysninger, som det af PEPP-oversigten skal fremgå, hvor og hvordan PEPP-opsparerer kan hente.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 37, stk. 1, er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening, som er ansvarlige for udfærdigelse af PEPP-oversigten, jf. artikel 35, stk. 1, 1. pkt. Den strafbare handling består i ikke i at inkludere oplysning i PEPP-oversigten om, hvor og hvordan PEPP-opsparerer kan indhente supplerende oplysninger. Et eksempel kan være ikke i PEPP-oversigten at anvise, hvor PEPP-opsparerer kan finde yderligere praktiske oplysninger om PEPP-opsparerens rettigheder og muligheder, herunder med hensyn til investeringer, udbetalingsfasen, skift af udbyder og portabilitetsydelsen.

Med ”skift af udbyder” menes overførsel, på anmodning af en PEPP-opsparer, af de tilsvarende beløb eller i givet fald af aktiver i naturalier i overensstemmelse med artikel 52, stk. 4, fra én PEPP-konto til en anden, med lukning af den tidligere PEPP-konto, med forbehold af artikel 53, stk. 4, litra e).

Med lovforslaget foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 38 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 38, stk. 1 skal PEPP-udbydere ud over PEPP-oversigten to måneder før de datoer, der er omhandlet i artikel 59, stk. 1, litra a og b, eller på anmodning af PEPP-opsparer, give hver enkelt PEPP-opsparer oplysninger om den kommende start på udbetalingsfasen, de mulige udbetalingsformer og muligheden for, at PEPP-opsparer kan ændre udbetalingsform i overensstemmelse med artikel 59, stk. 1. I medfør af stk. 2 skal PEPP-udbydere i udbetalingsfasen hvert år give PEPP-modtagere oplysninger om de PEPP-ydelser, der skal udbetales, og den tilsvarende udbetalingsform, og hvis PEPP-opsparer fortsat foretager indbetalinger eller fortsat bærer investeringsrisici i udbetalingsfasen, skal PEPP-udbyderen fortsat levere PEPP-oversigten med de relevante oplysninger. Med ”udbetalingsfase” skal forstås den periode, hvorunder aktiver opsparet på en PEPP-konto kan udbetales til finansiering af pensionstilværelsen eller andre indkomstkra.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 38 er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling efter stk. 1 består i ikke henholdsvis 14 måneder før og to måneder før påbegyndelse af udbetalingsfasen, eller på anmodning fra PEPP-opsparer, at give den enkelte PEPP-opsparer oplysninger om den kommende start på udbetalingsfasen, de mulige udbetalingsformer og muligheden for at ændre udbetalingsform i overensstemmelse med artikel 59, stk. 1. Et eksempel på en overtrædelse af bestemmelsen kan f.eks. være, at PEPP-opsparer ikke på anmodning gives oplysning om de mulige udbetalingsformer.

Den strafbare handling efter stk. 2 består i, at den selvadministrerende investeringsforening ikke under udbetalingsfasen årligt giver PEPP-modtagerne oplysninger om de PEPP-ydelser, der skal udbetales, og den tilsvarende udbetalingsform. Det er endvidere en overtrædelse af stk. 2, at den selvadministrerende investeringsforening ikke leverer den årlige PEPP-oversigt med de relevante, centrale oplysninger, hvis PEPP-opsparer fortsat foretager indbetalinger eller fortsat bærer investeringsrisici i udbetalingsfasen.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 39 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 39 skal PEPP-udbyderen på anmodning af en PEPP-opsparer eller en PEPP-modtager eller disses repræsentanter give de supplerende oplysninger, der er omhandlet i artikel 37, stk. 1, samt supplerende oplysninger om de antagelser, der ligger til grund for de prognoser, der er omhandlet i artikel 36, stk. 1, litra d.

Med ”PEPP-modtager” skal forstås en fysisk person, der modtager PEPP-ydelser. PEPP-ydelser er PEPP-pensionsydelser og andre yderligere fordele, som en PEPP-modtager er berettiget til i henhold til PEPP-aftalen, navnlig i forbindelse med de stærkt begrænsede tilfælde af tilbagekøb, eller hvis PEPP-aftalen giver dækning af biometriske risici.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 39 er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i ikke på anmodning fra en PEPP-opsparer, en PEPP-modtager eller en repræsentant at give de supplerende oplysninger, bestemmelsen henviser til. Et eksempel kan være ikke at udlevere PEPP-udbyderens offentligt tilgængelige årsregnskaber eller årsrapporter, eller ikke at give supplerende oplysninger om de pensionsprognoser, der fremgår af PEPP-oversigten.

Med lovforslaget foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 40 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 40 skal PEPP-udbydere ud over de oplysninger, som følger af sektorspecifik lovgivning, til de kompetente myndigheder indberette de oplysninger, som er nødvendige for tilsynsprocessen. Af stk. 1 fremgår hvilket formål, de skal tjene, af stk. 3 fremgår hvilke elementer, som skal indgå og fra hvilke kilder, og af stk. 4 fremgår krav til kvaliteten af oplysningerne. I stk. 5 er opremset hvilke oplysninger, PEPP-udbydere årligt skal indberette til de kompetente myndigheder. Det følger endvidere af stk. 6, at PEPP-udbydere skal have indført passende systemer og strukturer, som gør det muligt at opfylde kravene i stk. 1-5, og at PEPP-udbydere skal have en nedskreven politik, som er godkendt af PEPP-udbyderens ledelses-, tilsyns- eller administrationsorgan, til løbende at sikre de indsendte oplysningers hensigtsmæssighed. Derudover skal PEPP-udbydere i henhold til stk. 8 forelægge den relevante nationale myndighed alle de oplysninger, der er nødvendige for, at der kan nydes godt af fordele eller incitament, der måtte være knyttet til indbetalinger og ydelser.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 40 er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i ikke at indberette de relevante oplysninger af den kvalitet eller med det indhold, som fremgår af bestemmelsens stk. 1-4, ikke årligt at indsende de oplysninger, der fremgår af stk. 5, eller ikke at overholde kravene om passende systemer og en nedskrevet politik, som foreskrevet i stk. 6.

I medfør af artikel 41 skal PEPP-udbydere investere de aktiver, der svarer til PEPP-produktet, i overensstemmelse med prudent person-princippet og øvrige krav fastsat i artikel 41, stk. 1, litra a-h, medmindre der findes strengere bestemmelser i den nationale lovgivning.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 41 er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i ikke at følge de i bestemmelsen fastsatte krav for investering. Det vil eksempelvis være ikke at investere i overensstemmelse med prudent person-princippet, og dermed ikke i overensstemmelse med, hvad PEPP-opsparerne er stillet i udsigt, eller ikke at

udsætte udbyderen selv eller de aktiver, der svarer til PEPP-produktet, for overdreven gearing, jf. stk. 1, litra h.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 42 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 42 kan PEPP-udbydere tilbyde PEPP-opsparende op til seks investeringsmuligheder, hvoraf en skal være et grundlæggende PEPP-produkt. I de øvrige kan indgå alternative investeringsmuligheder. Alle investeringsmuligheder skal imidlertid udformes på grundlag af en garanti eller en risikoreduktionsteknik, som sikrer PEPP-opsparende en tilstrækkelig beskyttelse.

Med ”risikoreduktionsteknikker” menes teknikker til systematisk reduktion af eksponeringen mod en risiko og/eller sandsynligheden for dens indtræden.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 42 er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i, at den selvadministrerende investeringsforening tilbyder PEPP-opsparende flere end seks investeringsmuligheder, ikke at inkludere et grundlæggende PEPP-produkt i sine investeringsmuligheder, eller ikke at udforme investeringsmuligheder på andet grundlag end en garanti eller en risikoreduktionsteknik, som sikrer PEPP-opsparende en tilstrækkelig beskyttelse.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 44 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 44 skal en PEPP-opsparende have ret til at vælge en anden investering i opsparingsfasen, hvis opspareren har valgt en alternativ investering, eller hvis der efterfølgende er sket ændringer i den valgte investering. Ændringen skal kunne foretages efter mindst 5 år fra aftaleindgåelsen, og i tilfælde af efterfølgende ændringer, efter fem år fra den seneste ændring i investeringsmuligheden. Ændringen skal kunne ske vederlagsfrit.

Med ”opsparingsfase” menes den periode, hvorunder der opsøres aktiver på en PEPP-konto, og som sædvanligvis løber, indtil PEPP-udbetalingsfasen begynder.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 44, er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening, der tilbyder alternative investeringsmuligheder. Den strafbare handling består i at undlade at give PEPP-opsparende mulighed for vederlagsfrit at vælge en anden investeringsmulighed mindst fem år fra indgåelse af PEPP-aftalen og, i tilfælde af efterfølgende ændringer, efter fem år fra den seneste ændring i investeringsmuligheden, eller at opkræve betaling i forbindelse med ændringen.

Med lovforslaget foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 45 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 45, stk. 1, skal det grundlæggende PEPP-produkt være et sikkert produkt, der repræsenterer standardinvesteringsmuligheden. Det skal udformes som et produkt med en garanti for den kapital, der forfalder ved begyndelsen af udbetalingsfasen og i udbetalingsfasen, hvis det er relevant, eller som et produkt, der gør brug af en risikoreduktionsteknik, som har til formål at sikre den indskudte kapital. Omkostninger og gebyrer for det grundlæggende PEPP-produkt ikke må overstige 1 % af den årligt opsparede kapital.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 45, er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i ikke at udforme et PEPP-produkt i overensstemmelse med kravene i artikel 45, eksempelvis ikke at basere produktet på en garanti eller at lade omkostningerne overstige 1 % af den årligt opsparede kapital.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 46 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 46 skal brugen af risikoreduktionsteknikker sikre, at investeringsstrategien for PEPP-produktet er udformet, således, at det opbygger stabile og tilstrækkelige individuelle fremtidige pensionsindtægter fra PEPP-produktet og sikrer en retfærdig behandling af alle generationer af PEPP-opparere. Alle risikoreduktionsteknikker skal være pålidelige, robuste og i overensstemmelse med risikoprofilen for den tilsvarende investeringsmulighed, uanset om risikoreduktionsteknikkerne anvendes i forbindelse med det grundlæggende PEPP-produkt eller alternative investeringsmuligheder.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 46 er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i ikke at overholde de krav til risikoreduktionsteknikkerne, der fremgår af artikel 46. Dette kan for eksempel være, at risikoreduktionsteknikkerne ikke er pålidelige, robuste eller i overensstemmelse med risikoprofilen for den tilsvarende investeringsmulighed.

I medfør af artikel 48, stk. 1, skal PEPP-udbyderne som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra c), e) og f), udpege en eller flere depositarer med henblik på opbevaringen af aktiver, der vedrører PEPP-pensionsvirksomheden og overvågningsopgaver.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 48, stk. 1, er investeringsforeningen. Den strafbare handling består i ikke at udpege en eller flere depositarer.

Med lovforslaget foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 50 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 50 skal PEPP-udbydere og -distributører indføre og anvende hensigtsmæssige og effektive procedurer for bilæggelse af klager fra PEPP-kunder vedrørende deres rettigheder og forpligtelser. Bestemmelsen fastsætter detaljerede krav til udformningen af sådanne procedurer, herunder sagsbehandlingstider, og information til PEPP-kunder om disse procedurer.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 50, er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i ikke at overholde de i artikel 50 nævnte krav for håndtering af klager. Dette kan for eksempel være, at proceduren ikke er gjort tilgængelig på et af de officielle sprog i den medlemsstat, PEPP-kunden har valgt.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 52 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 52 skal PEPP-udbydere tilbyde, at PEPP-kunder på anmodning kan skifte PEPP-udbyder. Bestemmelsen fastsætter nærmere regler om, hvordan og hvornår et sådant skift kan foretages.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 52 er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i ikke at overholde de i artikel 52 nævnte krav til at gennemføre et skift af udbyder. Dette kan for eksempel være, hvis den selvadministrerende investeringsforening ikke tillader skift til en anden udbyder efter mindst fem år efter indgåelsen af PEPP-aftalen, eller at den selvadministrerende investeringsforening alene tilbyder skift af udbyder i opsparingsfasen.

Det foreslås, at overtrædelse af artikel 53 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 53 skal henholdsvis den modtagende og den overførende PEPP-udbyder iværksætte skiftet inden for nærmere fastsatte frister og ved en i bestemmelsen fastsat sagsgang.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 53 er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i ikke på PEPP-kundens anmodning at udføre de proceduretrin, der er opregnet i artikel 53 inden for de i bestemmelsen fastsatte tidsfrister.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 54 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 54 kan den overførende PEPP-udbyder alene opkræve PEPP-kunden de reelt afholdte administrative omkostninger forbundet med lukningen af PEPP-kontoen, dog højst 0,5% af beløbet eller pengeværdien af de aktiver, der overføres. Den overførende PEPP-udbyder kan ikke kræve yderligere gebyrer eller afgifter af den modtagende PEPP-udbyder, og den modtagende PEPP-

udbyder kan kun kræve de faktiske administrations- og transaktionsomkostninger forbundet med skiftet.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 54 er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i ikke at overholde de i artikel 54 fastsatte rammer for opkrævninger i forbindelse med skift af udbyder. Dette kan for eksempel være den overdragende PEPP-udbyders opkrævning af et beløb, der overstiger de reelt afholdte administrative omkostninger.

Med lovforslaget foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 55 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 55 skal PEPP-udbydere straks godtgøre PEPP-kundens økonomisk tab, der direkte kan henføres til, at PEPP-udbyderen ikke i forbindelse med et skift af PEPP-udbyder har overholdt de forpligtelser, der fremgår af artikel 53, med mindre PEPP-udbyderen kan påberåbe sig en af de i stk. 2 nævnte ansvarsfritagelsesgrunde.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 55 er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i ikke straks at godtgøre økonomiske tab, som er beskrevet i artikel 55, stk. 1.

Det foreslås endvidere, at overtrædelse af artikel 56 i PEPP-forordningen kan straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

I medfør af artikel 56 skal PEPP-udbydere give PEPP-opsparende de oplysninger om ydelsen, der består i skift af udbyder, der er nødvendige for at sætte PEPP-opsparende i stand til at træffe en informeret beslutning. I artiklens stk. 1, litra a-e, er anført, hvilke oplysninger, der er nødvendige. Oplysningerne skal være tilgængelige på PEPP-udbyderens websted og skal desuden stilles til rådighed for PEPP-opsparende efter anmodning i overensstemmelse med forordningens artikel 24.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 56 er bestyrelsen i den selvadministrerende investeringsforening. Den strafbare handling består i ikke at give PEPP-opsparende de i bestemmelsen anførte oplysninger samt at undlade at gøre oplysningerne tilgængelige på PEPP-udbyderens websted.

Til § 4

Til nr. 1 (§ 39, stk. 1, i lov om betalinger)

Det følger af § 39 i lov om betalinger, at et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut kun må outsource væsentlige driftsmæssige funktioner, når instituttet har underrettet Finanstilsynet om outsourcingen,

når outsourcingen ikke i væsentlig grad forringer kvaliteten af instituttets interne kontrol eller Finanstilsynets mulighed for at overvåge, om instituttet opfylder alle forpligtelserne i denne lov, når outsourcingen ikke medfører, at den daglige ledelse delegerer sit ansvar, når instituttets forhold til og forpligtelser over for sine brugere i henhold til denne lov ikke ændres. De betingelser, som instituttet skal opfylde for at blive meddelt tilladelse og bevare denne i henhold til denne lov, fortsat opfyldes. Ingen af de betingelser, som lå til grund for meddelelsen af tilladelsen må ophæves eller ændres.

Det foreslås, at ordlyden i § 39, stk. 1, ændres så ”væsentlige driftsmæssige funktioner” ændres til ”en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet”.

Ved vurderingen af om virksomheden selv ville have udført den outsourcete proces, tjenesteydelse eller aktivitet, bør virksomheden overveje om den proces, den tjenesteydelse eller den aktivitet, eller dele heraf, der outsources til en leverandør, udføres gentagne gange eller løbende af leverandøren. Det skal forudsættes af parterne, at aftalen ikke kun er en enkeltstående ydelse, men en aftale der på tidspunktet for dens indgåelse forventes at strække sig over en periode af en vis varighed. og om denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet, eller dele heraf, normalt ville falde inden for rammerne af processer, tjenesteydelser eller aktiviteter, der ville eller kunne blive udført af virksomheden, også selvom virksomheden ikke har udført denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet selv tidligere.

Såfremt det outsourcete kan kategoriseres som enten en proces, tjenesteydelse eller en aktivitet, finder reglerne anvendelse, uanset om det outsourcete også vil falde under en af de øvrige kategorier (proces, tjenesteydelse eller aktivitet).

Med ændringen sikres det, at loven anvender den terminologi, der også anvendes ”Retningslinjer for outsourcing” udstedt af EBA, og som også finder anvendelse for e-penge- og betalingsinstitutter. Ved en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, vil det være enhver form for outsourcing og ikke kun ved væsentlige driftsmæssige funktioner, hvorfor der foretages en udvidelse af omfanget af den tidligere bestemmelse. Efter den nye bestemmelse er det således al outsourcing, og ikke kun væsentlig outsourcing, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn.

Ændringen vurderes at være i overensstemmelse med direktiv 2015/2366/EU af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (”2. betalingstjenestedyret”), idet direktivet ikke kun omtaler outsourcing af ”væsentlige driftsmæssige funktioner”, men outsourcing af aktiviteter i øvrigt. Endvidere tager ”Retningslinjer for outsourcing” udstedt af EBA netop udgangspunkt i disse regler. Ændringen vurderes således at være en direktivkonform implementering, og sikrer en ensartet forståelse af outsourcingbegrebet på tværs af de virksomheder, der er omfattet af de samme regler.

Med forslaget sikres det ligeledes, at definitionen af outsourcing harmoniseres på tværs af den finansielle sektor, hvilket vil bidrage til, at outsourcete aktiviteter som udgangspunkt vil blive underlagt

samme regulering, uanset om det eksempelvis er et betalingsinstitut eller et pengeinstitut, der har outsourcet udstedelse af betalingskort til en leverandør.

Til nr. 2 (§ 39, stk. 1, nr. 1, i lov om betalinger)

Det følger af den gældende § 39, stk. 1, nr. 1, at et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut kun må outsource væsentlige driftsmæssige funktioner, når instituttet har underrettet Finanstilsynet om outsourcingen.

Det foreslås, at § 39, stk. 1, nr. 1, ophæves.

Ophævelsen skal ses i lyset af, at der med lovforslagets § 4, nr. 3, indføres en ny bemyndigelse til erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler vedrørende e-penge- og betalingsinstitutters pligt til at underrette Finanstilsynet om outsourcing i § 39, stk. 3, nr. 6, i lov om betalinger. Der vil blive udstedt en bekendtgørelse, der fastsætter nærmere regler herom.

Til nr. 3 (§ 39, stk. 3, i lov om betalinger)

Den gældende § 39, stk. 3, i lov om betalinger, bemyndiger erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler om outsourcing af væsentlige driftsmæssige funktioner for e-pengeinstitutter og betalingsinstitutter i forhold til de betingelser for outsourcing, der omtales i § 39, stk. 1, i lov om betalinger. Bemyndigelsen har endnu ikke været udnyttet.

Det foreslås at nyaffate § 39, stk. 3, således at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler vedrørende e-penge- og betalingsinstitutters outsourcing.

Det foreslås i § 39, stk. 3, nr. 1, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om instituttets ledelsesordninger, ansvar, risikostyring, overvågning, kontrol og rapportering i tilknytning til outsourcing til en leverandør, herunder leverandørens videreoutsourcing. Outsourcingvirksomheden skal have en effektiv form for virksomhedsstyring, ligesom at outsourcingvirksomheden skal sikre, at organisationens opbygning indrettes således, at der er klart definerede ansvars- og arbejdsområder for outsourcing. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse. Bekendtgørelsen forventes udformet i overensstemmelse med ”Retningslinjer for outsourcing” udstedt af EBA. Reglerne vil blive revideret for outsourcingvirksomhedens brug af outsourcing i forhold til blandt andet den governance og de processer, som outsourcingvirksomheden skal efterleve, når den foretager outsourcing. Den nærmere udnyttelse af bemyndigelsen vil vise, om der er behov for at foretage ændringer i andre administrative forskrifter, som for eksempel bekendtgørelser om ledelse og styring for pengeinstitutter m.fl.

Det foreslås i § 39, stk. 3, nr. 2, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om instituttets interne retningslinjer for outsourcing. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse, der forventes udformet i overensstemmelse med retningslinjer for outsourcing udstedt af EBA

Det foreslås i § 39, stk. 3, nr. 3, at erhvervsministeren nærmere regler om instituttets håndtering af interessekonflikter i forbindelse med outsourcing, der vil blive udnyttet i en bekendtgørelse, der forventes udformet i overensstemmelse med ”Retningslinjer for outsourcing” udstedt af EBA.

Det foreslås i § 39, stk. 3, nr. 4, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om de krav, som instituttet som minimum skal sikre, at leverandører eller underleverandører til enhver tid skal opfylde, herunder også adgangs-, oplysnings- og revisionsrettigheder hos leverandører og underleverandører. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse, der forventes udformet i overensstemmelse med ”Retningslinjer for outsourcing” udstedt af EBA.

Det foreslås i § 39, stk. 3, nr. 5, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om de krav, som outsourcingkontrakten skal indeholde og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse, der forventes udformet i overensstemmelse med ”Retningslinjer for outsourcing” udstedt af EBA.

Det foreslås i § 39, stk. 3, nr. 7, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om institutternes pligt til at underrette Finanstilsynet om outsourcing. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse, der forventes udformet i overensstemmelse med ”Retningslinjer for outsourcing” udstedt af EBA

Til nr. 4 (§ 130, stk. 1, 2. pkt., i lov om betalinger)

Ifølge § 130, stk. 1, påser Finanstilsynet overholdelsen af loven, med undtagelse af § 27 om whistleblowerbeskyttelse, og regler udstedt i medfør af loven. Desuden påser Finanstilsynet bl.a. overholdelsen af artikel 3, 4 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2009/924/EF om grænseoverskridende betalinger i Unionen.

Med [lov nr. xxx af yy. december 2019 - lovforslag L 46] blev § 130, stk. 1, 2. pkt., ændret. Lovændringen træder i kraft den 19. april 2020. Finanstilsynet påser derefter også overholdelsen af de nye artikler 3a, stk. 1-4 og 7, og 3b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, der blev indført med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer. Med lovændringen udgår samtidig henvisningen til artikel 8.

Det foreslås at ændre § 130, stk. 1, 2. pkt., så det fremgår af bestemmelsen, at Finanstilsynet påser overholdelsen af artikel 3-3b i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Denne ændring foreslås at træde i kraft den 19. april 2021, jf. artikel 2, litra c og e, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer.

Med forslaget ændres angivelsen af bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, som Finanstilsynet påser overholdelsen af, til også at omfatte artikel 3a, stk. 5 og 6.

I medfør af artikel 3a, stk. 5, sender betalerens betalingstjenesteudbyder for hvert betalingskort, som udbyderen har udstedt til betaleren, og som er knyttet til den samme konto, en elektronisk meddelelse med de nødvendige oplysninger til betaleren uden unødigt forsinkelse, efter at betalingstjenesteudbyderen modtager en betalingsordre ved en kontanthævning i en pengeautomat eller for en betaling på et salgssted i en hvilken som helst EU-valuta, som er forskellig fra den valuta, som betalerens konto føres i. Uanset foranstående skal en sådan meddelelse sendes igen én gang i hver måned, hvori betalernes betalingstjenesteudbyder modtager en betalingsordre fra betaleren i samme valuta.

I medfør af artikel 3a, stk. 6, aftaler betalingstjenesteudbyderen med betalingstjenestebrugeren den eller de bredt og let tilgængelige elektroniske kommunikationskanal(er), hvorigennem betalingstjenesteudbyderen sender den elektroniske meddelelse. Betalingstjenesteudbydere skal tilbyde betalingstjenestebrugere muligheden for at fravælge at modtage de elektroniske meddelelser. Betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren kan aftale, at forordningens artikel 3a, stk. 5 og 6, helt eller delvist ikke finder anvendelse, hvis betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger.

De omhandlede oplysninger skal ifølge artikel 3a, stk. 7, fremlægges gratis og på en neutral og forståelig måde.

Det bemærkes, at ved eventuel videregivelse og indhentelse af personoplysninger vil de gældende regler vedrørende persondatabeskyttelse også finde anvendelse, hvorfor behandlingen af persondata altid skal ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Til nr. 5 (§ 138, stk. 1, 8. pkt., i lov om betalinger)

Ifølge § 138, stk. 1, 8. pkt., skal Finanstilsynets beslutning om bl.a. at overgive sager efter artikel 3, 4 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger

i Unionen til politimæssig efterforskning offentliggøres på Finanstilsynets hjemmeside med angivelse af virksomhedens navn.

Med [lov nr. xxx af yy. december 2019 - lovforslag L 46] blev § 138, stk. 1, 8. pkt., ændret. Lovændringen træder i kraft den 19. april 2020. Der skal derefter ske offentliggørelse på Finanstilsynets hjemmeside med angivelse af virksomhedens navn også af Finanstilsynets beslutning om at overgive sager efter de nye artikler 3a, stk. 1-4, og 7 og artikel 3b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, der blev indført med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer. Med lovændringen udgår samtidig henvisningen til artikel 8.

Det foreslås at ændre § 138, stk. 1, 8. pkt., så det fremgår af bestemmelsen, at Finanstilsynets på sin hjemmeside skal offentliggøre beslutning om at overgive sager til politimæssig efterforskning med hjemmel i artikel 3-3b i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Denne ændring foreslås at træde i kraft den 19. april 2021, jf. artikel 2, litra c og e, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer.

Med forslaget ændres angivelsen af bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, til også at omfatte artikel 3a, stk. 5 og 6. Se bemærkningerne til lovforslagets § 4, nr. 4, ovenfor for en nærmere beskrivelse af indholdet i forordningens artikel 3a, stk. 5-7.

Det bemærkes, at ved eventuel offentliggørelse, videregivelse og indhentelse af personoplysninger vil de gældende regler vedrørende persondatabeskyttelse også finde anvendelse, hvorfor behandlingen af persondata altid skal ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Til nr. 6 (§ 139, stk. 1, 2. pkt., i lov om betalinger)

Ifølge § 139, stk. 1, 2. pkt., skal Finanstilsynet orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Finanstilsynet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af bl.a. artikel 3, 4 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen.

Med [lov nr. xxx af yy. december 2019 - lovforslag L 46] blev § 139, stk. 1, 2. pkt., ændret. Lovændringen træder i kraft den 19. april 2020. Finanstilsynet skal derefter også orientere offentligheden om sager omfattet af de nye artikler 3a, stk. 1-4 og 7, og 3b, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, der blev indført med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer. Med lovændringen udgår samtidig henvisningen til artikel 8.

Det foreslås at ændre § 139, stk. 1, 2. pkt., så det fremgår af bestemmelsen, at den finder anvendelse for sager vedrørende artikel 3-3b i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Denne ændring foreslås at træde i kraft den 19. april 2021, jf. artikel 2, litra c og e, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer.

Med forslaget ændres angivelsen af bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, som Finanstilsynet påser overholdelsen af, til også at omfatte artikel 3a, stk. 5 og 6. Se bemærkningerne til lovforslagets § 4, nr. 4, ovenfor for en nærmere beskrivelse af indholdet i forordningens artikel 3a, stk. 5-7.

Det bemærkes, at ved eventuel offentliggørelse, videregivelse og indhentelse af personoplysninger vil de gældende regler vedrørende persondatabeskyttelse også finde anvendelse, hvorfor behandlingen af persondata altid skal ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Til nr. 7 (§ 143 i lov om betalinger)

Ifølge § 143 kan afgørelser truffet af Finanstilsynet i henhold til bl.a. artikel 3, 4 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen indbringes for Erhvervsankenævnet af den, som afgørelsen retter sig mod, senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Med [lov nr. xxx af yy. december 2019 - lovforslag L 46] blev § 143 ændret. Lovændringen træder i kraft den 19. april 2020. Derefter kan afgørelser indbringes for Erhvervsankenævnet, også når de er truffet efter de nye artikler 3a, stk. 1-4 og 7, og 3b, der er indført i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet

og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001. Artiklerne blev indført med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer. Med lovændringen udgår samtidig henvisningen til artikel 8.

Det foreslås at ændre § 143, så det fremgår af bestemmelsen, at Finanstilsynets afgørelser kan indbringes for Erhvervsankenævnet, når afgørelserne er truffet med hjemmel i artikel 3-3b i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Denne ændring foreslås at træde i kraft den 19. april 2021, jf. artikel 2, litra c og e, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer.

Med forslaget ændres omfanget af afgørelser fra Finanstilsynet, der kan indbringes for Erhvervsankenævnet, så de også omfatter afgørelser truffet efter artikel 3a, stk. 5-6, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, der er indført med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer. Se bemærkningerne til lovforslagets § 4, nr. 4, ovenfor for en nærmere af indholdet i forordningens artikel 3a, stk. 5-7.

Det bemærkes, at ved eventuel videregivelse og indhentelse af personoplysninger vil de gældende regler vedrørende persondatabeskyttelse også finde anvendelse, hvorfor behandlingen af persondata altid skal ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Til nr. 8 (§ 152, stk. 2, i lov om betalinger)

Ifølge § 152, stk. 2, straffes overtrædelser af artikel 3, stk. 1 og 1a, artikel 4, stk. 1, 3 og 4, artikel 6 og 7, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 924/2009 om grænseoverskridende betalinger i Unionen og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001, med bøde.

Det foreslås at ændre § 152, stk. 2, så det kan straffes med bøde at overtræde artikel 3a, stk. 3 og 4, artikel 3b i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Denne ændring foreslås at træde i kraft den 19. april 2020, jf. artikel 2, litra b og d, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer.

Med lovforslaget udvides strafbestemmelsen til at omfatte artikel 3a, stk. 3-4, og artikel 3b i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2009/924/EF af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001.

Artikel 3a, stk. 3, indeholder en oplysningspligt for den part, der leverer valutaomregningstjenesten i en pengeautomat eller på salgsstedet. De skal give betaleren de oplysninger, der opregnes i artikel 3a, stk. 3, litra a og b, før betalingstransaktionen initieres.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 3a, stk. 3, er parter, der leverer valutaomregningstjenesten i en pengeautomat eller på salgsstedet. Det vil eksempelvis udgøre en overtrædelse af bestemmelsen, hvis de ikke giver de obligatoriske oplysninger.

Artikel 3a, stk. 4, præciserer, hvordan den part, der leverer valutaomregningstjenester i pengeautomat eller på salgssted, skal opfylde sin oplysningspligt. Oplysningerne nævnt i artikel 3, stk. 1, skal klart anføres i pengeautomaten eller på salgsstedet. Desuden skal parten underrette betaleren om muligheden for at betale i den valuta, som betalingsmodtageren anvender, og med den valutaomregning, der efterfølgende udføres af betalerens betalingstjenesteudbydere. De nævnte oplysninger skal også stilles til rådighed for betaleren på et varigt medium, efter at transaktionen er blevet initieret.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 3a, stk. 4, er parter, der leverer valutaomregningstjenester i pengeautomat eller på salgssted. Det vil eksempelvis udgøre en overtrædelse af bestemmelsen, hvis de ikke anfører de obligatoriske oplysninger i pengeautomaten eller på salgsstedet eller ikke stiller dem til rådighed for betaleren på et varigt medium, efter at transaktionen er initieret.

Artikel 3b, stk. 1, indeholder en forpligtelse for en betalingstjenesteudbydere, der tilbyder en valutaomregningstjeneste i forbindelse med en kreditoverførsel som beskrevet i artikel 3b, stk. 1, til at informere betaleren på en klar, neutral og forståelig måde om de anslåede gebyrer for valutaomregningstjenester, der gælder for kreditoverførslen, før betalingstransaktionen initieres.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 3b, stk. 1, er betalingstjenesteudbydere, der tilbyder en valutaomregningstjeneste i forbindelse med en kreditoverførsel som beskrevet i artikel 3b, stk. 1. Det vil eksempelvis udgøre en overtrædelse af bestemmelsen, hvis betaleren ikke informeres om de anslåede gebyrer for valutaomregningstjenester.

Artikel 3b, stk. 2, indeholder en forpligtelse for betalingstjenesteudbyderen til forud for initieringen af en betalingstransaktion at meddele betaleren de i artikel 3b, stk. 2, anførte oplysninger om kreditoverførslen.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 3b, stk. 2, er betalingstjenesteudbydere, der tilbyder en valutaomregningstjeneste i forbindelse med en kreditoverførsel som beskrevet i artikel 3b, stk. 1. Det vil eksempelvis udgøre en overtrædelse af bestemmelsen, hvis betalingstjenesteudbyderen ikke meddeler betaleren de obligatoriske oplysninger.

Det følger af § 152, stk. 5, i lov om betalinger, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter 5. kapitel i straffeloven. Det fremgår af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for virksomheden, er de mulige ansvarssubjekter virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. Ved valg af ansvarssubjekt er det udgangspunktet, at tiltalen rejses mod den juridiske person. Der kan i en række tilfælde være anledning til – ud over tiltalen mod den juridiske person – tillige at rejse tiltale mod en eller flere fysiske personer, såfremt den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed.

En fysisk person kan endvidere gøres ansvarlig, i det omfang en strafbar handling er udført på vegne af og til gavn for den juridiske person.

Ved udmålingen af bøder bør der, ud over de almindelige strafudmålingsprincipper i straffelovens kapitel 10, indgå betragtninger om, at der skal være en sammenhæng mellem virksomhedernes finansielle styrke, grovheden af overtrædelsen og bødestørrelsen. Baggrunden herfor er at sikre, at sanktionsniveauet for overtrædelser er mærkbart for alle aktører, således at bøder vil have en pønalt og præventiv effekt. Vurderingen af overtrædelsens grovhed bør foregå uafhængigt af gerningsmandens økonomiske forhold.

Til § 5

Til nr. 1 (§ 62, i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af § 62 i lov om kapitalmarkeder, at Erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcing af drift af et reguleret marked vedrørende outsourcingvirksomhedens ansvar og kontrol med en leverandør, herunder leverandørens videreoutsourcing, interne retningslinjer for outsourcing og

krav, som outsourcingvirksomheden som minimum skal sikre at leverandøren til enhver tid opfylder, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten. Outsourcingvirksomhedens pligt til at underrette Finanstilsynet om outsourcingkontraktens indgåelse, og at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at outsourcingvirksomhedens outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne fastsat i medfør af stk. 1.

Outsourcingreglerne har til formål at sikre, at outsourcingvirksomheden fortsat bærer ansvaret for de opgaver, der udføres hos outsourcingleverandøren samt at sikre, at Finanstilsynet fortsat kan udøve et effektivt tilsyn. Ved outsourcing skal outsourcingvirksomheden derfor sikre, at den har kontrol over opgaverne, og at outsourcingvirksomheden har mulighed for at udøve nødvendig indflydelse på opgavernes udførelse.

Med forslaget nyaffattes § 62.

Det foreslås § 62, *stk. 1*, en operatør af et reguleret marked kan outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet til en leverandør, som operatøren ellers selv ville udføre.

Ved vurderingen af om virksomheden selv ville have udført den outsourcete proces, tjenesteydelse eller aktivitet, bør virksomheden overveje om den proces, den tjenesteydelse eller den aktivitet, eller dele heraf, der outsources til en leverandør, udføres gentagne gange eller løbende af leverandøren. Det skal forudsættes af parterne, at aftalen ikke kun er en enkeltstående ydelse, men en aftale der på tidspunktet for dens indgåelse af parterne, forventes at strække sig over en periode af en vis varighed. og om denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet, eller dele heraf, normalt ville falde inden for rammerne af processer, tjenesteydelser eller aktiviteter, der ville eller kunne blive udført af virksomheden, også selvom virksomheden ikke har udført denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet selv tidligere.

Såfremt det outsourcete kan kategoriseres som enten en proces, tjenesteydelse eller en aktivitet, finder reglerne anvendelse, også selvom det outsourcete kan kategoriseres i mere end én af de pågældende kategorier.

Det foreslås i *stk. 2*, at outsourcing, outsourcingvirksomhed, leverandør og videreoutsourcing forstås med de nødvendige tilpasninger, på samme måde som i § 5, *stk. 1*, nr. 27, 1. pkt., §§ 29, 30 og 31, i lov om finansiel virksomhed.

Med forslaget sikres det, at definitionen af outsourcing følger den definition af outsourcing, der gælder for øvrige virksomheder, jf. § 5, *stk. 1*, nr. 27, 1. pkt. som nyaffattet ved lovforslagets § 1, nr. 1.

Det foreslås i *stk. 3*, at Finanstilsynet kan træffe afgørelse om, at outsourcingvirksomhedens outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne fastsat i medfør af *stk. 4*.

Reglen er en videreførelse af § 62, *stk. 2*, i lov om kapitalmarkeder.

Ophør er relevant, hvor outsourcingkontrakten ikke lever op til kravene, og hvor det konstateres, at kontraktens parter ikke efterlever de fastsatte krav. Inden Finanstilsynet træffer afgørelse, skal Finanstilsynet give outsourcingvirksomheden mulighed for at få forholdene bragt på plads, medmindre outsourcingvirksomheden gentagne gange har overtrådt kravene, eller hvis Finanstilsynet skønner, at en udsættelse af afgørelsen er formålsløs. Ved fastsættelsen af fristen skal der tages hensyn til de alvorlige følgevirkninger, der kan være ved, at outsourcingvirksomheden i utide skal bringe outsourcingaktiviteten til ophør, og efter omstændighederne kan der tages hensyn til den tid, det tager virksomheden at kontrahere til anden side.

Med reglen gives Finanstilsynet en beføjelse til at gribe ind i et privatretligt kontraktforhold, og dermed bringe uforsvarlig outsourcing til ophør, såfremt virksomheden eller dens kontraktparter ikke inden for en rimelig frist har gjort tiltag, der kan sikre, at outsourcingen sker på forsvarlig vis, og i overensstemmelse med reglerne.

Det foreslås i *stk. 4*, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcing.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 1*, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcingvirksomhedens ledelsesordninger, ansvar, risikostyring, overvågning, kontrol og rapportering i tilknytning til outsourcing til en leverandør, herunder leverandørens videreoutsourcing. Outsourcingvirksomheden skal have en effektiv form for virksomhedsstyring, ligesom at outsourcingvirksomheden skal sikre, at organisationens opbygning indrettes således, at der er klart definerede ansvars- og arbejdsområder for outsourcing. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse. Bekendtgørelsen forventes udformet i overensstemmelse med ”Retningslinjer for outsourcing” udstedt af EBA. Reglerne vil blive revideret for outsourcingvirksomhedens brug af outsourcing i forhold til blandt andet den governance og de processer, som outsourcingvirksomheden skal efterleve, når den foretager outsourcing. Den nærmere udnyttelse af bemyndigelsen vil vise, om der er behov for at foretage ændringer i andre administrative forskrifter, som for eksempel bekendtgørelser om ledelse og styring for pengeinstitutter m.fl.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 2*, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcingvirksomhedens interne retningslinjer for outsourcing. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse, der forventes udformet i overensstemmelse med ”Retningslinjer for outsourcing” udstedt af EBA.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 3*, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcingvirksomhedens håndtering af interessekonflikter i forbindelse med outsourcing. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse, der forventes udformet i overensstemmelse med ”Retningslinjer for outsourcing” udstedt af EBA.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 4*, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om de krav, som outsourcingvirksomheden som minimum skal sikre, at leverandører eller underleverandører til enhver tid

skal opfylde, herunder også adgangs-, oplysnings- og revisionsrettigheder hos leverandører og underleverandører. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse, der forventes udformet i overensstemmelse med ”Retningslinjer for outsourcing” udstedt af EBA.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 5*, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om de krav, som outsourcingkontrakten skal indeholde og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse, der forventes udformet i overensstemmelse med ”Retningslinjer for outsourcing” udstedt af EBA.

Det foreslås i *stk. 4, nr. 6*, at erhvervsministeren fastsætter nærmere regler om outsourcingvirksomhedens pligt til at underrette Finanstilsynet om outsourcing. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse, der forventes udformet i overensstemmelse med ”Retningslinjer for outsourcing” udstedt af EBA.

Til nr. 2 (§ 249, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

§ 249, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder er en strafbestemmelse. Det er i bestemmelsen angivet, hvilke overtrædelser af reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 596/2014 af 16. april 2014 om markedsmisbrug (markedsmisbrugsforordningen), der kan straffes med bøde.

Straf efter § 249, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder forudsætter, at der er begået en overtrædelse af én af de bestemmelser, som fremgår af bestemmelsen.

Det følger af § 255, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter 5. kapitel i straffeloven. Af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven fremgår, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud for virksomheden, er de mulige ansvarssubjekter for straf ved overtrædelse af bestemmelserne virksomheden, jf. § 255, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder, og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. Der vil således kunne rejses tiltale mod virksomheden alene eller mod både virksomheden og en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, og endelig vil der også kunne rejses tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden alene. Udgangspunktet er tiltale mod virksomheden for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvis en eller nogle af disse personer, har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed.

Det følger af bemærkningerne til § 255, stk. 5, i lov om kapitalmarkeder (lovforslag nr. L 155 af 15. marts 2017), at der ved udmåling af bøder efter § 249 skal lægges vægt på overtrædelsens grovhed

og gerningsmandens økonomiske forhold. I bemærkningerne til § 255, stk. 5, er ligeledes en nærmere beskrivelse af udmålingen af bøder.

På nuværende tidspunkt kan overtrædelse af artikel 19, stk. 1, 2, 5, 7 og 11 i markedsmisbrugsforordningen, straffes med bøde, jf. § 249, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder.

Det følger af artikel 19, stk. 1, i markedsmisbrugsforordningen, at ledende medarbejdere hos en udsteder og disses nærtstående er forpligtet til at underrette udsteder og Finanstilsynet om transaktioner, som de foretager i finansielle instrumenter forbundet med udsteder, f.eks. aktier. Af artikel 19, stk. 3, følger, at udsteder er forpligtet til at offentliggøre transaktionerne til markedet, jf. artikel 19, stk. 3.

Af artikel 19, stk. 3, 3. afsnit, fremgår det, at national ret alternativt kan fastsætte, at en kompetent myndighed selv offentliggør oplysningerne. Ved gennemførelsen af markedsmisbrugsforordningen valgte Danmark at udnytte den mulighed. Det betyder, at det har været Finanstilsynet, der offentliggjorde oplysningerne, og det er årsagen til, at artikel 19, stk. 3, i markedsmisbrugsforordningen ikke er omfattet af strafbestemmelsen.

Praksis har været, at når den ledende medarbejder eller dennes nærtstående indberettede transaktionerne til Finanstilsynets indberetningssystem (OASM-systemet), blev de betragtet som offentliggjort.

Denne praksis er ændret pr. 1. september 2019 således, at udsteder fremover har pligt til at sørge for, at transaktionerne bliver offentliggjort til markedet. Dermed er indberetning til Finanstilsynet via OASM-systemet altså ikke længere tilstrækkelig.

Årsagen til praksisændringen er, at den ikke vurderes at være i fuld overensstemmelse med metoden til offentliggørelse, som fastlagt i artikel 19, stk. 3, i markedsmisbrugsforordningen. Heraf følger bl.a., at offentliggørelse skal ske på en måde, som muliggør hurtig adgang til oplysningerne, og så oplysningerne formidles til så bred en modtagerskare som muligt. Offentliggørelseskravet er enslydende med udsteders øvrige oplysningsforpligtelser, eksempel offentliggørelse af intern viden (artikel 17 i markedsmisbrugsforordningen). Ved disse oplysningsforpligtelser betragtes oplysningerne som offentliggjort, når de er formidlet til en række medier og Nasdaqs nyhedsoversigt. Oplysningerne betragtes ikke som værende offentliggjort, hvis de alene er indberettet i Finanstilsynets OASM-system.

Den aktuelle løsning for offentliggørelse af ledende medarbejders transaktioner lever derfor ikke op til Finanstilsynets normale krav til offentliggørelse. Derfor er praksis blevet tilpasset med henblik på at sikre en ensartet fortolkning i forhold til de øvrige oplysningsforpligtelser, der er for udstedere.

Som følge af den nævnte praksisændring er det fundet relevant at gøre det muligt at kunne straffe udstedere, som ikke opfylder pligten i artikel 19, stk. 3.

Det foreslås at udvide anvendelsesområdet af § 249, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder med artikel 19, stk. 3, i markedsmisbrugsforordningen.

Ansvarssubjektet i forhold til overtrædelse af bestemmelsen er udstederen. Udstederen kan idømmes en bøde, hvis udstederen ikke overholder sin offentliggørelsespligt i medfør af bestemmelsen, som fastsætter, at offentliggørelse skal ske straks og senest tre arbejdsdage efter transaktionen, der er indberettet af den ledende medarbejder eller dennes nærtstående.

Overtrædelse af bestemmelsen kan medføre, at offentligheden i form af markedet ikke har adgang til de oplysninger, de skal have. Det har betydning, når man som investor skal købe eller sælge sine finansielle instrumenter. Overtrædelser af længerevarende karakter eller undladelse af offentliggørelse i henhold til artikel 19, stk. 3, er en grov overtrædelse, og det skal anses for en skærpende omstændighed ved straffens udmåling.

Til nr. 3 (§ 251 i lov om kapitalmarkeder)

Lov om kapitalmarkeder § 251 strafbelægger overtrædelse af artikel 4, stk. 1, artikel 7, stk. 1, 1. pkt., artikel 8, stk. 1, artikel 9, stk. 1, artikel 10, stk. 1, og artikel 11, stk. 1-4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2012/648/EU af 4. juli 2012 om OTC-derivater, centrale modparter og transaktionsregistre (EMIR-forordningen), med bøde.

I henhold til artikel 4, stk. 1, i EMIR-forordningen skal alle, der indgår OTC-derivataftaler, sikre, at aftalen bliver centralt cleared, hvis den pågældende aftale opfylder begge følgende betingelser angivet i artikel 4, stk. 1, i EMIR-forordningen:

- a) aftalen er indgået på en af følgende måder:
 - i. mellem to finansielle modparter, som defineret i artikel 2, nr. 8, i EMIR,
 - ii. mellem en finansiell modpart og en ikke-finansiell modpart, som defineret i artikel 2, nr. 9, i EMIR-forordningen, som opfylder betingelserne i artikel 10, stk. 1, litra b),
 - iii. mellem to ikke-finansielle som opfylder betingelserne i artikel 10, stk. 1, litra b),
 - iv. mellem en finansiell modpart eller en ikke-finansiell modpart, der opfylder betingelserne i artikel 10, stk. 1, litra b), og en enhed, der er etableret i et tredjeland, som ville være omfattet af clearingforpligtelsen, hvis den var etableret i Unionen, eller
 - v. mellem to enheder, der er etableret i et eller flere tredjelands, som ville være omfattet af clearingforpligtelsen, hvis de var etableret i Unionen, forudsat at aftalen har en direkte, væsentlig og forudselig virkning i Unionen, eller hvis en sådan forpligtelse er nødvendig eller hensigtsmæssig for at forhindre unddragelse af nogen af denne forordnings bestemmelser, og
- b) aftalen er indgået eller der indgås en ny aftale enten:
 - i. på eller efter den dato, hvor clearingforpligtelsen får virkning, eller

- ii. på tidspunktet for eller efter underretning, som omhandlet i artikel 5, stk. 1, men inden den dato, hvor clearingforpligtelsen får virkning, hvis aftalerne har en restløbetid, der er længere end den mindste restløbetid som fastsat af Kommissionen i henhold til artikel 5, stk. 2, litra c).

Artikel 7, stk. 1, 1. pkt., i EMIR-forordningen indeholder et krav om, at centrale modparter (CCP) skal acceptere at cleare OTC-derivattransaktioner på et ikkediskriminerende og gennemsigtigt grundlag, uanset handelspladsen. Derudover skal en CCP have objektive, klare og offentligt tilgængelige regler om clearing af OTC-derivattransaktioner. Herudover må en CCP ikke afvise clearing af derivattransaktioner.

Det følger af artikel 8, stk. 1, i EMIR-forordningen, at en handelsplads på et ikke-diskriminerende og gennemsigtigt grundlag skal stille handelsfeeds til rådighed for enhver CCP, der har fået tilladelse til at cleare OTC-derivataftaler, som handles på den pågældende handelsplads, på den berørte CCP's anmodning.

Artikel 9, stk. 1, i EMIR-forordningen indeholder en pligt for CCP'er og parter i en derivataftale, der var gældende eller blev indgået efter den 16. august 2012, til at indberette oplysninger om enhver derivataftale, som de har indgået, ændret eller ophævet til et transaktionsregister.

Artikel 10, stk. 1, i EMIR-forordningen indeholder en række krav til ikke-finansielle modparter, som tager positioner i OTC-derivataftaler, hvis positionerne overskrider et clearingthreshold, som beskrevet i artikel 3 i EMIR.

Artikel 11, stk. 1-4, i EMIR-forordningen stiller krav om at finansielle modparter i OTC-derivattransaktioner benytter visse risikoreduktionsteknikker, i overensstemmelse med artikel 11, stk. 14 og 15, i EMIR.

Med Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/834/EU af 20. maj 2019 om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 for så vidt angår clearingforpligtelsen, suspension af clearingforpligtelsen, indberetningskrav, risikoreduktionsteknikker for OTC-derivataftaler, der ikke cleares af en central modpart, registrering af og tilsyn med transaktionsregistre samt krav til transaktionsregistre (EMIR REFIT) indføres en ny bestemmelse i artikel 4, stk. 3a i EMIR-forordningen, jf. artikel 1, stk. 2, litra b i EMIR REFIT. Denne nye bestemmelse skal kunne strafsanktioneres i overensstemmelse med artikel 12 i EMIR-forordningen.

Der foreslås derfor, at der i § 251 indsættes en henvisning til artikel 4, stk. 3a, i EMIR-forordningen.

Artikel 4, stk. 3a, som ændret ved artikel 1, stk. 2, litra b i EMIR REFIT, indeholder et krav om, at clearingmedlemmer og kunder som defineret i artikel 2, nr. 14 og 15 i EMIR-forordningen, som direkte eller indirekte leverer clearingydelser, skal levere disse på fair, rimelige, ikke-diskriminerende og gennemsigtige forretningsmæssige vilkår. Disse clearingmedlemmer og kunder skal træffe alle rimelige forholdsregler til identificering, forebyggelse, forvaltning og overvågning af interessekonflikter, som kan skade den fair, rimelige, ikke-diskriminerende og gennemsigtige levering af clearingydelser.

EU-Kommissionen er bemyndiget til at udstede delegerede retsakter, hvori det yderligere kan præciseres, hvad der skal forstås ved fair, rimelige, ikke-diskriminerende og gennemsigtige forretningsmæssige vilkår.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er clearingmedlemmer og kunder, som direkte eller indirekte udbyder clearingydelser. Det vil f.eks. være et dansk institut, der leverer direkte clearing som medlem af en CCP (der findes pt. ingen CCP'er i Danmark), som skal iagttage reglerne i artikel 4, stk. 3a i EMIR REFIT. Det samme gælder for instituttets kunder, som leverer clearingydelser via instituttet til sine kunder, også kaldet indirekte clearing. Den strafbare handling består f.eks. i ikke at levere en clearingydelse på fair, rimelige, ikke-diskriminerende og gennemsigtige forretningsmæssige vilkår.

Den foreslåede ændring af § 251, i lov om kapitalmarkeder, gennemfører artikel 12, stk. 1, i EMIR-forordningen.

Til nr. 4 (§ 251 i lov om kapitalmarkeder)

Lov om kapitalmarkeder § 251 strafbelægger overtrædelse af artikel 4, stk. 1, artikel 7, stk. 1, 1. pkt., artikel 8, stk. 1, artikel 9, stk. 1, og artikel 10, stk. 1, og artikel 11, stk. 1-4, i EMIR-forordningen. Se nærmere herom i bemærkningerne til § 5, nr. 3, ovenfor.

Med EMIR REFIT indføres to nye bestemmelser i artikel 9, stk. 1a og 1e, i EMIR-forordningen, jf. artikel 1, stk. 7, litra b, i EMIR REFIT. Disse nye bestemmelser skal kunne strafsanktioneres i overensstemmelse med artikel 12 i EMIR-forordningen.

Det foreslås derfor, at der i § 251 indsættes en henvisning til artikel 9, stk. 1a og 1e, i EMIR-forordningen.

Artikel 9, stk. 1a, i EMIR-forordningen, som ændret ved artikel 1, stk. 7, litra b, i EMIR REFIT, indeholder et krav om, at finansielle modparter har ansvaret for at indberette oplysninger om OTC-derivataftaler, som er indgået med en ikke-finansielle modpart, som indgår OTC-derivataftaler, der ikke overstiger clearinggrænseværdien i artikel 10, stk. 3, som anført i artikel 10, stk. 1, 2. afsnit.

Derudover er den ikke-finansielle modpart ansvarlig for at give den finansielle modpart alle oplysninger om OTC-derivater indgået mellem parterne, som er nødvendig for den finansielle modparts indberetning, som det ikke med rimelighed kan forventes, at den finansielle modpart er i besiddelse af. Den ikke-finansielle modpart er ligeledes ansvarlig for at sikre, at de pågældende oplysninger er rigtige. Den ikke-finansielle modpart kan dog vælge selv at indberette oplysninger om OTC-derivater til et transaktionsregister, mod at den ikke-finansielle modpart på forhånd underretter den finansielle modpart, med hvilke de har indgået OTC-derivataftaler med, om deres beslutning. I dette tilfælde er den ikke-finansielle modpart ansvarlig for at indberette oplysninger og sikre deres rigtighed.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er både den finansielle og ikke-finansielle modpart. Bestemmelsen er eksempelvis overtrådt, hvis den finansielle modpart ikke foretager indberetning eller ikke sikrer sig rigtigheden af de indberettede oplysninger. Bestemmelsen er eksempelvis også overtrådt, hvis den ikke-finansielle modpart giver oplysninger til den finansielle modpart til brug for indberetning, som medfører en forkert rapportering fra den finansielle modpart.

Artikel 9, stk. 1e, i EMIR-forordningen, som ændret ved artikel 1, stk. 7, litra b, i EMIR REFIT, indeholder et krav om, at modparter og CCP'er, som pålægges at indberette oplysninger om derivataftaler, skal sikre at sådanne oplysninger indberettes korrekt og uden duplikationer.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er den pågældende finansielle eller ikke-finansielle modpart eller CCP, som foretager indberetning af oplysninger omkring derivataftaler i medfør af artikel 9, stk. 1a-1d, i EMIR, hvis indberetningen ikke er korrekt, eller hvor indberetningen indeholder oplysninger, der allerede er indberettede.

Den foreslåede ændring af § 251, i lov om kapitalmarkeder, gennemfører artikel 12, stk. 1, i EMIR-forordningen.

Til nr. 5 (§ 251 i lov om kapitalmarkeder)

§ 251 i lov om kapitalmarkeder straffebelægger overtrædelse af artikel 4, stk. 1, artikel 7, stk. 1, 1. pkt., artikel 8, stk. 1, artikel 9, stk. 1, og artikel 10, stk. 1, og artikel 11, stk. 1-4 i EMIR.

Med EMIR REFIT nyaffattes artikel 10, stk. 2, i EMIR-forordningen, jf. artikel 1, stk. 8, i EMIR REFIT. Denne nyaffattede bestemmelse skal kunne strafsanktioneres i overensstemmelse med artikel 12 i EMIR-forordningen.

Der foreslås derfor, at der i § 251 indsættes en henvisning til artikel 10, stk. 2, i EMIR-forordningen.

Artikel 10, stk. 2, i EMIR-forordningen, som ændret ved artikel 1, stk. 8, litra a, i EMIR REFIT, fastsætter, at en ikke-finansiell modpart, der er omfattet af clearingforpligtelsen, har ret til at stoppe med at clear, hvis det kan dokumenteres, at OTC-derivatpositionerne er under clearingtærsklen. Den ikke-finansielle modpart skal kunne dokumentere over for Finanstilsynet, at beregningen af positionerne ikke medfører, at positionerne er systematisk undervurderet.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er den ikke-finansielle modpart. Den ikke-finansielle modpart kan idømmes bøde, såfremt denne ikke kan dokumentere, at dennes beregning af den samlede gennemsnitlige position ikke medfører en systematisk undervurdering af positionen.

Til § 6

Til nr. 1 (§ 16, stk. 3, i lov om forsikringsformidling)

Lov om forsikringsformidling indeholder i § 16 en række supplerende krav til forsikringsformidlere, der betegner sig som uafhængig forsikringsformidler. For at kunne betegne sig som en uafhængig forsikringsformidler eller anden betegnelse, der giver indtryk af, at forsikringsformidleren er uafhængig, skal forsikringsformidleren således opfylde en række betingelser.

En forsikringsformidler, der betegner sig som uafhængig, skal agere som kundens uvildige rådgiver og skal handle i kundens interesser uafhængig af egen- eller tredjemandsinteresser, jf. stk. 1, nr. 1.

I relation til livs- og skadesforsikringsaftaler er der forbud mod, at forsikringsformidlere modtager provision eller anden aflønning fra en forsikringsdistributør i tilknytning til det konkrete kundeforhold, med mindre provisionen fuldt ud videreformidles videre til kunden, jf. stk. 1, nr. 2.

Forsikringsformidlere må ikke have direkte eller indirekte forbindelser til forsikringsdistributører, der er egnet til at skabe tvivl om uafhængigheden hos forsikringsformidleren, jf. stk. 1, nr. 3, ligesom en forsikringsformidler ikke inden for samme juridiske enhed må udøve andre former for forsikringsdistribution, hvor formidleren ikke vurderes at være uafhængig, jf. stk. 1, nr. 4.

Endelig må en forsikringsformidler ikke placere forsikringskontrakter i virksomheder, som formidleren har snævre forbindelser med, jf. stk. 3.

Det følger allerede af § 16, stk. 1, nr. 3, at forsikringsformidlere ikke må have direkte eller indirekte forbindelser til forsikringsdistributører, der er egnet til at skabe tvivl om uafhængigheden hos forsikringsformidleren. Det fremgår imidlertid ikke eksplicit af bestemmelsen, at en forsikringsformidler ikke må have direkte eller indirekte forbindelser til *andre virksomheder*, der er egnet til at skabe tvivl om en forsikringsformidlers uafhængighed. Der kan således opstå situationer, hvor en forsikringsformidlers uafhængighed kan blive påvirket som følge af kolliderende interesser i forhold til en virksomhed, som forsikringsformidleren har snævre forbindelser med.

§ 16, stk. 3, indeholder ikke i dag et udtrykkeligt forbud mod placering af kundeopsparinger i virksomheder, som forsikringsformidleren måtte have snævre forbindelser med. En forsikringsformidler kan have en direkte eller indirekte interesse i en kundes valg af selskab i forbindelse med et udbud af en pensionsordning, f.eks. fordi forsikringsformidleren er koncernforbundet med udbydere af fonde, som er tilgængelig hos nogle pensionsselskaber men ikke hos andre. Ved udbud af en firmapensionsordning vil den uafhængige forsikringsformidler være tilskyndet til at anbefale bud fra pensionselskaber, der har formidlerfonden blandt opsparingsmulighederne. Hvis den uafhængige forsikringsformidler efter udbuddet har en rolle med betjening af pensionskunderne, vil den uafhængige forsikringsformidler endvidere have incitament til at anbefale pensionstageren til at vælge den pågældende fond.

Det følger dog af Finanstilsynets praksis, at en uafhængig forsikringsformidlers formidling af forsikringsprodukter ikke må medvirke til direkte eller indirekte at generere indtjening til virksomheder, som den indgår i koncern med som følge af den koncernforbundne virksomheds interesser i selve forsikringsproduktet eller tilknyttede produkter.

Det således allerede i dag i strid med uafhængighedsprincippet, hvis en uafhængig forsikringsformidler har kolliderende interesser i forhold til en virksomhed, som den har snævre forbindelser med f.eks. som følge af, at forsikringsformidleren placerer sine kunders opsparinger i den pågældende virksomhed med den konsekvens, at forsikringsformidleren eller en koncernforbundet virksomhed opnår en gevinst.

Med henblik på at tydeliggøre den gældende retstilstand, foreslås det at ændre § 16, stk. 3, så bestemmelsen, der i dag alene indeholder et forbud mod placering af forsikringsaftaler i koncernforbundne virksomheder, også omfatter et forbud mod placering af kundeopsparinger i virksomheder, som den uafhængige forsikringsformidler har snævre forbindelser med.

Det er afgørende at sikre, at forsikringsmæglere, der anvender betegnelser, som giver indtryk af, at de er uafhængige, reelt er uafhængige både i forhold til andre forsikringsdistributører samt øvrige virksomheder, som forsikringsformidleren måtte have snævre forbindelser med. Dette gælder både ved placeringen af en forsikringskontrakt og i forbindelse med placering af kundeopsparing.

Finanstilsynet allerede i dag varetager i forhold til forsikringsformidlers efterlevelse af lov om forsikringsformidling samt direktivet om forsikringsdistribution. Finanstilsynet har efter loven en række beføjelser, herunder påbud om berigtigelse eller ændring af forhold i strid med loven m.v., iværksættelse af undersøgelser, inddragelse af tilladelser samt afsættelse af ledelsesmedlemmer. Finanstilsynet kan selvstændigt eller i samarbejde med andre offentlige myndigheder offentliggøre resultaterne af sådanne undersøgelser. Dette indebærer bl.a., at virksomhederne er forpligtede til at give Finanstilsynet alle oplysninger nødvendige for at kunne varetage et effektivt tilsyn.

Det følger af forordningen, at en kompetent myndighed kan forbyde eller begrænse markedsføring eller distribution af et PEPP-produkt, hvis

- a) at de kompetente myndigheder finder det godtgjort, at der er rimelig grund til at antage, at PEPP-produktet giver anledning til betydelig eller gentagen bekymring for opsparerens beskyttelse eller udgør en risiko for de finansielle markeders ordnede funktion og integritet eller for stabiliteten af dele af eller hele det finansielle system i mindst én medlemsstat
- b) at foranstaltningen er forholdsmæssig under hensyntagen til arten af de identificerede risici, kompleksiteten af de berørte PEPP-opsparere og de sandsynlige virkninger af foranstaltningen for PEPP-opsparere, der har indgået en PEPP-aftale
- c) at de kompetente myndigheder grundigt har hørt de kompetente myndigheder i andre medlemsstater, som i betydelig grad kan blive berørt af foranstaltningen, og
- d) at foranstaltningen ikke har en diskriminerende virkning på tjenesteydelser eller aktiviteter, der udbydes fra en anden medlemsstat.

Udstedelse af et forbud forudsætter imidlertid, at der senest 1 måned inden påbuddets virkning er foretaget en fyldestgørende orientering til de berørte kompetente myndigheder samt EIOPA herom. EIOPA vil herefter foretage en vurdering af, hvorvidt begrænsningen er berettiget og forholdsmæssig.

Det forudsættes i forordningen, at der er et samarbejde mellem de respektive kompetente myndigheder i medlemsstaterne og EIOPA med henblik på at sikre en ensartet anvendelse af forordningen inden for EU.

Til nr. 3 (§ 31, stk. 3, 2. pkt., i lov om forsikringsformidling)

Finanstilsynets ansatte er efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden, jf. § 31, stk. 1, i lov om forsikringsformidling. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, og eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør. Bestemmelsen svarer i det væsentligste til § 354 i lov om finansiel virksomhed.

§ 31 i lov om forsikringsformidling gennemfører artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution.

Efter § 31, stk. 3, i lov om forsikringsformidling finder Finanstilsynets tavshedspligt efter § 31, stk. 1, i lov om forsikringsformidling ikke anvendelse på oplysninger i sager om kompetencekrav og god skik, jf. §§ 11 og 12 og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf. Undtagelsesbestemmelsen i § 31, stk. 3, indebærer, at oplysninger om tilsynet med kompetencekrav og god skik er undtaget fra Finanstilsynets tavshedspligt. Enhver har dermed ret til aktindsigt i oplysninger i sager om kompetencekrav og god skik efter offentlighedslovens almindelige regler om aktindsigt med de undtagelser, der følger heraf, jf. Folketingstidende 2018-19 (1. samling), A, L 189 som fremsat, side 105.

Oplysninger, som Finanstilsynet har fået kendskab til eller indhentet i forbindelse med tilsynsvirksomheden på området for forsikringsdistribution, er underlagt tavshedspligt og undtaget aktindsigt, jf. § 35 i offentlighedsloven, jf. § 31, stk. 1, i lov om forsikringsformidling. Oplysninger i sager om kompetencekrav og god skik kan dog ikke undtages fra retten til aktindsigt efter § 35 i offentlighedsloven, da oplysningerne ikke er omfattet af Finanstilsynets lovbestemte tavshedspligt, jf. § 31, stk. 3, i lov om forsikringsformidling.

Finanstilsynet påser overholdelsen af lov om forsikringsformidling samt regler udstedt i medfør af loven og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution, jf. § 22, stk. 1, i lov om forsikringsformidling. Forbrugerombudsmanden har i tilknytning hertil kompetence til at anlægge sager om handlinger, der strider mod reglerne om god skik efter § 12 i lov om forsikringsformidling og regler udstedt i medfør heraf, jf. § 23, stk. 1, i lov om forsikringsformidling. Disse beføjelser for Forbrugerombudsmanden svarer til, hvad der gælder efter den øvrige finansielle lovgivning, herunder § 348 i lov om finansiel virksomhed. Forbrugerombudsmanden har i den forbindelse bl.a. adgang til samtlige oplysninger i de sager, der vedrører overtrædelse af § 12, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 12, stk. 2. Det indebærer, at Finanstilsynet, uanset § 31, stk. 3, kan videregive oplysninger i sager om god skik til Forbrugerombudsmanden.

Finanstilsynets bestyrelse indgår i Finanstilsynets tilsyn med at påse overholdelsen af lov om forsikringsformidling samt regler udstedt i medfør heraf og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution med den kompetence, som bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345, stk. 12, i lov om finansiel virksomhed, jf. § 22, stk. 2, i lov om forsikringsformidling. Undtagelsesbestemmelsen i § 31, stk. 3, gør, at der bl.a. er ret til aktindsigt i sager om kompetencekrav og god skik, hvor Finanstilsynets bestyrelse har kompetence til at træffe beslutning i sagen, men hvor sagen endnu ikke er blevet forelagt bestyrelsen med henblik på endelig stillingtagen.

Finanstilsynets bestyrelse er nedsat med hjemmel i § 345 i lov om finansiel virksomhed, og den har til opgave at føre kontrol med og træffe beslutninger i forhold til Finanstilsynets uafhængige tilsynsvirksomhed. Bestyrelsen har bl.a. ansvaret for at træffe beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter og i sager, der har videregående betydelige følger, jf. § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiel

virksomhed. Derudover træffer bestyrelsen beslutning om at overgive sager omfattet af § 345, stk. 12, nr. 4, til politimæssig efterforskning, jf. § 345, stk. 12, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at indsætte et 2. *pkt.* i § 31, stk. 3, så oplysninger i eller med nær tilknytning til sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i medfør af § 22, stk. 2, i lov om forsikringsformidling, jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed, ikke er omfattet af 1. *pkt.* fra det tidspunkt, sagen er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning.

Den foreslåede ændring vil betyde, at oplysninger i sager om kompetencekrav og god skik, jf. §§ 11 og 12 og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf, vil være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt efter § 31, stk. 1, i lov om forsikringsformidling i en begrænset periode. Oplysningerne vil være omfattet af tavshedspligten fra det tidspunkt, hvor sagen og dens omstændigheder gør, at den er underlagt Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning i den pågældende sag. Sagen vil dermed ikke længere være omfattet af den skærpede tavshedspligt, så snart Finanstilsynets bestyrelse har truffet sin beslutning.

Når oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om kompetencekrav og god skik bliver omfattet af tavshedspligten, vil der ikke være ret til aktindsigt i oplysningerne efter offentlighedsloven. Parter i sager om kompetencekrav og god skik vil dog uanset have ret til partsaktindsigt efter reglerne herom i forvaltningslovens kapitel 4. Reglerne om partsstatus i forhold til Finanstilsynets afgørelser findes i § 36 i lov om forsikringsformidling.

Hovedreglen om Finanstilsynets tavshedspligt på området for forsikringsdistribution følger af § 31, stk. 1, i lov om forsikringsformidling og er en særbestemmelse om tavshedspligt, jf. § 35 i offentlighedsloven. Tavshedspligten varetager både hensynet til private og offentlige interesser, herunder navnlig hensynet til et effektivt tilsyn og hensynet til virksomhederne og deres kunder. Den foreslåede ændring vil navnlig varetage Finanstilsynets mulighed for effektivt at udøve den lovpligtige, uafhængige tilsynsvirksomhed ved at sikre en beslutningsproces for Finanstilsynets bestyrelse, hvor sagen ikke har været genstand for behandling i offentligheden, forud for bestyrelsens behandling.

Forslaget vurderes at være i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution.

Sager om kompetencekrav og god skik, jf. §§ 11 og 12 og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf, omfatter alle sager, hvor Finanstilsynet påser overholdelsen af de gældende regler om kompetencekrav og god skik. Som følge heraf vil alle sager om overtrædelse af reglerne om kompetencekrav, jf. § 11 og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf, være omfattet af den foreslåede bestemmelse, hvis Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i sagen. Det samme vil gøre sig gældende for sager om en forsikringsformidlers eller accessorisk forsikringsformidlers overtrædelse af reglerne om god skik, jf. § 12 og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf.

Med den foreslåede ændring vil oplysninger i sager om kompetencekrav og god skik være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt i en nærmere afgrænset periode, hvis Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i den pågældende sag i medfør af § 22, stk. 2, i lov om forsikringsformidling, jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed. De sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse er tillagt kompetence til at træffe beslutning, fremgår af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynets bestyrelse træffer beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter samt i sager, der har videregående betydelige følger, jf. § 345, stk. 12, nr. 4. Ved reaktioner forstås afgørelser i forvaltningsretlig forstand, herunder påtaler og påbud, samt reaktioner, der ikke har karakter af afgørelser, f.eks. administrative bødeforlæg og risikoplysninger. Finanstilsynets bestyrelse har dermed kompetence til at træffe beslutning om en reaktion, som retter sig mod en konkret forsikringsformidlingsvirksomhed, der er omfattet af loven. Bestyrelsen er også kompetent til at træffe beslutning om reaktioner i principielle sager vedrørende lovfortolkning og lovanvendelse, herunder ændring af Finanstilsynets tilsynsmæssige praksis. En sag har et principielt indhold, når der er tvivl af en vis betydning om fortolkningen af en bestemmelse, eller en hidtidig fortolkning ændres. At en sag vedrører en bestemmelse, der ikke har været anvendt før, gør ikke i sig selv sagen principiel. Videregående betydelige følger kan f.eks. være reaktioner, der påbyder, at en bestemt praksis skal følges, hvilket vil medføre anvendelse af betydelige ressourcer for virksomhederne, eller at fysiske eller juridiske personer politianmeldes.

Finanstilsynets bestyrelse træffer også beslutning om at overgive sager omfattet af § 345, stk. 12, nr. 4, til politimæssig efterforskning, jf. § 345, stk. 12, nr. 6. Det omfatter sager, hvor Finanstilsynet vurderer, at der er sket en overtrædelse af en strafbelagt bestemmelse, og sagen derfor bør overgives til anklagemyndigheden med henblik på at indlede en politimæssig efterforskning.

Oplysninger med nær tilknytning til sager om kompetencekrav og god skik, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i medfør af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, vil også være omfattet af tavshedspligten. Ved nær tilknytning til forstås oplysninger, som ikke er direkte omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence, men som relaterer sig til en sag om kompetencekrav og god skik, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning. Det vil være en forudsætning, at oplysningerne i et vist omfang afspejler de oplysninger, som indgår i den sag, hvor Finanstilsynets bestyrelse er tillagt beslutningskompetence. Det kan f.eks. være oplysninger om en tilsynsmæssig reaktion, herunder påbud og påtaler, der bliver forelagt Finanstilsynets bestyrelse med henblik på faglig og ledelsesmæssig sparring efter § 4, stk. 2, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 525 af 23. maj 2018 om forretningsordenen for bestyrelsen for Finanstilsynet, idet reaktionen og de indbefattede oplysninger relaterer sig til en beslutning, som Finanstilsynets bestyrelse skal træffe i medfør af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed.

Efter den foreslåede ændring vil oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om kompetencekrav og god skik være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt fra det tidspunkt, hvor sagen og dens omstændigheder gør, at den er underlagt Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence i medfør af

§ 345, stk. 12, nr. 4 og 6, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning. Det vil være i forbindelse med sagsbehandlingen, at en sag vil blive omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence. Det vil være Finanstilsynet, der på baggrund af sagens omstændigheder konkret vurderer, om den enkelte sag er omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence og dermed underlagt tavshedspligt, indtil bestyrelsen har truffet beslutning. Finanstilsynet vil konkret skulle lægge vægt på, om sagens aktuelle omstændigheder giver klare holdepunkter for, at sagen vil medføre politianmeldelse af en eller flere fysiske eller juridiske personer, er af principiel karakter eller har videregående betydelige følger, og af den grund er omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence. Finanstilsynets bestyrelse træffer beslutning i sager om kompetencekrav og god skik, når de kan medføre politianmeldelse, er af principiel karakter eller har videregående betydelige følger. Ændringen vil således alene omfatte et begrænset antal sager, idet hovedparten af beslutninger om kompetencekrav og god skik træffes af Finanstilsynet, jf. § 22, stk. 1, i lov om forsikringsformidling.

Finanstilsynet vil løbende vurdere, om sager om kompetencekrav og god skik er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence. Sager om kompetencekrav og god skik vil som udgangspunkt være omfattet af Finanstilsynets kompetence, jf. § 22, stk. 1, i lov om forsikringsformidling, medmindre beslutningskompetencen er tillagt bestyrelsen for Finanstilsynet, jf. § 22, stk. 2, i lov om forsikringsformidling, jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6. i lov om finansiel virksomhed. Vurderer Finanstilsynet, at en sag er omfattet af bestyrelsens kompetence, vil sagen med lovforslaget være omfattet af tavshedspligten. Hvis en sag om kompetencekrav og god skik under sagsbehandlingen bliver omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence, men det efterfølgende viser sig, at den ikke længere kan anses for omfattet af beslutningskompetencen, vil oplysningerne i sagen ikke længere være omfattet af tavshedspligten fra det tidspunkt, hvor Finanstilsynet konstaterer, at bestyrelsen ikke skal træffe beslutning i sagen. Vurderingen af, om en sag er omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence vil dermed kunne ændres i takt med, at sagsbehandlingen skrider fremad, fordi sagens omstændigheder eller øvrige forhold bevirker, at sagen ikke længere skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse.

Oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om kompetencekrav og god skik vil ligeledes ikke længere være omfattet af tavshedspligten, når Finanstilsynets bestyrelse har truffet beslutning i sagen. Finanstilsynets bestyrelse vil træffe sine beslutninger i henhold til de regler, der følger af bekendtgørelse nr. 525 af 23. maj 2018 om forretningsorden for bestyrelsen for Finanstilsynet.

Med den foreslåede ændring vil Finanstilsynet fortsat kunne videregive oplysninger i sager omfattet af § 23, stk. 1, i lov om forsikringsformidling til Forbrugerombudsmanden, jf. § 23, stk. 3, i lov om forsikringsformidling. Det omfatter oplysninger i sager om overtrædelse af god skik m.v. efter § 12 i lov om forsikringsformidling og regler udstedt i medfør heraf. Derved vil Finanstilsynet kunne drøfte en konkret sag om god skik med Forbrugerombudsmanden med henblik på at vurdere, om sagens omstændigheder bør give anledning til f.eks. en politianmeldelse eller påbud, der har videregående betydelige følger. Oplysninger i sager om kompetencekrav vil ikke kunne videregives til Forbrugerombudsmanden i medfør af § 23, stk. 3, i lov om forsikringsformidling.

Forbrugerombudsmanden vil ikke kunne videregive fortrolige oplysninger i den periode, hvor oplysningerne er omfattet af § 31, stk. 1, i lov om forsikringsformidling, jf. det foreslåede § 31, stk. 3, 2. pkt. Når Finanstilsynets bestyrelse og Forbrugerombudsmanden har truffet beslutning i en sag om god skik m.v., vil oplysningerne ikke længere være fortrolige, men underlagt de almindelige regler om aktindsigt i offentlighedsloven.

Til nr. 4 (§ 42, stk.2, i lov om forsikringsformidling)

Det følger af § 42, stk. 2, i lov om forsikringsformidling, at overtrædelse af en række af lovens bestemmelser, og artikler i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 1286/2014/EU af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer, straffes med bøde.

Det foreslås, at artikel 7, 18, 22-25, 33, 34, og 50 i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning 2019/0143/EU af 20. juni 2019 om et paneuropæisk personligt pensionsprodukt tilføjes straffebestemmelsen i § 42, stk. 2, i lov om forsikringsformidling.

Med den foreslåede ændring vil der blive pålagt bødestraf for en forsikringsformidlers manglende efterlevelse af de forpligtelser, der påhviler PEPP-distributører efter forordningen.

I henhold til artikel 67 i forordningen skal medlemsstaterne fastsætte passende administrative og andre foranstaltninger, som finder anvendelse på overtrædelser af forordningen. Sanktionerne skal være effektive, forholdsmæssige og have afskrækkende virkning.

Der følger af PEPP-forordningens artikel 67, stk. 3, hvilke sanktioner de kompetente myndigheder skal have beføjelse til at pålægge i de situationer, der er nævnt i bestemmelsens stk. 2. Myndighederne skal som minimum kunne pålægge:

- a) en offentlig meddelelse, hvori identiteten på den fysiske eller juridiske person og overtrædelsens art nævnes i overensstemmelse med artikel 69
- b) en afgørelse, hvorefter det pålægges den fysiske eller juridiske person at bringe den udviste handle måde til ophør og at afholde sig fra at gentage en sådan handle måde
- c) et midlertidigt forbud gældende for ethvert medlem af den finansielle virksomheds ledelsesorgan, tilsynsorgan eller administrative organ eller andre fysiske personer, som gøres ansvarlige, mod at udøve ledelsesfunktioner i sådanne virksomheder
- d) i tilfælde af en juridisk person, administrative maksimumsbøder på mindst 5 000 000 EUR eller i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, den tilsvarende værdi i national valuta den 14. august 2019
- e) i tilfælde af en juridisk person, kan de i litra d) omhandlede administrative maksimumsbøder være på op til 10 % af den samlede årsomsætning ifølge det seneste af ledelsesorganet, tilsynsorganet eller det administrative organ godkendte regnskab; hvis den juridiske person er

en modervirksomhed eller en dattervirksomhed af den modervirksomhed, der skal udarbejde konsoliderede regnskaber i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/34/EU (23), er den relevante samlede årsomsætning den samlede årsomsætning eller den tilsvarende indkomsttype i overensstemmelse med de relevante retsakter om regnskaber ifølge de seneste konsoliderede regnskaber, som den øverste modervirksomheds ledelses-, tilsyns- eller administrationsorgan har godkendt

- f) i tilfælde af en fysisk personer, administrative maksimumsbøder på mindst 700 000 EUR eller i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, den tilsvarende værdi i national valuta den 14. august 2019
- g) administrative maksimumsbøder på mindst det dobbelte af den fortjeneste, der er opnået ved overtrædelsen, såfremt fortjenesten kan beregnes, også selv om dette overstiger maksimumsbeløbene i henholdsvis litra d), e) eller f).

Finanstilsynet har ikke kompetence til at udstede administrative bøder, og strafferetlige bøder kan efter dansk ret alene pålægges af domstolene. Finanstilsynets beføjelser vil derfor være offentliggørelse af afgørelser, påbud om at bringe en handlemåde til ophør og at afholde sig fra at gentage den, samt i forhold til fysiske personer, der indgår i den finansielle virksomheds ledelsesorgan, tilsynsorgan eller administrative organ eller andre fysiske personer, som gøres ansvarlige, at kunne udstede midlertidigt forbud mod at udøve ledelsesfunktioner i sådanne virksomheder.

Nedenfor følger en mere uddybende beskrivelse af indholdet af de enkelte artikler i PEPP-forordningen, der foreslås strafbelagt:

I medfør af artikel 7, stk. 3, kan en finansiell virksomhed, som omtalt i artikel 6, stk. 1, udbyde eller distribuere et PEPP-produkt fra og med den dato, produktet registreres i det centrale, offentlige register.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 7, stk. 3, er den finansielle virksomhed, der til Finanstilsynet har indgivet ansøgning om registrering af et PEPP-produkt eller den virksomhed, som ønsker at distribuere produktet. Den strafbare handling består i at udbyde eller distribuere et PEPP-produkt, før det er registreret i det centrale, offentlige register, der føres af EIOPA.

I medfør af artikel 18, stk. 2 skal PEPP-udbyderen eller -distributøren, når denne foreslår et PEPP-produkt, give potentielle PEPP-opsparende oplysning om portabilitetsydelsen og om hvilke underkonti, der umiddelbart er tilgængelige. Oplysningen om hvilke underkonti, der er tilgængelige, skal gives i forbindelse med, at PEPP-produktet foreslås.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 18, stk. 2 er PEPP-udbyderen eller PEPP-distributøren, som foreslår et PEPP-produkt til den potentielle PEPP-opsparende. Den strafbare handling består i ikke at give den potentielle PEPP-opsparende oplysning om hvilke underkonti, der umiddelbart er tilgængelige.

I medfør af artikel 22 skal PEPP-udbydere og PEPP-distributører som et generelt princip altid handle ærligt, redeligt og professionelt i deres PEPP-kunders bedste interesse ved udførelsen af distributionsvirksomhed.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 22 er PEPP-udbydere og PEPP-distributører. Den strafbare handling består i ikke at handle ærligt, redeligt og professionelt og med PEPP-kundens bedste interesse for øje.

I medfør af artikel 23, stk. 1, skal PEPP-udbydere og PEPP-distributører ved distributionen af PEPP-produkter overholde gældende nationale ret, der gennemfører bestemmelserne i kapitel V og VI i direktiv 2016/97 med undtagelse af artiklerne 20, 23, 25 og 30, stk. 3, samt umiddelbart gældende EU-ret vedtaget i henhold til disse bestemmelser i relation til distribution af sådanne produkter samt denne forordning med undtagelse af artikel 34, stk. 4.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 23, stk. 1, er PEPP-udbydere og PEPP-distributører. Den strafbare handling består i ikke at overholde bestemmelserne i lov om forsikringsformidling for så vidt angår god skik og supplerende krav til forsikringsbaserede investeringsprodukter. Der henvises til de specielle bemærkninger til lovforslag 2017/1 LF 8.

I medfør af artikel 24 skal PEPP-udbydere og PEPP-distributører gøre alle dokumenter og oplysninger, som beskrives i forordningens kapitel IV, tilgængelige for PEPP-kunder elektronisk og vederlagsfrit, forudsat at PEPP-kunden er i stand at lagre sådanne oplysninger på en måde, der giver mulighed for fremtidig henvisning og i et tidsrum, der er tilstrækkelig langt til informationsformålet, og at værktøjet giver mulighed for uændret reproduktion af de lagrede oplysninger. PEPP-udbydere og PEPP-distributører skal tillige på anmodning stille disse dokumenter og oplysninger vederlagsfrit til rådighed på et andet varigt medium, herunder papir. PEPP-udbydere og PEPP-distributører skal oplyse PEPP-kunder om deres ret til at anmode om en kopi af disse dokumenter på et andet varigt medium, herunder papir, vederlagsfrit. PEPP-udbydere og PEPP-distributører skal endvidere oplyse PEPP-kunder om deres ret til at anmode

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 24 er PEPP-udbydere og PEPP-distributører. Den strafbare handling består i ikke at gøre de i kapitel IV beskrevne dokumenter, herunder PEPP KID, PEPP-aftale, den individuelle rådgivning i henhold til artikel 34, PEPP-oversigt, oplysninger om udbetalingsfasen i henhold til artikel 38, og oplysninger om de antagelser, der ligger til grund for pensionsprognoser medtaget i PEPP-oversigten, tilgængelige elektronisk, vederlagsfrit og på en måde, hvor PEPP-kunder kan lagre oplysningerne og sådan at PEPP-kunder kan tilgå og reproducere oplysningerne i uændret form i et tidsrum, der tjener informationsformålet. Det vil endvidere være strafbart ikke på anmodning vederlagsfrit at stille oplysningerne til rådighed på et varigt medium, eksempelvis papir. Ligeledes er det strafbart ikke at oplyse PEPP-kunder om, at de har ret til vederlagsfrit at få udleveret en kopi af oplysningerne på et varigt medium.

I medfør af artikel 25, stk. 1, 6. pkt. skal PEPP-distributører have indført passende ordninger, som gør det muligt at indhente de i 5. pkt. omhandlede oplysninger og forstå hvert PEPP-produkts egenskaber og afgrænsede målgruppe.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 25, stk. 1, 6. pkt., er PEPP-distributører. Den strafbare handling består i at undlade at indføre sådanne passende ordninger, hvormed PEPP-distributøren kan indhente alle relevante oplysninger om PEPP-produktet og produktgodkendelsesproceduren, herunder den for produktet afgrænsede målgruppe, og forstå den enkelte PEPP-produkts egenskaber og målgruppe.

I medfør af artikel 33 skal PEPP-udbydere eller PEPP-distributører stille alle de PEPP KID'er, der er udarbejdet i overensstemmelse med artikel 26, til rådighed for potentielle PEPP-opsparende i forbindelse med rådgivning om eller tilbud om salg af et PEPP-produkt, i god tid før de pågældende PEPP-opsparende er bundet af en PEPP-aftale eller et tilbud vedrørende den pågældende PEPP-aftale. PEPP-udbyderen eller PEPP-distributører kan opfylde dette ved at stille PEPP KID'et til rådighed for en fysisk person, der har en skriftlig beføjelse til at træffe investeringsbeslutninger på vegne af PEPP-opsparende i forbindelse med transaktioner, der foretages i medfør af denne skriftlige beføjelse.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 33 er PEPP-udbydere eller PEPP-distributører. Den strafbare handling består i ikke at stille alle de udarbejdede PEPP KID'er til rådighed for potentielle PEPP-opsparende forud for aftaleindgåelse. Dokumenterne skal være til rådighed i forbindelse med rådgivning om eller tilbud om salg af et PEPP-produkt, og i god tid før de pågældende PEPP-opsparende er bundet af en PEPP-aftale eller et tilbud vedrørende den pågældende PEPP-aftale.

Hvis PEPP-opsparende har udpeget en fysisk person som sin repræsentant, der skriftligt har fået beføjelse til at træffe investeringsbeslutninger på vegne af PEPP-opsparende, kan PEPP-udbyderen eller PEPP-distributøren opfylde kravet ved at stille PEPP KID'et til rådighed for repræsentanten.

I medfør af artikel 34 skal PEPP-udbyderen eller PEPP-distributøren i forbindelse med rådgivning og før indgåelse af en PEPP-aftale udlevere individuelt tilpassede dokumenter til potentielle PEPP-opsparende, så denne kan træffe en informeret investeringsbeslutning. De forskellige dokumenter er nærmere beskrevet i artikel 34, stk. 1-3. Derudover skal PEPP-udbyderen eller PEPP-distributøren indhente konkrete oplysninger om den potentielle PEPP-opsparende viden og erfaring inden for investeringer, samt vedkommendes investeringsmål og evne til at bære tab, for derved at kunne anbefale det bedst egnede produkt til den pågældende, potentielle PEPP-opsparende. PEPP-udbyderens eller PEPP-distributørens ansvarsområder må ikke reduceres, fordi rådgivningen ydes helt eller delvist gennem et automatiseret eller semiautomatiseret system. PEPP-udbydere eller PEPP-distributøren skal på anmodning over for de kompetente myndigheder kunne dokumentere, at fysiske personer, som yder rådgivning om PEPP-produkter, er i besiddelse af den nødvendige viden og kompetence til at opfylde deres forpligtelser i henhold til denne forordning.

Ansvarssubjektet for en overtrædelse af artikel 34 er PEPP-udbydere og PEPP-distributører. Den strafbare handling består i ikke at udlevere de i artiklen beskrevne dokumenter. Et eksempel kan være, at PEPP-udbyderen eller PEPP-distributører ikke indhenter nødvendige oplysninger fra den potentielle PEPP-opsparer og på baggrund heraf leverer en specifikation af den pågældende, potentielle PEPP-opsparers pensionsrelaterede efterspørgsel og behov, herunder det eventuelle behov for at erhverve et produkt, der tilbyder annuiteter, jf. artikel 34. stk. 1, 1. pkt. Det vil endvidere være strafbart, hvis PEPP-udbyderen eller PEPP-distributører ikke indhenter de nødvendige oplysninger som beskrevet i bestemmelsens stk. 4, og ikke lægger disse til grund for sin anbefaling. Det kan eksempelvis være ikke at indhente oplysninger om den potentielle PEPP-opsparers investeringsmål og risikotolerance. PEPP-udbyderen eller PEPP-distributører bærer det fulde ansvar for indhentelsen af nødvendige oplysninger fra den potentielle PEPP-opsparer og udarbejdelsen af individuelt tilpassede dokumenter også såfremt rådgivningen ydes helt eller delvist gennem et automatiseret eller semiautomatiseret system. Desuden vil det være strafbart, hvis PEPP-udbyderen eller PEPP-distributøren ikke over for de kompetente myndigheder kan dokumentere, at fysiske personer, som yder rådgivning om dennes PEPP-produkter, er i besiddelse af den viden og kompetence, som er nødvendig, for at kunne opfylde deres forpligtelser i henhold til forordningen.

I medfør af artikel 50 skal PEPP-udbydere og PEPP-distributører indføre og anvende hensigtsmæssige og effektive procedurer for bilæggelse af klager fra PEPP-kunder vedrørende deres rettigheder og forpligtelser. Bestemmelsen fastsætter detaljerede krav til udformningen af sådanne procedurer, herunder sagsbehandlingstider, og information til PEPP-kunder om disse procedurer.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 50, er PEPP-udbydere og PEPP-distributører. Den strafbare handling består i ikke at overholde de i artikel 50 nævnte krav for håndtering af klager. Dette kan for eksempel være, at proceduren ikke er gjort tilgængelig på et af de officielle sprog i den medlemsstat, PEPP-kunden har valgt.

Til § 7

Til nr. 1 (§ 23 c, i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension)

Det følger af den gældende § 23 c, i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, at Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om outsourcing vedrørende Arbejdsmarkedets Tillægspensions ansvar og kontrol med en leverandør, herunder dennes videreoutsourcing, pligt til at underrette Finanstilsynet senest 8 hverdage efter outsourcingkontraktens indgåelse, interne retningslinjer for outsourcing og krav, som Arbejdsmarkedets Tillægspension som minimum skal sikre at leverandøren til enhver tid opfylder, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten. Outsourcing, outsourcingvirksomhed, leverandør og videreoutsourcing forstås med de nødvendige tilpasninger, på samme måde som i § 5 i lov om finansiel virksomhed.

Opfylder outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke reglerne fastsat i medfør af § 23 c, stk. 1.

kan Finanstilsynet træffe afgørelse om, at outsourcingvirksomhedens outsourcing skal bringes til op-hør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist. Leverandører og underleverandører til out-sourcingkontrakter skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksom-hed. Finanstilsynet kan til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til leve-randører og underleverandører med henblik på indhentelse af oplysninger om den outsourcete akti-vitet.

Det foreslås, at § 23 c nyaffattes.

Outsourcingreglerne har bl.a. til formål at sikre, at Arbejdsmarkedets Tillægspension, i tilfælde af outsourcing, fortsat bærer ansvaret for de opgaver, der udføres hos leverandøren samt at sikre, at Finanstilsynet fortsat kan udøve et effektivt tilsyn. Ved outsourcing skal Arbejdsmarkedets Tillægs-pension derfor sikre sig, at den har kontrol over opgaverne, og at Arbejdsmarkedets Tillægspension har mulighed for at udøve nødvendig indflydelse på opgavernes udførelse.

Ifølge *stk. 1*, kan Arbejdsmarkedets Tillægspension outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som er underlagt Finanstilsynets tilsyn, og som Arbejdsmarkedets Tillægspension ellers selv ville udføre, til en leverandør.

Bestemmelsen indebærer, at outsourcing af de aktiviteter, som Arbejdsmarkedets Tillægspension ud-fører, og som ikke er underlagt Finanstilsynets tilsyn, hverken reguleres af denne bestemmelse eller af de regler, der udstedes i medfør af den foreslåede § 23 c, stk. 6. Aktivitetsområder hos Arbejds-markedets Tillægspension, der falder uden for Finanstilsynets tilsynsområde omfattes således ikke af definitionen.

Ved vurderingen af, om virksomheden selv ville udføre en outsourcet proces, tjenesteydelse eller aktivitet, bør det overvejes om den proces, tjenesteydelse eller aktivitet, eller dele heraf, der outsour-ces til en leverandør, udføres gentagne gange eller løbende af leverandøren, og om denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet, eller dele heraf, normalt ville falde inden for rammerne af processer, tjenesteydelser eller aktiviteter, der realistisk set ville eller kunne udføres af virksomheden, også selvom virksomheden ikke har udført denne proces, tjenesteydelse, aktivitet, eller dele heraf, selv tidligere.

Ved outsourcing forstås et arrangement af en hvilken som helst art mellem Arbejdsmarkedets Til-lægspension og en leverandør, hvor leverandøren enten direkte eller gennem videreoutsourcing ud-fører en proces, en tjeneste eller en aktivitet, som Arbejdsmarkedets Tillægspension ellers selv ville have udført, og som er underlagt Finanstilsynets tilsyn. Begrebet »arrangement« skal forstås bredt, således at outsourcingreglerne finder anvendelse, uanset at der ikke er indgået en formel, skriftlig aftale.

Såfremt det outsourcete kan kategoriseres som enten en proces, tjenesteydelse eller en aktivitet, finder reglerne anvendelse, uanset om det outsourcete også vil falde under en af de øvrige kategorier (proces, tjenesteydelse eller aktivitet).

Ved leverandør forstås en virksomhed, som varetager outsourcete, tilsynsbelagte opgaver for Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Ved videreoutsourcing forstås en leverandørs outsourcing af opgaver, som denne varetager i henhold til en aftale med Arbejdsmarkedets Tillægspension, til en underleverandør og underleverandørens eventuelle videreoutsourcing af opgaverne til næste led i kæden af underleverandører samt eventuel videreoutsourcing til andre led i kæden af underleverandører.

Det foreslås i *stk. 2*, at Arbejdsmarkedets Tillægspension skal sikre, at outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter ikke foregår på en måde, der kan medføre en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i Arbejdsmarkedets Tillægspension, medføre en unødigt forøgelse af den operationelle risiko, forringe tilsynsmyndighedernes mulighed for at kontrollere, at Arbejdsmarkedets Tillægspension overholder sine forpligtelser eller være til hinder for, at Arbejdsmarkedets Tillægspension til stadighed kan tilbyde medlemmerne en tilfredsstillende service.

Det er således en afgørende forudsætning for outsourcing, at Arbejdsmarkedets Tillægspension sikrer, at outsourcingen ikke medfører forringelser i forhold til de omhandlede områder. De nærmere krav vil blive præciseret i en bekendtgørelse, udstedt i medfør af lovforslagets bemyndigelsesbestemmelse i § 23 c, *stk. 6*, i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension.

For Arbejdsmarkedets Tillægspension er forslaget til § 23 c, *stk. 2*, nyt, og følger af erhvervsministeriets forslag om, at Arbejdsmarkedets Tillægspension skal følge samme regler som forsikringsselskaber og Lønmodtagernes Dyrtidsfond. Arbejdsmarkedets Tillægspension er i medfør af gældende ret underlagt krav til outsourcing, når det vedrører outsourcing af væsentlige aktiviteter, dvs. outsourcing af aktiviteter, som kun bestyrelsen kan beslutte i overensstemmelse med den almindelige arbejdsfordeling mellem direktion og bestyrelse. Med forslaget vil outsourcing af enhver aktivitet, som Arbejdsmarkedets Tillægspension ellers selv ville skulle udføre, reelt udgøre outsourcing, men det vil kun være outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter, der vil være underlagt de materielle krav i overensstemmelse med den foreslåede bestemmelse.

Det er i udgangspunktet op til Arbejdsmarkedets Tillægspension at vurdere, om den outsourcete funktion eller aktivitet er en kritisk eller vigtig funktion eller aktivitet for Arbejdsmarkedets Tillægspension. Ved vurderingen bør Arbejdsmarkedets Tillægspension bl.a. skele til, om funktionen eller aktiviteten er vigtig for selskabets drift, således at Arbejdsmarkedets Tillægspension ikke ville kunne tilbyde medlemmer sin service uden denne funktion eller aktivitet. Det beror således på en konkret vurdering, om den outsourcete funktion eller aktivitet er en kritisk eller vigtig funktion eller aktivitet.

En række outsourcingarrangementer vil dog almindeligvis udgøre outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter. Dette omfatter f.eks. outsourcing af produktudvikling, fastsættelse af forsikringsbetingelser og tarifiering, diskretionær porteføljepleje, skadesbehandling, it-drift og –sikkerhed, regnskabsopgørelser, databehandling og -opbevaring og outsourcing af nøglefunktioner.

Omvendt er der også en række outsourcingarrangementer, som almindeligvis ikke vil udgøre outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter. Dette omfatter f.eks. investeringer i investeringsforeninger, rådgivning, der ikke relaterer sig til forsikringsaktiviteter, herunder juridisk rådgivning, personaleoplæring, køb af markedsinformation og HR-ydelser, herunder rekruttering af medarbejdere m.v.

For Arbejdsmarkedets Tillægspension er forslaget til § 23 c, stk. 2, nyt, og følger af erhvervsministeriets forslag om, at Arbejdsmarkedets Tillægspension skal følge samme regler som forsikringsselskaber og Lønmodtagernes Dyrtidsfond.

Der er med forslaget ikke tale om en implementering af regler udstedt af EU, men derimod anvendelse af sådanne regler med henblik på at skabe ensartede forretningsbetingelser for Arbejdsmarkedets Tillægspension på tilsvarende vis som for andre forsikringsselskaber i Danmark.

Ifølge *stk. 3*, skal Arbejdsmarkedets Tillægspension underrette Finanstilsynet i forbindelse med indgåelse af aftale om outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter. Finanstilsynet skal endvidere underrettes om væsentlige forandringer for de i pkt. 1., nævnte funktioner eller aktiviteter.

Ved vurderingen af om Finanstilsynet skal underrettes om Arbejdsmarkedets Tillægspensions outsourcing, bør Arbejdsmarkedets Tillægspension som minimum overveje, om outsourcingen kan have en kritisk eller vigtig indvirkning på den fortsatte levering af Arbejdsmarkedets Tillægspensions tilsynsbelagte aktiviteter. Underretningen til Finanstilsynet bør ske i forbindelse med indgåelsen af outsourcingaftalen. Arbejdsmarkedets Tillægspensions særlige forhold, herunder dets pligt til at overholde udbudsreglerne, kan medføre, at det først vil være muligt at underrette Finanstilsynet på et senere tidspunkt.

I forslagets *stk. 4* præciseres det, at Arbejdsmarkedets Tillægspension er ansvarlig for samtlige outsourcete funktioner eller aktiviteter.

Ved outsourcing skal Arbejdsmarkedets Tillægspension således fortsat sikre sig kontrol over opgaverne og have mulighed for at udøve nødvendig indflydelse på opgavernes udførelse. Det gælder også i forhold til Arbejdsmarkedets Tillægspensions mulighed for at udøve indflydelse på situationer, hvor en leverandør ønsker at foretage videreoutsourcing til en underleverandør.

Ifølge *stk. 5* kan Finanstilsynet træffe afgørelse om, at Arbejdsmarkedets Tillægspensions outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne i denne bestemmelse eller de regler, som Erhvervsministeren i forslaget til bestemmelsens *stk. 6* foreslås bemyndigelse til at udstede.

Reglen er en videreførelse af den gældendes lovs § 23 c, *stk. 3*.

Ophør er relevant, hvor outsourcingkontrakten ikke lever op til kravene, og hvor det konstateres, at kontraktens parter ikke efterlever kravene. Inden Finanstilsynet træffer afgørelse, skal Finanstilsynet give Arbejdsmarkedets Tillægspension mulighed for at få forholdene bragt på plads, medmindre Arbejdsmarkedets Tillægspension gentagne gange har overtrådt kravene, eller hvis Finanstilsynet skønner, at en udsættelse af afgørelsen er formålsløs. Ved fastsættelsen af fristen skal der tages hensyn til de alvorlige følgevirkninger, der kan være ved, at Arbejdsmarkedets Tillægspension i utide skal bringe outsourcingaktiviteten til ophør, og efter omstændighederne kan der tages hensyn til den tid, det tager Arbejdsmarkedets Tillægspension at kontrahere til anden side.

Med reglen gives Finanstilsynet en beføjelse til at gribe ind i et privatretligt kontraktforhold, og dermed bringe uforvarlig outsourcing til ophør, såfremt Arbejdsmarkedets Tillægspension eller dens kontraktparter ikke inden for en rimelig frist har gjort tiltag, der kan sikre, at outsourcingen sker på forsvarlig vis, og i overensstemmelse med reglerne.

Ifølge *stk. 6* bemyndiges Erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler om outsourcing.

Erhvervsministeren får med forslaget til § 23 c, *stk. 6*, mulighed for at fastsætte nærmere regler om outsourcing, der i videst muligt omfang vil ligne reglerne, der gælder for gruppe 1-forsikringsselskaberne. Reglerne vil dog ikke være identiske da Erhvervsministeren ved udnyttelsen af bemyndigelsen skal tage hensyn til de særlige forhold, der gælder for Arbejdsmarkedets Tillægspension. Der vil derfor f.eks. skulle tages hensyn til Arbejdsmarkedets Tillægspensions særlige retlige status, der påvirker, at Arbejdsmarkedets Tillægspension er underlagt en lang række offentligretlige regler, herunder udbudsreglerne.

Erhvervsministeren fastsætter ifølge *stk. 6, nr. 1*, nærmere regler om Arbejdsmarkedets Tillægspensions ansvar og kontrol med en leverandør, herunder leverandørens videreoutsourcing. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse.

Erhvervsministeren fastsætter ifølge *stk. 6, nr. 2*, nærmere regler om Arbejdsmarkedets Tillægspensions interne retningslinjer for outsourcing. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse.

Erhvervsministeren fastsætter ifølge *stk. 6, nr. 3*, nærmere regler om de krav, som Arbejdsmarkedets Tillægspension som minimum skal sikre, at leverandører eller underleverandører til enhver tid skal opfylde, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten.

Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse. Bekendtgørelsen forventes at skulle gælde for gruppe 2-forsikringsselskaber, Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtdsfond jf. også bemærkningerne til forslaget § 1, nr. 4 og § 3, nr. 1, hvortil der ligeledes henvises. Reglerne for disse virksomheder vil i videst mulig omfang ligne reglerne, der gælder for gruppe 1-forsikringsselskaber, der for så vidt angår outsourcing er omfattet af forslaget til § 72 b, i lov om finansiel virksomhed samt Solvens II-forordningens regler om outsourcing. Den nærmere udnyttelse af bemyndigelsen vil vise, om der er behov for at foretage ændringer i andre administrative forskrifter, som for eksempel bekendtgørelser om ledelse og styring for Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Til § 8

Til nr. 1 (§ 4 d i lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond)

Det følger af den gældende § 4 d, i lov om Lønmodtagernes Dyrtdsfond, at Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om outsourcing vedrørende Lønmodtagernes Dyrtdsfonds ansvar og kontrol med en leverandør, herunder dennes videreoutsourcing, pligt til at underrette Finanstilsynet senest 8 hverdage efter outsourcingkontraktens indgåelse, interne retningslinjer for outsourcing og krav, som Lønmodtagernes Dyrtdsfond som minimum skal sikre at leverandøren til enhver tid opfylder, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten. Outsourcing, outsourcingvirksomhed, leverandør og videreoutsourcing forstås med de nødvendige tilpasninger, på samme måde som i § 5 i lov om finansiel virksomhed.

Opfylder outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke reglerne fastsat i medfør af § 4 d, stk. 1, kan Finanstilsynet træffe afgørelse om, at outsourcingvirksomhedens outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist. Leverandører og underleverandører til outsourcingkontrakter skal give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for tilsynets virksomhed. Finanstilsynet kan til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til leverandører og underleverandører med henblik på indhentelse af oplysninger om den outsourcete aktivitet.

Det foreslås, at § 4 d nyaffattes.

Outsourcingreglerne har bl.a. til formål at sikre, at Lønmodtagernes Dyrtdsfond, i tilfælde af outsourcing, fortsat bærer ansvaret for de opgaver, der udføres hos leverandøren samt at sikre, at Finanstilsynet fortsat kan udøve et effektivt tilsyn. Ved outsourcing skal Lønmodtagernes Dyrtdsfond derfor sikre sig, at den har kontrol over opgaverne, og at Lønmodtagernes Dyrtdsfond har mulighed for at udøve nødvendig indflydelse på opgavernes udførelse.

Ifølge *stk. 1* kan Lønmodtagernes Dyrtidsfond outsource en proces, en tjenesteydelse eller en aktivitet, som er underlagt Finanstilsynets tilsyn, og som Lønmodtagernes Dyrtidsfond ellers selv ville udføre, til en leverandør.

Bestemmelsen indebærer, at outsourcing af de aktiviteter, som Lønmodtagernes Dyrtidsfond udfører, og som ikke er underlagt Finanstilsynets tilsyn, hverken reguleres af denne bestemmelse eller af de regler, der udstedes i medfør af den foreslåede § 4 d, stk. 6, i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond. Aktivitetsområder hos Lønmodtagernes Dyrtidsfond, der falder uden for Finanstilsynets tilsynsområde, omfattes således ikke af definitionen.

Ved vurderingen af om virksomheden selv ville udføre en outsourcet proces, tjenesteydelse eller aktivitet bør det overvejes om den proces, tjenesteydelse eller aktivitet, eller dele heraf, der outsources til en leverandør, udføres gentagne gange eller løbende af leverandøren, og om denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet, eller dele heraf, normalt ville falde inden for rammerne af processer, tjenesteydelser eller aktiviteter, der realistisk set ville eller kunne udføres af virksomheden, også selvom virksomheden ikke har udført denne proces, tjenesteydelse eller aktivitet, eller dele heraf, selv tidligere.

Ved outsourcing forstås et arrangement af en hvilken som helst art mellem Lønmodtagernes Dyrtidsfond og en leverandør, hvor leverandøren enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, en tjeneste eller en aktivitet, som Lønmodtagernes Dyrtidsfond ellers selv ville have udført, og som er underlagt Finanstilsynets tilsyn. Begrebet »arrangement« skal forstås bredt, således at outsourcingreglerne finder anvendelse, uanset at der ikke er indgået en formel, skriftlig aftale.

Ved leverandør forstås en virksomhed, som varetager outsourcete, tilsynsbelagte opgaver for Lønmodtagernes Dyrtidsfond.

Ved videreoutsourcing forstås en leverandørs outsourcing af opgaver, som denne varetager i henhold til en aftale med Lønmodtagernes Dyrtidsfond, til en underleverandør og underleverandørens eventuelle videreoutsourcing af opgaverne til næste led i kæden af underleverandører samt eventuel videreoutsourcing til andre led i kæden af underleverandører.

Det foreslås i *stk. 2*, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal sikre, at outsourcing af kritiske eller vigtige operationelle funktioner eller aktiviteter ikke foregår på en måde, der kan medføre en væsentlig forringelse af kvaliteten af ledelsessystemet i Lønmodtagernes Dyrtidsfond, medføre en unødigt forøgelse af den operationelle risiko, forringe tilsynsmyndighedernes mulighed for at kontrollere, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond overholder sine forpligtelser eller være til hinder for, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond til stadighed kan tilbyde sine kontohavere en tilfredsstillende service.

Det er således en afgørende forudsætning for outsourcing, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond sikrer, at outsourcingen ikke medfører forringelser i forhold til de omhandlede områder. De nærmere krav vil

blive præciseret i en bekendtgørelse, udstedt i medfør af bemyndigelsesbestemmelse i § 4 d, stk. 6, i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond.

Forslaget til § 4 d, stk. 2, i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond er nyt og følger af Erhvervsministeriets forslag om, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal følge samme regler som forsikringsselskaber og Arbejdsmarkedets Tillægspension. Lønmodtagernes Dyrtidsfond er i medfør af gældende ret underlagt krav til outsourcing, når det vedrører outsourcing af væsentlige aktiviteter, dvs. outsourcing af aktiviteter, som kun bestyrelsen kan beslutte i overensstemmelse med den almindelige arbejdsfordeling mellem direktion og bestyrelse. Med forslaget vil outsourcing af enhver aktivitet, som Lønmodtagernes Dyrtidsfond ellers selv ville skulle udføre, reelt udgøre outsourcing, men det vil kun være outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter, der vil være underlagt de materielle krav i overensstemmelse med den foreslåede bestemmelse.

Det er i udgangspunktet op til Lønmodtagernes Dyrtidsfond at vurdere, om den outsourcete funktion eller aktivitet er en kritisk eller vigtig funktion eller aktivitet for Lønmodtagernes Dyrtidsfond. Ved vurderingen bør Lønmodtagernes Dyrtidsfond bl.a. skele til, om funktionen eller aktiviteten er vigtig for selskabets drift, således at Lønmodtagernes Dyrtidsfond ikke ville kunne tilbyde medlemmer sin service uden denne funktion eller aktivitet. Det beror således på en konkret vurdering, om den outsourcete funktion eller aktivitet er en kritisk eller vigtig funktion eller aktivitet.

En række outsourcingarrangementer vil dog almindeligvis udgøre outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter. Dette omfatter f.eks. outsourcing af produktudvikling, diskretionær porteføljepleje, it-drift og –sikkerhed, regnskabsopgørelser, databehandling og opbevaring.

Omvendt er der også en række outsourcingarrangementer, som almindeligvis ikke vil udgøre outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter. Dette omfatter f.eks. investeringer i investeringsforeninger, rådgivning, der ikke relaterer sig til forsikringsaktiviteter, herunder juridisk rådgivning, personaleoplæring, køb af markedsinformation og HR-ydelser, herunder rekruttering af medarbejdere m.v.

For Lønmodtagernes Dyrtidsfond er forslaget til § 4 d, stk. 2, nyt, og følger af erhvervsministeriets overvejelser om, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal følge samme regler som forsikringsselskaber og Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Der er med forslaget ikke tale om en implementering af regler udstedt af EU, men derimod anvendelse af sådanne regler med henblik på at skabe ensartede forretningsbetingelser for Lønmodtagernes Dyrtidsfond på tilsvarende vis som for forsikringsselskaber i Danmark.

Ifølge *stk. 3*, skal Lønmodtagernes Dyrtidsfond underrette Finanstilsynet i forbindelse med indgåelse af aftale om outsourcing af kritiske eller vigtige funktioner eller aktiviteter. Finanstilsynet skal endvidere underrettes om væsentlige forandringer for de i pkt. 1., nævnte funktioner eller aktiviteter.

Ved vurderingen af om Finanstilsynet skal underrettes om Lønmodtagernes Dyrtidsfonds outsourcing, bør Lønmodtagernes Dyrtidsfond som minimum overveje, om outsourcingen kan have en kritisk eller vigtig indvirkning på den fortsatte levering af Lønmodtagernes Dyrtidsfonds tilsynsbelagte aktiviteter. Der vil blive udstedt en bekendtgørelse, der fastsætter nærmere regler herom.

Underretningen til Finanstilsynet bør ske i forbindelse med indgåelsen af outsourcingaftalen. Lønmodtagernes Dyrtidsfonds særlige forhold, herunder dets pligt til at overholde udbudsreglerne, kan medføre, at det først vil være muligt at underrette Finanstilsynet på et senere tidspunkt.

I forslaget *stk. 4*, præciseres det, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond er ansvarlig for samtlige outsourcete funktioner eller aktiviteter.

Ved outsourcing skal Lønmodtagernes Dyrtidsfond således fortsat sikre sig kontrol over opgaverne og have mulighed for at udøve nødvendig indflydelse på opgavernes udførelse. Det gælder også i forhold til Lønmodtagernes Dyrtidsfonds mulighed for at udøve indflydelse på situationer, hvor en leverandør ønsker at videreoutsourcere til en underleverandør.

Ifølge *stk. 5* kan Finanstilsynet træffe afgørelse om, at Lønmodtagernes Dyrtidsfonds outsourcing skal bringes til ophør inden for en af Finanstilsynet nærmere fastsat frist, hvis outsourcingkontrakten eller dennes parter ikke opfylder reglerne i denne bestemmelse eller de regler, som Erhvervsministeren i forslaget til bestemmelsens *stk. 6*, foreslås bemyndigelse til at udstede.

Reglen er en videreførelse af den gældendes lovs § 4 d, *stk. 3*.

Ophør er relevant, hvor outsourcingkontrakten ikke lever op til kravene, og hvor det konstateres, at kontraktens parter ikke efterlever kravene. Inden Finanstilsynet træffer afgørelse, skal Finanstilsynet give Lønmodtagernes Dyrtidsfond mulighed for at få forholdene bragt på plads, medmindre Lønmodtagernes Dyrtidsfond gentagne gange har overtrådt kravene, eller hvis Finanstilsynet skønner, at en udsættelse af afgørelsen er formålsløs. Ved fastsættelsen af fristen skal der tages hensyn til de alvorlige følgevirkninger, der kan være ved, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond i utide skal bringe outsourcingaktiviteten til ophør, og efter omstændighederne kan der tages hensyn til den tid, det tager Lønmodtagernes Dyrtidsfond at kontrahere til anden side.

Med reglen gives Finanstilsynet en beføjelse til at gribe ind i et privatretligt kontraktforhold, og dermed bringe uforsvarlig outsourcing til ophør, såfremt Lønmodtagernes Dyrtidsfond eller dens kontraktparter ikke inden for en rimelig frist har gjort tiltag, der kan sikre, at outsourcingen sker på forsvarlig vis, og i overensstemmelse med reglerne.

Ifølge *stk. 6* bemyndiges Erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler om outsourcing. Erhvervsministeren får med forslaget til § 4 d, *stk. 6*, mulighed for at fastsætte nærmere regler om outsourcing, der i videst muligt omfang vil ligne reglerne, der gælder for gruppe 1-forsikringsselskaberne. Reglerne vil dog ikke være identiske, da Erhvervsministeren ved udnyttelsen af bemyndigelsen

skal tage hensyn til de særlige forhold, der gælder for Lønmodtagernes Dyrtingsfond. Der vil derfor f.eks. skulle tages hensyn til Lønmodtagernes Dyrtingsfonds særlige retlige status, der bevirker, at Lønmodtagernes Dyrtingsfond er underlagt en lang række offentligretlige regler, herunder udbudsreglerne.

Erhvervsministeren fastsætter ifølge *stk. 6, nr. 1*, nærmere regler om Lønmodtagernes Dyrtingsfonds ansvar og kontrol med en leverandør, herunder leverandørens videreoutsourcing. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse.

Erhvervsministeren fastsætter ifølge *stk. 6, nr. 2*, nærmere regler om Lønmodtagernes Dyrtingsfonds interne retningslinjer for outsourcing. Bemyndigelsesbestemmelsen vil blive udnyttet i en bekendtgørelse.

Erhvervsministeren fastsætter ifølge *stk. 6, nr. 3*, nærmere regler om de krav, som Lønmodtagernes Dyrtingsfond som minimum skal sikre, at leverandører eller underleverandører til enhver tid skal opfylde, og som skal være aftalt i outsourcingkontrakten.

Bemyndigelsesbestemmelsen forventes udnyttet i en bekendtgørelse. Bekendtgørelsen forventes at skulle gælde for gruppe 2-forsikringsselskaber, Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtingsfond jf. også bemærkningerne til forslaget § 1, nr. 4 og § 2, nr. 1, hvortil der ligeledes henvises. Reglerne for disse virksomheder vil i videst mulig omfang ligne reglerne, der gælder for gruppe 1-forsikringsselskaber, der for så vidt angår outsourcing er omfattet af forslaget til § 72 b, i lov om finansiel virksomhed samt Solvens II-forordningens regler om outsourcing. Den nærmere udnyttelse af bemyndigelsen vil vise, om der er behov for at foretage ændringer i andre administrative forskrifter, som for eksempel bekendtgørelser om ledelse og styring af Lønmodtagernes Dyrtingsfond.

Til § 9

Til nr. 1 (§ 19, stk. 3, 2. pkt., i lov om forbrugslånsvirksomhed)

Finanstilsynets ansatte er efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden, jf. § 19, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, og eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør. Bestemmelsen svarer i det væsentligste til § 354 i lov om finansiel virksomhed.

Efter § 19, stk. 3, i lov om forbrugslånsvirksomheder finder Finanstilsynets tavshedspligt efter § 19, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder ikke anvendelse på oplysninger i sager om redelig forretningsskik og god praksis samt vurdering af kreditværdighed, jf. §§ 7 og 9 i lov om forbrugslånsvirksomheder. Undtagelsesbestemmelsen i § 19, stk. 3, indebærer, at oplysninger i sager om god skik

m.v. er undtaget fra Finanstilsynets tavshedspligt. Enhver har dermed ret til aktindsigt i oplysninger i sager om god skik m.v. efter offentlighedslovens almindelige regler om aktindsigt med de undtagelser, der følger heraf, jf. Folketingstidende 2018-19 (1. samling), A, L 158 som fremsat, side 58-59.

Oplysninger, som Finanstilsynet har fået kendskab til eller indhentet i forbindelse med tilsynsvirksomheden, underlagt tavshedspligt og undtaget aktindsigt, jf. § 35 i offentlighedsloven, jf. § 19, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder. Oplysninger i sager om god skik m.v. kan dog ikke undtages fra retten til aktindsigt efter § 35 i offentlighedsloven, da oplysningerne ikke er omfattet af Finanstilsynets lovbestemte tavshedspligt, jf. § 19, stk. 3, i lov om forbrugslånsvirksomheder.

Finanstilsynet påser overholdelsen af lov om forbrugslånsvirksomheder samt regler udstedt i medfør af loven, jf. § 15, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder. Finanstilsynets bestyrelse indgår i dette tilsyn med den kompetence, som bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345, stk. 12, i lov om finansiel virksomhed, jf. § 15, stk. 2, i lov om forbrugslånsvirksomheder. Undtagelsesbestemmelsen i § 19, stk. 3, gør, at der bl.a. er ret til aktindsigt i sager om god skik m.v., hvor Finanstilsynets bestyrelse har kompetence til at træffe beslutning i sagen, men hvor sagen endnu ikke er blevet forelagt bestyrelsen med henblik på endelig stillingtagen.

Finanstilsynets bestyrelse er nedsat med hjemmel i § 345 i lov om finansiel virksomhed, og den har til opgave at føre kontrol med og træffe beslutninger i forhold til Finanstilsynets uafhængige tilsynsvirksomhed. Bestyrelsen har bl.a. ansvaret for at træffe beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter og i sager, der har videregående betydelige følger, jf. § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed. Derudover træffer bestyrelsen beslutning om at overgive sager omfattet af § 345, stk. 12, nr. 4, til politimæssig efterforskning, jf. § 345, stk. 12, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at indsætte et 2. pkt. i § 19, stk. 3, så oplysninger i eller med nær tilknytning til sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i medfør af § 15, stk. 2, i lov om forbrugslånsvirksomheder, jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed, ikke er omfattet af 1. pkt. fra det tidspunkt, sagen er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning.

Den foreslåede ændring vil betyde, at oplysninger i sager om god skik m.v., jf. §§ 7 og 9 og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf, vil være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt efter § 31, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder i en begrænset periode. Oplysningerne vil være omfattet af tavshedspligten fra det tidspunkt, hvor sagen og dens omstændigheder gør, at den er underlagt Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning i den pågældende sag. Sagen vil dermed ikke længere være omfattet af tavshedspligten, så snart Finanstilsynets bestyrelse har truffet sin beslutning.

Når oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik m.v. bliver omfattet af tavshedspligten, vil der ikke være ret til aktindsigt i oplysningerne efter offentlighedsloven. Parter i sager om god skik m.v. vil dog uanset have ret til partsaktindsigt efter reglerne herom i forvaltningslovens

kapitel 4. Reglerne om partsstatus i forhold til Finanstilsynets afgørelser findes i § 24 i lov om forbrugslånsvirksomheder.

Hovedreglen om Finanstilsynets tavshedspligt på området for forsikringsdistribution følger af § 31, stk. 1, i lov om forsikringsformidling og er en særbestemmelse om tavshedspligt, jf. § 35 i offentlighedsloven. Tavshedspligten varetager både hensynet til private og offentlige interesser, herunder navnlig hensynet til et effektivt tilsyn og hensynet til virksomhederne og deres kunder. Den foreslåede ændring vil navnlig varetage Finanstilsynets mulighed for effektivt at udøve den lovpligtige, uafhængige tilsynsvirksomhed ved at sikre en beslutningsproces for Finanstilsynets bestyrelse, hvor sagen ikke har været genstand for behandling i offentligheden, forud for bestyrelsens behandling.

Sager om god skik m.v., jf. §§ 7 og 9 og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf, omfatter alle sager, hvor Finanstilsynet påser overholdelsen af de gældende regler om god skik m.v. Som følge heraf vil alle sager om overtrædelse af redelig forretningsskik og god praksis indenfor virksomhedsområdet, jf. § 7 og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf, være omfattet af den foreslåede bestemmelse, hvis Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i sagen. Det samme vil gøre sig gældende for sager om overtrædelse af § 9 ved manglende vurdering af kreditværdighed.

Med den foreslåede ændring vil oplysninger i sager om god skik m.v. være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt i en nærmere afgrænset periode, hvis Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i den pågældende sag i medfør af § 15, stk. 2, i lov om forbrugslånsvirksomheder, jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed. De sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse er tillagt kompetence til at træffe beslutning, fremgår af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynets bestyrelse træffer beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter samt i sager, der har videregående betydelige følger, jf. § 345, stk. 12, nr. 4. Ved reaktioner forstås afgørelser i forvaltningsretlig forstand, herunder påtaler og påbud, samt reaktioner, der ikke har karakter af en afgørelse, f.eks. administrative bødeforlæg og risikoplysninger. Finanstilsynets bestyrelse har dermed kompetence til at træffe beslutning om en reaktion, som retter sig mod en konkret forbrugslånsvirksomhed, der er omfattet af loven. Bestyrelsen er også kompetent til at træffe beslutning om reaktioner i principielle sager vedrørende lovfortolkning og lovanvendelse, herunder ændring af Finanstilsynets tilsynsmæssige praksis. En sag har et principielt indhold, når der er tvivl af en vis betydning om fortolkningen af en bestemmelse, eller en hidtidig fortolkning ændres. At en sag vedrører en bestemmelse, der ikke har været anvendt før, gør ikke i sig selv sagen principiel. Videregående betydelige følger kan f.eks. være reaktioner, der påbyder, at en bestemt praksis skal følges, hvilket vil medføre anvendelse af betydelige ressourcer for virksomhederne.

Finanstilsynets bestyrelse træffer også beslutning om at overgive sager omfattet af § 345, stk. 12, nr. 4, til politimæssig efterforskning, jf. § 345, stk. 12, nr. 6. Det omfatter sager, hvor Finanstilsynet vurderer, at der er sket en overtrædelse af en straffebestemt bestemmelse, og sagen derfor bør overgives til anklagemyndigheden med henblik på at indlede en politimæssig efterforskning.

Oplysninger med nær tilknytning til sager om god skik m.v., hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i medfør af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, vil også være omfattet af tavshedspligten. Ved nær tilknytning til forstås oplysninger, som ikke er direkte omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence, men som relaterer sig til en sag om god skik m.v., hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning. Det vil være en forudsætning, at oplysningerne i et vist omfang afspejler de oplysninger, som indgår i den sag, hvor Finanstilsynets bestyrelse er tillagt beslutningskompetence. Det kan f.eks. være oplysninger om en tilsynsmæssig reaktion, herunder påbud og påtaler, der bliver forelagt Finanstilsynets bestyrelse med henblik på faglig og ledelsesmæssig sparring efter § 4, stk. 2, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 525 af 23. maj 2018 om forretningsorden for bestyrelsen for Finanstilsynet, idet reaktionen og de indbefattede oplysninger relaterer sig til en beslutning, som Finanstilsynets bestyrelse skal træffe i medfør af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed.

Efter den foreslåede ændring vil oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik m.v. være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt fra det tidspunkt, hvor sagen og dens omstændigheder gør, at den er underlagt Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence i medfør af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning. Det vil være i forbindelse med sagsbehandlingen, at en sag vil blive omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence. Det vil være Finanstilsynet, der på baggrund af sagens omstændigheder konkret vurderer, om den enkelte sag er omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence og dermed underlagt tavshedspligt, indtil bestyrelsen har truffet beslutning. Finanstilsynet vil konkret skulle lægge vægt på, om sagens aktuelle omstændigheder giver klare holdepunkter for, at sagen vil medføre politianmeldelse af en eller flere fysiske eller juridiske personer, er af principiel karakter eller har videregående betydelige følger, og af den grund er omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence. Finanstilsynets bestyrelse træffer beslutning i sager om god skik m.v., når de kan medføre politianmeldelse, er af principiel karakter eller har videregående betydelige følger. Ændringen vil således alene omfatte et begrænset antal sager, idet hovedparten af beslutninger om god skik m.v. på Finanstilsynets område træffes af Finanstilsynet, jf. § 15, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder.

Finanstilsynet vil løbende vurdere, om sager om god skik m.v. er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence. Sager om god skik m.v. efter lov om forbrugslånsvirksomheder vil som udgangspunkt være omfattet af Finanstilsynets kompetence, jf. § 15, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder, medmindre beslutningskompetencen er tillagt bestyrelsen for Finanstilsynet, jf. § 15, stk. 2, i lov om forbrugslånsvirksomheder, jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6. Vurderer Finanstilsynet, at en sag er omfattet af bestyrelsens kompetence, vil sagen med lovforslaget være omfattet af tavshedspligten. Hvis en sag om god skik m.v. under sagsbehandlingen bliver omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence, men det efterfølgende viser sig, at den ikke længere kan anses for omfattet af beslutningskompetencen, vil oplysningerne i sagen ikke længere være omfattet af tavshedspligten fra det tidspunkt, hvor Finanstilsynet konstaterer, at bestyrelsen ikke skal træffe beslutning i sagen. Vurderingen af, om en sag om god skik m.v. er omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence vil dermed kunne ændres i takt med, at sagsbehandlingen skrider fremad, fordi sagens omstændigheder eller øvrige forhold bevirker, at sagen ikke længere skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse.

Oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik m.v. vil ligeledes ikke længere være omfattet af tavshedspligten, når Finanstilsynets bestyrelse har truffet beslutning i sagen. Finanstilsynets bestyrelse vil træffe sine beslutninger i henhold til de regler, der følger af bekendtgørelse nr. 525 af 23. maj 2018 om forretningsorden for bestyrelsen for Finanstilsynet.

Med lovforslagets § 9, nr. 2, foretages en ændring af § 19, stk. 6, i lov om forbrugslånsvirksomheder. Den foreslåede ændring vil gøre, at Finanstilsynet har mulighed for at videregive tavshedsbelagte oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik m.v. til Forbrugerombudsmanden. Videregivelse af tavshedsbelagte oplysninger vil efter lovforslaget være betinget af, at oplysningerne er tavshedsbelagte som følge af det foreslåede § 19, stk. 3, 2. pkt. Den foreslåede ændring vil sikre, at Finanstilsynet vil kunne videregive oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik m.v. til Forbrugerombudsmanden, på trods af at oplysningerne er omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt som følge af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence.

Til nr. 2 (§ 19, stk. 6, nr. 13, i lov om forbrugslånsvirksomhed)

Finanstilsynets ansatte er efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden, jf. § 19, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, og eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør.

§ 19, stk. 6, i lov om forbrugslånsvirksomheder fastsætter, i hvilke tilfælde og til hvem Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger omfattet af § 19, stk. 1. Finanstilsynet kan bl.a. i medfør af § 19, stk. 6, nr. 1, videregive fortrolige oplysninger til andre offentlige myndigheder, herunder anklagemyndigheden og politiet, i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning af mulige strafbare forhold omfattet af straffeloven eller tilsynslovgivningen. Tilsvarende kan fortrolige oplysninger videregives til Erhvervsstyrelsen i sin egenskab af tilsynsmyndighed for efterlevelse af selskabslovgivningen, når videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, jf. § 19, stk. 6, nr. 9.

Efter § 19, stk. 7, i lov om forbrugslånsvirksomheder bliver modtagere af fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet bliver underlagt den samme skærpede tavshedspligt, som gælder for Finanstilsynets ansatte efter § 19, stk. 1.

§ 19, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder fastlægger Finanstilsynets tavshedspligt og er en særbestemmelse om tavshedspligt, jf. § 35 i offentlighedsloven. Det indebærer, at der ikke vil være ret til aktindsigt efter offentlighedsloven i oplysninger hos Finanstilsynet, der er omfattet af tavshedspligten. Denne skærpede tavshedspligt går desuden videre end den tavshedspligt, der påhviler alle offentligt ansatte i henhold til forvaltningslovens § 27, stk. 1.

Med lovforslaget foreslås det at indsætte et *nr. 13* i § 19, stk. 6, hvorefter Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Forbrugerombudsmanden som uafhængig tilsynsmyndighed for efterlevelse af markedsføringsregler og forbrugerbeskyttende regler, uanset at oplysningerne er fortrolige i medfør af § 19, stk. 3, 2. pkt.

Det foreslåede, nye nummer er en konsekvens af lovforslagets § 9, nr. 1, der fastslår, at oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik m.v., hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning, er omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt fra det tidspunkt, sagen er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning. Finanstilsynet vil med den foreslåede bestemmelse have mulighed for at videregive oplysninger, der bliver fortrolige som følge af det foreslåede § 19, stk. 3, 2. pkt., til Forbrugerombudsmanden. Det er hensigten, at udvekslingen af fortrolige oplysninger mellem Finanstilsynet og Forbrugerombudsmanden begrænses til, hvad der er relevant og forholdsmæssigt under hensyn til formålet med udvekslingen.

Formålet er at sikre, at Finanstilsynet i sin egenskab som tilsynsmyndighed kan videregive relevante oplysninger om tilsynet med forbrugerlovgivningen på det finansielle område til Forbrugerombudsmanden, der er den uafhængige tilsynsmyndighed for efterlevelse af markedsføringsregler og forbrugerbeskyttende regler. De fortrolige oplysninger vil kunne videregives, uanset at oplysningerne er fortrolige som følge af det foreslåede § 19, stk. 3, 2. pkt. Derved vil Finanstilsynet kunne drøfte en konkret sag om god skik m.v., der skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse, med Forbrugerombudsmanden med henblik på at vurdere, om sagens omstændigheder bør give anledning til f.eks. en politianmeldelse eller påbud, der har videregående betydelige følger. Det foreslåede nummer vil således være med til at opretholde samarbejdet mellem Forbrugerombudsmanden og Finanstilsynet om håndhævelsen af forbrugerlovgivningen på det finansielle område.

Ligesom det gælder i dag ved Finanstilsynets videregivelse af fortrolige oplysninger til andre myndigheder m.v. i medfør af § 19, stk. 6, vil fortroligheden følge oplysningerne, jf. § 19, stk. 7, i lov om forbrugslånsvirksomheder. Det indebærer, at Forbrugerombudsmanden vil være omfattet af den samme skærpede tavshedspligt, som Finanstilsynets ansatte er underlagt i den periode, hvor oplysningerne i sager om god skik m.v. er omfattet af tavshedspligten. Forbrugerombudsmanden vil dermed ikke kunne videregive de fortrolige oplysninger i den periode, hvor oplysningerne er omfattet af § 19, stk. 1, i lov om forbrugslånsvirksomheder, jf. det foreslåede § 19, stk. 3, 2. pkt. Når Finanstilsynets bestyrelse og Forbrugerombudsmanden har truffet beslutning i en sag om god skik m.v., vil oplysningerne ikke længere være fortrolige, men underlagt de almindelige regler om aktindsigt i offentlighedsloven.

Det bemærkes, at ved eventuel videregivelse af personoplysninger til Forbrugerombudsmanden vil de gældende regler vedrørende persondatabeskyttelse også finde anvendelse, hvorfor behandlingen af persondata altid vil skulle ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Til § 10

Til nr. 1 (§ 14, stk. 3, i lov om betalingskonti)

Finanstilsynet fører tilsyn med overholdelse af lov om betalingskonti og regler udstedt i medfør af loven. Derudover fører Finanstilsynet tilsyn med overholdelsen af forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner. Heri ligger, at Finanstilsynet fører tilsyn med efterlevelse af de forordninger, som Europa-Kommissionen kan udstede i medfør af førnævnte direktiv (niveau 2-regulering), og som er umiddelbart gældende i Danmark. Disse tilsynskompetencer følger af § 14, stk. 1, i lov om betalingskonti.

Finanstilsynets bestyrelse indgår i tilsynet efter § 14, stk. 1, med den kompetence, som bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345 i lov om finansiel virksomhed, jf. § 14, stk. 2, 1. pkt., i lov om betalingskonti. Efter § 14, stk. 2, 2. pkt., i lov om betalingskonti finder § 345, stk. 14, i lov om finansiel virksomhed tilsvarende anvendelse. Det medfører, at Forbrugerombudsmanden indkaldes ved bestyrelsens behandling af sager efter lov om betalingskonti, når sagen vedrører behandling af tilsynssager om redelig forretningsskik, god praksis og prisoplysning.

Finanstilsynets bestyrelse er nedsat med hjemmel i § 345 i lov om finansiel virksomhed, og den har til opgave at føre kontrol med og træffe beslutninger i forhold til Finanstilsynets uafhængige tilsynsvirksomhed. Bestyrelsen har bl.a. ansvaret for at træffe beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter og i sager, der har videregående betydelige følger, jf. § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed. Derudover træffer bestyrelsen beslutning om at overgive sager omfattet af § 345, stk. 12, nr. 4, til politimæssig efterforskning, jf. § 345, stk. 12, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed.

Med § 14 i lov om betalingskonti gennemføres artikel 21, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner.

Efter § 16 i lov om betalingskonti er Finanstilsynet forpligtet til at underrette Forbrugerombudsmanden, hvis Finanstilsynet bliver bekendt med, at en betalingstjenesteudbyders kunder kan have lidt tab, som følge af at betalingstjenesteudbyderen har overtrådt lov om betalingskonti, de regler, der er udstedt i medfør af loven, og forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner. Bestemmelsen svarer til, hvad der gælder efter den øvrige finansielle lovgivning, herunder § 23, stk. 2, i lov om forsikringsformidling. Den skal sikre Forbrugerombudsmanden oplysninger om sager på det finansielle område, hvor kunder kan have lidt tab, uanset om sagen skal forelægges for Finanstilsynets bestyrelse, hvor Forbrugerombudsmanden deltager i sager på forbrugerområdet.

Det foreslås at indsætte et *stk. 3*, hvorefter oplysninger i eller med nær tilknytning til sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i medfør af § 14, stk. 2, i lov om betalingskonti, er omfattet af § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed fra det tidspunkt, sagen er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 14, stk. 2, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning, og at oplysninger omfattet af bestemmelsen kan videregives til Forbrugerombudsmanden i medfør af § 354, stk. 6, nr. 46, i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede *stk. 3, 1. pkt.*, indebærer, at oplysninger i sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i medfør af § 14, stk. 2, i lov om betalingskonti, jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed, vil være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt efter § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed i en begrænset periode. Oplysningerne vil være omfattet af tavshedspligten fra det tidspunkt, hvor sagen og dens omstændigheder gør, at den er underlagt Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning i den pågældende sag. Sagen vil dermed ikke længere være omfattet af tavshedspligten, når Finanstilsynets bestyrelse har truffet sin beslutning.

Det følger af § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynets ansatte under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e er forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsyns- og afviklingsvirksomheden, og fortrolige oplysninger, som de får kendskab til fra Finansiell Stabilitet. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, samt eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør. Finanstilsynets lovbestemte tavshedspligt gør, at adgangen til aktindsigt er begrænset af en særlig bestemmelse om tavshedspligt fastsat ved lov, jf. § 35 i offentlighedsloven.

Når oplysninger i eller med nær tilknytning til sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning, bliver omfattet af tavshedspligten efter § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, vil der ikke være ret til aktindsigt i oplysningerne efter offentlighedsloven. Parter i sagerne vil dog uanset have ret til partsaktindsigt efter reglerne herom i forvaltningslovens kapitel 4. Reglerne om partsstatus i forhold til Finanstilsynets afgørelser findes i § 21 i lov om betalingskonti.

Forslaget vurderes at være i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner.

De sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse vil skulle træffe beslutning, vil være sager på forbrugerområdet. Det kan f.eks. omfatte en sag, hvor en forbruger mener, at en betalingstjenesteudbyder ikke overholder loven eller regler udstedt i medfør af loven.

Med den foreslåede ændring vil oplysninger være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt i en nærmere afgrænset periode, hvis Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i den pågældende sag i

medfør af § 14, stk. 2, i lov om betalingskonti, jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed. De sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse er tillagt kompetence til at træffe beslutning, fremgår af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynets bestyrelse træffer beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter samt i sager, der har videregående betydelige følger, jf. § 345, stk. 12, nr. 4. Ved reaktioner forstås afgørelser i forvaltningsretlig forstand, herunder påtaler og påbud, samt reaktioner, der ikke har karakter af afgørelser, f.eks. administrative bødeforlæg og risikoplysninger. Finanstilsynets bestyrelse har dermed kompetence til at træffe beslutning om en reaktion, som retter sig mod en konkret virksomhed, der er omfattet af loven. Bestyrelsen er også kompetent til at træffe beslutning om reaktioner i principielle sager vedrørende lovfortolkning og lovanvendelse, herunder ændring af Finanstilsynets tilsynsmæssige praksis. En sag har et principielt indhold, når der er tvivl af en vis betydning om fortolkningen af en bestemmelse, eller en hidtidig fortolkning ændres. At en sag vedrører en bestemmelse, der ikke har været anvendt før, gør ikke i sig selv sagen principiel. Videregående betydelige følger kan f.eks. være reaktioner, der påbyder, at en bestemt praksis skal følges, hvilket vil medføre anvendelse af betydelige ressourcer for virksomhederne.

Finanstilsynets bestyrelse træffer også beslutning om at overgive sager omfattet af § 345, stk. 12, nr. 4, til politimæssig efterforskning, jf. § 345, stk. 12, nr. 6. Det omfatter sager, hvor Finanstilsynet vurderer, at der er sket overtrædelse af en straffelagt bestemmelse, og sagen derfor bør overgives til anklagemyndigheden med henblik på at indlede en politimæssig efterforskning.

Oplysninger med nær tilknytning til sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning, vil også være omfattet af tavshedspligten. Ved nær tilknytning forstås oplysninger, som ikke er direkte omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence, men som relaterer sig til en sag, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning. Det vil være en forudsætning, at oplysningerne i et vist omfang afspejler de oplysninger, som indgår i den sag, hvor Finanstilsynets bestyrelse er tillagt beslutningskompetence. Det kan f.eks. være oplysninger om en tilsynsmæssig reaktion, herunder påbud og påtaler, der bliver forelagt Finanstilsynets bestyrelse med henblik på faglig og ledelsesmæssig sparring efter § 4, stk. 2, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 525 af 23. maj 2018 om forretningsordenen for bestyrelsen for Finanstilsynet, idet reaktionen og de indbefattede oplysninger relaterer sig til en beslutning, som Finanstilsynets bestyrelse skal træffe i medfør af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed.

Efter den foreslåede ændring vil oplysninger i eller med nær tilknytning til sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning, være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt fra det tidspunkt, hvor sagen og dens omstændigheder gør, at den er underlagt Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence i medfør af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning. Det vil være i forbindelse med sagsbehandlingen, at en sag vil blive omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence. Det vil være Finanstilsynet, der på baggrund af sagens omstændigheder konkret vurderer, om den enkelte sag er omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence og dermed underlagt tavshedspligt, indtil bestyrelsen har truffet beslutning. Finanstilsynet vil konkret skulle lægge vægt på,

om sagens aktuelle omstændigheder giver klare holdepunkter for, at sagen vil medføre politianmeldelse af en eller flere fysiske eller juridiske personer, er af principiel karakter eller har videregående betydelige følger, og af den grund er omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence. Finanstilsynets bestyrelse træffer beslutning i sager, når de kan medføre politianmeldelse, er af principiel karakter eller har videregående betydelige følger. Ændringen vil således alene omfatte et begrænset antal sager, idet hovedparten af beslutninger i sager omhandlende lov om betalingskonti træffes af Finanstilsynet, jf. § 14, stk. 1, i lov om betalingskonti.

Finanstilsynet vil løbende vurdere, om sager er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence. Sager efter lov om betalingskonti vil som udgangspunkt være omfattet af Finanstilsynets kompetence, jf. § 14, stk. 1, i lov om betalingskonti, medmindre beslutningskompetencen er tillagt bestyrelsen for Finanstilsynet, jf. § 14, stk. 2, i lov om betalingskonti, jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed. Vurderer Finanstilsynet, at en sag er omfattet af bestyrelsens kompetence, vil sagen med lovforslaget være omfattet af tavshedspligten. Hvis en sag under sagsbehandlingen bliver omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence, men det efterfølgende viser sig, at den ikke længere kan anses for omfattet af beslutningskompetencen, vil oplysningerne i sagen ikke længere være omfattet af tavshedspligten fra det tidspunkt, hvor Finanstilsynet konstaterer, at bestyrelsen ikke skal træffe beslutning i sagen. Vurderingen af, om en sag er omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence vil dermed kunne ændres i takt med, at sagsbehandlingen skrider fremad, fordi sagens omstændigheder eller øvrige forhold bevirker, at sagen ikke længere skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse.

Oplysninger i eller med nær tilknytning til sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning, vil ligeledes ikke længere være omfattet af tavshedspligten, når bestyrelsen har truffet beslutning i sagen. Finanstilsynets bestyrelse vil træffe sine beslutninger i henhold til de regler, der følger af bekendtgørelse nr. 525 af 23. maj 2018 om forretningsorden for bestyrelsen for Finanstilsynet.

Det foreslåede *stk. 3, 2. pkt.*, foreskriver, at oplysninger omfattet af 1. pkt. kan videregives til Forbrugerombudsmanden i medfør af § 354, stk. 6, nr. 46, i lov om finansiel virksomhed.

Med den foreslåede bestemmelse vil Finanstilsynet kunne videregive oplysninger, der er fortrolige som følge af det foreslåede § 14, stk. 3, 1. pkt., til Forbrugerombudsmanden i medfør af § 354, stk. 6, nr. 46, i lov om finansiel virksomhed. Forslaget skal sikre, at Finanstilsynet vil kunne videregive fortrolige oplysninger til Forbrugerombudsmanden, der er uafhængig tilsynsmyndighed for efterlevelse af markedsføringsregler og forbrugerbeskyttende regler.

Den foreslåede bestemmelse skal videreføre den retstilstand, hvor Finanstilsynet kan videregive oplysninger om sager, hvor kunderne kan have lidt tab, til Forbrugerombudsmanden, uanset at oplysningerne bliver omfattet af Finanstilsynets lovbestemte tavshedspligt i medfør af det foreslåede § 14, stk. 3, 1. pkt. Derved vil Forbrugerombudsmanden stadig have adgang til oplysninger om sager på det finansielle område, hvor kunder kan have lidt tab. Det er hensigten, at udvekslingen af fortrolige oplysninger begrænses til, hvad der er relevant og forholdsmæssigt under hensyn til formålet med

udvekslingen. Finanstilsynet vil f.eks. kunne drøfte en konkret sag, der skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse, med Forbrugerombudsmanden med henblik på at vurdere, om sagens omstændigheder bør give anledning til en politianmeldelse eller påbud, der har videregående betydelige følger. Den foreslåede bestemmelse vil således være med til at opretholde samarbejdet mellem Forbrugerombudsmanden og Finanstilsynet om håndhævelsen af forbrugerlovgivningen på det finansielle område.

Ligesom det gælder i dag ved Finanstilsynets videregivelse af fortrolige oplysninger til andre myndigheder m.v. i medfør af § 354, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed vil fortroligheden følge oplysningerne, jf. § 354, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed. Det indebærer, at Forbrugerombudsmanden vil være omfattet af den samme skærpede tavshedspligt, som Finanstilsynets ansatte er underlagt i den periode, hvor oplysningerne er omfattet af tavshedspligten. Forbrugerombudsmanden vil dermed ikke kunne videregive de fortrolige oplysninger i den periode, hvor oplysningerne er omfattet af § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, jf. det foreslåede § 14, stk. 3, 1. pkt. Når Finanstilsynets bestyrelse og Forbrugerombudsmanden har truffet beslutning i sagen, vil oplysningerne ikke længere være fortrolige, men underlagt de almindelige regler om aktindsigt i offentlighedsloven.

Det bemærkes, at ved eventuel videregivelse af personoplysninger til Forbrugerombudsmanden vil de gældende regler vedrørende persondatabeskyttelse også finde anvendelse, hvorfor behandlingen af persondata altid vil skulle ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Til § 11

Til nr. 1 (§ 103, stk. 3, i lov om firmapensionskasser)

Finanstilsynets ansatte er under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden, jf. § 103, stk. 1, i lov om firmapensionskasser. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, samt eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør. Tilsvarende regler finder anvendelse på ansatte i Erhvervsstyrelsen, for så vidt angår oplysninger, som de får kendskab til gennem opgaveløsningen efter § 213, stk. 1-5 og 8, i lov om kapitalmarkeder.

Finanstilsynets tavshedspligt efter § 103, stk. 1, finder ikke anvendelse på oplysninger i sager om god pensionskassepraksis efter § 8, stk. 1, og regler om redelig forretningsskik og god praksis udstedt i medfør af § 8, stk. 2, og oplysninger, som en firmapensionskasse skal give skriftligt til medlemmer, pensionsmodtagere og potentielle medlemmer efter regler udstedt i medfør af § 8, stk. 2. Det følger af § 103, stk. 3, i lov om firmapensionskasser. Undtagelsesbestemmelsen i § 103, stk. 3, indebærer, at oplysninger i sager om god skik og oplysningspligt er undtaget fra Finanstilsynets tavshedspligt. Bestemmelsen gør, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger i sager om god skik og oplysnings-

pligt til Forbrugerombudsmanden. Som eksempel kan nævnes tilfælde, hvor Forbrugerombudsmanden har oversendt en sag til Finanstilsynet, fordi sagen henhører under Finanstilsynets regelsæt, men hvor Forbrugerombudsmanden har behov for at kende afgørelsens indhold af hensyn til koordineringen mellem de to regelsæt. Enhver har ligeledes ret til aktindsigt i oplysninger i sager om god skik og oplysningspligt efter de almindelige regler om aktindsigt i offentlighedsloven med de undtagelser, der følger af offentlighedslovens §§ 19-34.

Oplysninger i sager om god skik og oplysningspligt kan ikke undtages fra retten til aktindsigt efter § 35 i offentlighedsloven, da oplysningerne ikke er omfattet af Finanstilsynets lovbestemte tavshedspligt. Modsætningsvis er andre oplysninger, som Finanstilsynet har fået kendskab til eller indhentet i forbindelse med tilsynsvirksomheden, underlagt tavshedspligt og undtaget aktindsigt, jf. § 35 i offentlighedsloven, jf. § 103, stk. 1, i lov om firmapensionskasser.

Finanstilsynet påser bl.a. overholdelsen af lov om firmapensionskasser, undtagen § 36, stk. 7, og § 45, samt regler udstedt i medfør af loven, jf. § 97, stk. 1, i lov om firmapensionskasser. Finanstilsynets bestyrelse indgår i tilsynet med firmapensionskasser med den kompetence, som bestyrelsen er tillagt i medfør af § 345, stk. 12, i lov om finansiel virksomhed, jf. § 97, stk. 2, i lov om firmapensionskasser. Undtagelsesbestemmelsen i § 103, stk. 3, gør, at der bl.a. er ret til aktindsigt i sager om god skik og oplysningspligt, hvor Finanstilsynets bestyrelse har kompetence til at træffe beslutning i sagen, men sagen endnu ikke er blevet forelagt bestyrelsen med henblik på endelig stillingtagen.

Finanstilsynets bestyrelse er nedsat med hjemmel i § 345 i lov om finansiel virksomhed, og den har til opgave at føre kontrol med og træffe beslutninger i forhold til Finanstilsynets uafhængige tilsynsvirksomhed. Bestyrelsen har bl.a. ansvaret for at træffe beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter og i sager, der har videregående betydelige følger, jf. § 345, stk. 12, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed. Derudover træffer bestyrelsen beslutning om at overgive sager omfattet af § 345, stk. 12, nr. 4, til politimæssig efterforskning, jf. § 345, stk. 12, nr. 6, i lov om finansiel virksomhed.

§ 103 implementerer artikel 52-58 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/2341/EU af 14. december 2016 om arbejdsmarkedsrelaterede pensionskassers (IORP'ers) aktiviteter og tilsynet hermed.

Med lovforslaget foreslås det at nyaffatte § 103, stk. 3. Den foreslåede nyaffattelse vil videreføre den gældende retstilstand dog med den ændring, at oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik og oplysningspligt fremover vil være omfattet af Finanstilsynets lovbestemte tavshedspligt, når Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i sagen.

Forslaget vurderes at være i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/2341/EU af 14. december 2016 om arbejdsmarkedsrelaterede pensionskassers (IORP'ers) aktiviteter og tilsynet hermed.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at stk. 1 finder ikke anvendelse på oplysninger i sager om god skik og oplysningspligt, jf. § 8 og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf.

Bestemmelsen medfører, at Finanstilsynets lovbestemte tavshedspligt efter § 103, stk. 1, ikke finder anvendelse på oplysninger i sager om god skik og oplysningspligt, jf. § 8 og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf. Det bevirker, at der er den samme offentlighed om oplysninger, der kommer frem i forbindelse med tilsynet med de forbrugerrettede regler på det finansielle område, som hvis reguleringen havde været underlagt Forbrugerombudsmandens tilsyn.

Sager om god skik og oplysningspligt, jf. § 8 og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf, omfatter alle sager, hvor Finanstilsynet påser overholdelsen af de gældende regler om god skik og oplysningspligt. Som følge heraf vil alle sager om overtrædelse af redelig forretningsskik og god praksis indenfor virksomhedsområdet, jf. § 8, være omfattet af den foreslåede bestemmelse. Det samme vil gøre sig gældende for sager om overtrædelse af bekendtgørelser, som er udstedt i medfør af § 8, stk. 2, herunder bekendtgørelse nr. 9 af 4. januar 2019 om god skik og oplysningspligt for firmapensionskasser.

Grænsedragningen mellem Finanstilsynets og Forbrugerombudsmandens virksomhed indebærer, at der er behov for koordination mellem Finanstilsynets og Forbrugerombudsmandens tilsynsvirksomhed. Da Finanstilsynet ikke vil være underlagt en særlig tavshedspligt i forhold til oplysninger i sager om god skik og oplysningspligt, vil Finanstilsynet kunne videregive oplysninger fra de sager om god skik og oplysningspligt, som Forbrugerombudsmanden finder nødvendige for sin tilsynsvirksomhed. Som eksempel kan nævnes det tilfælde, hvor Forbrugerombudsmanden har oversendt en sag til Finanstilsynet, fordi sagen hører under Finanstilsynets regelsæt, men Forbrugerombudsmanden har behov for at kende afgørelsens indhold af hensyn til koordineringen mellem de to regelsæt. Derudover har Finanstilsynet mulighed for af egen drift at orientere Forbrugerombudsmanden om konkrete sager, der vedrører tilsynet med god skik og oplysningspligt.

Med den foreslåede bestemmelse vil enhver kunne få udleveret oplysninger om tilsynet med god skik og oplysningspligt med de undtagelser, der følger af offentlighedslovens kapitel 4. Blandt disse undtagelser kan bl.a. nævnes oplysninger om enkeltpersoners private forhold, herunder økonomiske forhold, samt forhold af væsentlig økonomisk betydning for en firmapensionskasse, jf. § 30 i offentlighedsloven. Der vil som udgangspunkt kunne meddeles aktindsigt i de oplysninger, som Finanstilsynet ligger inde med, uanset om sagen er under behandling, eller om sagsbehandlingen er afsluttet.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at oplysninger i eller med nær tilknytning til sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i medfør af § 97, stk. 2, ikke er omfattet af 1. pkt. fra det tidspunkt, sagen er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence efter § 97, stk. 2, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning.

Den foreslåede ændring vil betyde, at oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik og oplysningspligt, jf. § 8 og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf, vil være omfattet af Finanstil-

synets tavshedspligt efter § 103, stk. 1, i lov om firmapensionskasser i en begrænset periode. Oplysningerne vil være omfattet af tavshedspligten fra det tidspunkt, hvor sagen og dens omstændigheder gør, at den er underlagt Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence, indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning i den pågældende sag. Sagen vil dermed ikke længere være omfattet af tavshedspligten, så snart Finanstilsynets bestyrelse har truffet sin beslutning.

Når oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik og oplysningspligt bliver omfattet af tavshedspligten, vil der ikke være mulighed for adgang til aktindsigt i oplysningerne efter offentlighedsloven. Parter i sager om god skik og oplysningspligt vil dog uanset have ret til partsaktindsigt efter reglerne herom i forvaltningslovens kapitel 4. Reglerne om partsstatus i forhold til Finanstilsynets afgørelser findes i § 104 i lov om firmapensionskasser.

§ 103, stk. 1, i lov om firmapensionskasser indeholder hovedreglen om Finanstilsynets tavshedspligt på området for firmapensionskasser og er en særbestemmelse om tavshedspligt, jf. § 35 i offentlighedsloven. Tavshedspligten varetager både hensynet til private og offentlige interesser, herunder navnlig hensynet til et effektivt tilsyn og hensynet til virksomhederne og deres kunder. Den foreslåede ændring vil navnlig varetage Finanstilsynets mulighed for effektivt at udøve den lovpligtige, uafhængige tilsynsvirksomhed ved at sikre en objektiv beslutningsproces for Finanstilsynets bestyrelse.

Sager om god skik og oplysningspligt, jf. § 8 og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf, omfatter alle sager, hvor Finanstilsynet påser overholdelsen af de gældende regler om god skik og oplysningspligt. Som følge heraf vil alle sager om overtrædelse af redelig forretningsskik og god praksis indenfor virksomhedsområdet, jf. § 8, være omfattet af den foreslåede bestemmelse, hvis Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i sagen. Det samme vil gøre sig gældende for sager om overtrædelse af bekendtgørelser, som er udstedt i medfør af § 8, stk. 2, herunder bekendtgørelse nr. 9 af 4. januar 2019 om god skik og oplysningspligt for firmapensionskasser.

Med den foreslåede ændring vil oplysninger i sager om god skik og oplysningspligt være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt i en nærmere afgrænset periode, hvis Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning i den pågældende sag i medfør af § 97, stk. 2, i lov om firmapensionskasser. De sager, hvor Finanstilsynets bestyrelse er tillagt kompetence til at træffe beslutning, fremgår af § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynets bestyrelse træffer beslutning om reaktioner i sager af principiel karakter samt i sager, der har videregående betydelige følger, jf. § 345, stk. 12, nr. 4. Ved reaktioner forstås afgørelser i forvaltningsretlig forstand, herunder påtaler og påbud, men reaktioner dækker også over administrative bødeforlæg og risikoplysninger. Finanstilsynets bestyrelse har dermed kompetence til at træffe beslutning om en reaktion, som retter sig mod en konkret forbrugslånsvirksomhed, der er omfattet af loven. Bestyrelsen er også kompetent til at træffe beslutning om reaktioner i principielle sager vedrørende lovfortolkning og lovanvendelse, herunder ændring af Finanstilsynets tilsynsmæssige praksis. En sag har et principielt indhold, når der er tvivl af en vis betydning om fortolkningen af en bestemmelse, eller en hidtidig fortolkning ændres. At en sag vedrører en bestemmelse, der ikke har

været anvendt før, gør ikke i sig selv sagen principiel. Videregående betydelige følger kan f.eks. være reaktioner, der påbyder, at en bestemt praksis skal følges, hvilket vil medføre anvendelse af betydelige ressourcer for den berørte virksomhed og andre tilsvarende virksomheder, eller at der er tale om en politianmeldelse.

Finanstilsynets bestyrelse træffer også beslutning om at overgive sager omfattet af § 345, stk. 12, nr. 4, til politimæssig efterforskning, jf. § 345, stk. 12, nr. 6. Det omfatter sager, hvor Finanstilsynet vurderer, at der er sket en overtrædelse af en strafbelagt bestemmelse, hvorfor sagen bør overgives til anklagemyndigheden med henblik på at indlede en politimæssig efterforskning.

Oplysninger med nær tilknytning til sager om god skik og oplysningspligt, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning, vil også være omfattet af tavshedspligten. Ved nær tilknytning til forstås oplysninger, som ikke er direkte omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence, men som relaterer sig til en sag om god skik og oplysningspligt, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning. Det vil være en forudsætning, at oplysningerne i et vist omfang afspejler de oplysninger, som indgår i den sag, hvor Finanstilsynets bestyrelse er tillagt beslutningskompetence. Det kan f.eks. være oplysninger om en tilsynsmæssig reaktion, herunder påbud og påtaler, der bliver forelagt Finanstilsynets bestyrelse med henblik på faglig og ledelsesmæssig sparring efter § 4, stk. 2, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 525 af 23. maj 2018 om forretningsorden for bestyrelsen for Finanstilsynet, idet reaktionen og de indbefattede oplysninger relaterer sig til en beslutning, som Finanstilsynets bestyrelse skal træffe i medfør af § 97, stk. 2, i lov om firmapensionskasser, jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed.

Efter den foreslåede ændring vil oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik og oplysningspligt være omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt fra det tidspunkt, hvor sagen og dens omstændigheder gør, at den er underlagt Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence i medfør af § 97, stk. 2, i lov om firmapensionskasser, jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning. Det vil være i forbindelse med sagsbehandlingen, at en sag vil blive omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence. Det vil være Finanstilsynet, der på baggrund af sagens omstændigheder konkret vurderer, om den enkelte sag er omfattet af bestyrelses beslutningskompetence og dermed underlagt tavshedspligt, indtil bestyrelsen har truffet beslutning. Finanstilsynet vil konkret skulle lægge vægt på, om sagens aktuelle omstændigheder giver klare holdepunkter for, at sagen vil medføre politianmeldelse af en eller flere fysiske eller juridiske personer, er af principiel karakter eller har videregående betydelige følger, og af den grund er omfattet af bestyrelses beslutningskompetence. Finanstilsynets bestyrelse træffer beslutning i sager om god skik og oplysningspligt, når de kan medføre politianmeldelse, er af principiel karakter eller har videregående betydelige følger. Ændringen vil således alene omfatte et begrænset antal sager, idet hovedparten af beslutninger om god skik og oplysningspligt på Finanstilsynets område træffes af Finanstilsynet, jf. § 97, stk. 1, i lov om firmapensionskasser.

Finanstilsynet vil løbende vurdere, om sager om god skik og oplysningspligt er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence. Sager om god skik og oplysningspligt efter lov om firmapensionskasser vil som udgangspunkt være omfattet af Finanstilsynets kompetence, jf. § 97, stk. 1, i lov om firmapensionskasser, medmindre beslutningskompetencen er tillagt bestyrelsen for Finanstilsynet, jf. § 97, stk. 2, i lov om firmapensionskasser, jf. § 345, stk. 12, nr. 4 og 6, i lov om finansiel virksomhed. Vurderer Finanstilsynet, at en sag er omfattet af bestyrelsens kompetence, vil sagen med lovforslaget være omfattet af tavshedspligten. Hvis en sag om god skik og oplysningspligt under sagsbehandlingen bliver omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence, men det efterfølgende viser sig, at den ikke længere kan anses for omfattet af beslutningskompetencen, vil oplysningerne i sagen ikke længere være omfattet af tavshedspligten fra det tidspunkt, hvor Finanstilsynet konstaterer, at bestyrelsen ikke skal træffe beslutning i sagen. Vurderingen af, om en sag om god skik og oplysningspligt er omfattet af bestyrelsens beslutningskompetence vil dermed kunne ændres i takt med, at sagsbehandlingen skrider fremad, fordi sagens omstændigheder eller øvrige forhold bevirker, at sagen ikke længere skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse.

Oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik og oplysningspligt vil ligeledes ikke længere være omfattet af tavshedspligten, når Finanstilsynets bestyrelse har truffet beslutning i sagen. Finanstilsynets bestyrelse vil træffe sine beslutninger i henhold til de regler, der følger af bekendtgørelse nr. 525 af 23. maj 2018 om forretningsorden for bestyrelsen for Finanstilsynet.

Med lovforslagets § 11, nr. 2, foretages en ændring af § 103, stk. 6, i lov om firmapensionskasser. Den foreslåede ændring indebærer, at Finanstilsynet har mulighed for at videregive tavshedsbelagte oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik og oplysningspligt til Forbrugerombudsmanden. Videregivelse af tavshedsbelagte oplysninger vil efter lovforslaget være betinget af, at oplysningerne er tavshedsbelagte efter § 103, stk. 1, i en begrænset periode som følge af det foreslåede § 103, stk. 3, 2. pkt. Den foreslåede ændring vil sikre, at Finanstilsynet vil kunne videregive oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik og oplysningspligt til Forbrugerombudsmanden, på trods af at oplysningerne er omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt som følge af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence.

Til nr. 2 (§ 103, stk. 6, i lov om firmapensionskasser)

Finanstilsynets ansatte er under ansvar efter straffelovens §§ 152-152 e forpligtet til at hemmeligholde fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsynsvirksomheden, jf. § 103, stk. 1, i lov om firmapensionskasser. Det samme gælder personer, der udfører serviceopgaver som led i Finanstilsynets drift, samt eksperter, der handler på Finanstilsynets vegne. Dette gælder også efter ansættelses- eller kontraktforholdets ophør. Tilsvarende regler finder anvendelse på ansatte i Erhvervsstyrelsen, for så vidt angår oplysninger, som de får kendskab til gennem opgaveløsningen efter § 213, stk. 1-5 og 8, i lov om kapitalmarkeder.

§ 103, stk. 6, i lov om firmapensionskasser fastsætter, i hvilke tilfælde og til hvem Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger omfattet af § 103, stk. 1. Finanstilsynet kan bl.a. i medfør af § 103, stk. 6, nr. 13, videregive fortrolige oplysninger til Erhvervsstyrelsen i sin egenskab af tilsynsmyndighed for efterlevelse af selskabslovgivningen, når videregivelse sker med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet, og Erhvervsstyrelsen og Revisornævnet i deres egenskab af tilsynsmyndighed for den lovpligtige revision af firmapensionskassers regnskaber, under forudsætning af at modtagerne har behov for oplysningerne til varetagelsen af deres opgaver. Tilsvarende kan Finanstilsynet videregive fortrolige oplysninger til Datatilsynet i sin egenskab af uafhængig tilsynsmyndighed for databeskyttelsesreglerne, under forudsætning af at Datatilsynet har behov for oplysningerne til varetagelsen af sine opgaver, jf. § 103, stk. 6, nr. 29.

Endvidere følger det af § 103, stk. 7, i lov om firmapensionskasser, at alle, der modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet, bliver underlagt den samme skærpede tavshedspligt, som gælder for Finanstilsynets ansatte.

§ 103 implementerer artikel 52-58 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/2341/EU af 14. december 2016 om arbejdsmarkedsrelaterede pensionskassers (IORP'ers) aktiviteter og tilsynet hermed.

Med lovforslaget foreslås det at indsætte et *nr. 30* i § 103, stk. 6, hvorefter Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger til Forbrugerombudsmanden som uafhængig tilsynsmyndighed for efterlevelse af markedsføringsregler og forbrugerbeskyttende regler i sager omfattet af § 103, stk. 3, 2. pkt.

Forslaget vurderes at være i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2016/2341/EU af 14. december 2016 om arbejdsmarkedsrelaterede pensionskassers (IORP'ers) aktiviteter og tilsynet hermed.

Det foreslåede, nye nummer er en konsekvens af lovforslagets § 11, nr. 1, der fastslår, at oplysninger i eller med nær tilknytning til sager om god skik og oplysningspligt, hvor Finanstilsynets bestyrelse skal træffe beslutning, er omfattet af Finanstilsynets tavshedspligt fra det tidspunkt, sagen er omfattet af Finanstilsynets bestyrelses beslutningskompetence, og indtil bestyrelsen har truffet sin beslutning. Finanstilsynet vil med den foreslåede bestemmelse have mulighed for at videregive oplysninger, der bliver fortrolige som følge af det foreslåede § 103, stk. 3, 2. pkt., til Forbrugerombudsmanden. Det er hensigten, at udvekslingen af fortrolige oplysninger mellem Finanstilsynet og Forbrugerombudsmanden begrænses til, hvad der er relevant og forholdsmæssigt under hensyn til formålet med udvekslingen. Derved vil Finanstilsynet kunne drøfte en konkret sag om god skik og oplysningspligt, der skal forelægges Finanstilsynets bestyrelse, med Forbrugerombudsmanden med henblik på at vurdere, om sagens omstændigheder bør give anledning til f.eks. en politianmeldelse eller påbud, der har videregående betydelige følger. Det foreslåede nummer vil således være med til at opretholde samarbejdet mellem Forbrugerombudsmanden og Finanstilsynet om håndhævelsen af forbrugerlovgivningen på det finansielle område.

Formålet er at sikre, at Finanstilsynet i sin egenskab som tilsynsmyndighed kan videregive relevante oplysninger om tilsynet med forbrugerlovgivningen på det finansielle område til Forbrugerombudsmanden, der er den uafhængige tilsynsmyndighed for efterlevelse af markedsføringsregler og forbrugerbeskyttende regler. De fortrolige oplysninger vil kunne videregives, når oplysningerne er fortrolige som følge af det foreslåede § 103, stk. 3, 2. pkt.

Ligesom det gælder i dag ved Finanstilsynets videregivelse af fortrolige oplysninger til andre myndigheder m.v. i medfør af § 103, stk. 6, vil fortroligheden følge oplysningerne, jf. § 103, stk. 7, i lov om firmapensionskasser. Det indebærer, at Forbrugerombudsmanden vil være omfattet af den samme skærpede tavshedspligt, som Finanstilsynets ansatte er underlagt i den periode, hvor oplysningerne i sager om god skik og oplysningspligt er omfattet af tavshedspligten. Forbrugerombudsmanden vil dermed ikke kunne videregive de fortrolige oplysninger i den periode, hvor oplysningerne er omfattet af § 103, stk. 1, i lov om firmapensionskasser, jf. det foreslåede § 103, stk. 3, 2. pkt. Når Finanstilsynets bestyrelse og Forbrugerombudsmanden har truffet beslutning i en sag om god skik og oplysningspligt, vil oplysningerne ikke længere være fortrolige, men underlagt de almindelige regler om aktindsigt i offentlighedsloven.

Det bemærkes, at ved eventuel videregivelse af personoplysninger til Forbrugerombudsmanden vil de gældende regler vedrørende persondatabeskyttelse også finde anvendelse, hvorfor behandlingen af persondata altid vil skulle ske under iagttagelse af gældende lovgivning, herunder databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Til § 12

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juli 2020.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovforslagets § 4, nr. 8, træder i kraft den 19. april 2020, jf. artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer.

Det foreslås i *stk. 3*, at lovforslagets § 4, nr. 4-7, træder i kraft den 19. april 2021, jf. artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2019/518/EU af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer.

Det foreslås i *stk. 4*, at § 5, nr. 4 og 5, træder i kraft den 18. juni 2020, hvor ændringerne til EMIR-forordningen, jf. artikel 2, litra b i EMIR REFIT, træder i kraft. Det er derfor også fra denne dato, det er relevant at strafbelægge visse overtrædelser, jf. dog *stk. 5*.

Det foreslås i stk. 5, at § 5, nr. 3, træder i kraft den 18. juni 2021, hvor artikel 4, stk. 3a, i EMIR-forordningen træder i kraft, jf. artikel 2, litra c, i EMIR REFIT. Det er derfor først fra denne dato relevant at strafbelægge overtrædelser af artikel 4, stk. 3a, i EMIR-forordningen.

Til § 13

Lovforslagets § 13 angiver lovforslagets territoriale gyldighedsområde.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, jf. dog de foreslåede stk. 2 og 3.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovforslagets §§ 1-5, 9 og 10 kan sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne ved kongelig anordning med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Det foreslås i *stk. 3*, at lovforslagets §§ 1-6 og 9-11 kan sættes helt eller delvist i kraft for Grønland ved kongelig anordning med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.